

КУРШУМИ

НА

СВОБОДНА

ПРАКТИКА

ВОЛЕН МИТЕВ

ВАЛЕСЕ КАТО ИЗ ВЕДРО. Сякаш ония на небето се бяха обидили нещо на земните събратя в резултат на което изсипаха върху главите ни казан след казан. Потоци вода. Как ли се е чувствал праотецът ни, жител на онази далечна и митична Атлантида?! Спомних си една от легендите, според която Потопът бил предизвикан от четирдесетдневен проливен дъжд. Четирдесет библейски дни и после... Е, да ама, противно на нормалните хора обичах това време. Обичах да се разхождам мокър до основи, небесните капки да се стичат по лицето ми като сълзи и да напомнят, че някога сме били деца. Всички. А може би не си падах по самото време, може би обичах да се прибера целият мокър, да седна пред камината с чаша уиски в ръка и да съзерцавам вечната игра на пламъците. Да, това трябва да беше... Нищо че уиски нямах, а камина никога не бях имал. Отоплението на гарсоньерата ми се състоеше само от една електрическа печка. ИНА-02... Защо пък 02?! А що се отнася до уиски-то, за последен път вкусих от приятната течност при последното посещение на последната ми приятелка. Беше преди около два месеца. Сега замествах уискито с чай. Лайка. Поне на цвят беше същото.

Първо, викам да се представя, за да знаете с кого ще имате разговори оттук-насетне. Името ми е Крум Цеков и съм частен детектив. Ако питате защо съм такъв, няма да мога да отговоря. Не че не искам, а наистина не мога. Не обичам работата си, понякога дори я мразя, но продължавам да я върша може би по навик. Вероятно ще излязат прави тези, които твърдят, че сме тотално програмирани от онези дето сега изсипаха водата.

Навремето вкъщи казваха, че трябва много да уча, за да успея в живота. И аз учих. И добре се учих, ей Богу!

Но сега седях, или по-скоро клечах, прогизнал от дъжда и чаках да излязат жената и шофьорът на един мой бивш съученик, който навремето не си даваше много зор, а сега беше първи бизнесмен на града. Седеше вероятно в едно от престижните заведения с поредното дългокрако същество и чакаше да докладвам какво прави шофьорът му на жена му. Или по-скоро жена му – на шофьора му. Все едно. Иди че учи де...! Като покажех снимковия материал, (дано излезе нещо в този дъжд), щеше да изгони шофьора или жена си. А може би и двамата – според настроението. После щеше да изплаче мъката си на „Златни пясъци“ с поредната смугла красавица. Де ги намираше, бе? А учи де...!

Станах детектив с голям ентузиазъм. Когато в България разрешиха частния бизнес, седнах и на един лист написах какво мога и какво не мога да върша. Разделих листа с вертикална черта точно по средата. В лявата половина написах това, което мога – или си въобразявам, че мога да върша. В дясната обратно – това, което не ми идеше отръпки. За съжаление всичко за което се сещах попадеше все в дясната графа, като накрая там дори със съкращенията, всичко беше запълнено. В ляво тук-там се мяркаше по някоя буква за цвят. Дадох си сметка, че за нищо не ставам и станах частен детектив. Наех офис близо до центъра на града, с телефон и всичко необходимо. Екстрите се заключаваха в маса, която поне отдалеч изглеждаше здрава, два стола и метална каса, където да съхранявам непровержимите улики. Поне така трябваше да бъде. Дълго време обаче в касата се разхождаха два паяка – мъжки и женски. Да ти е драго да ги гледаш и да им се радваш на привързаността. По цял ден украсяваха ъглите на касата с дълги бели нишки. Идилія.

Е, послъгвам де. Паяци в касата нямаше, но нямаше и никакви улики. Поне в началото. Само един пистолет „Макаров“, разрешителното за него и няколко кутии патрони. Не че „Макаров“ ми беше любимата марка, но този тип пистолети бяха най-достъпни във финансово отношение.

Преди да се захвана с тази работа изгледах доста филми и прочетох почти всички книги с частни ченгета, до които успях да се добера. Там всичко изглеждаше лесно - следиш влюбена двойка, моят случай, те наемат мотел обикновено първи етаж и започват да се любят без да заключват вратата и спускат щорите. Ченгето без много усилия прави снимки, на чието качество би завидяло всяко престижно еротично списание и си заработва парите. Да, ама не! Кой ще е този смахнатият, дето ще забрави да заключи вратата на мотелската стая или да дръпне завесите?!

Е, моят случай беше точно такъв – плътно спуснати завеси и заключени двери. За да ги хвана поне на излизане клечах в храстите мокър до... а да, това вече го казах. Разгеле, излязоха. Беглият поглед към часовника показа, че се бяха забавили близо два часа изобщо немислейки за хората страдащи в дъжда.

Докато тези разсъждения спринтираха из главата ми, шраках с апаратчето като луд. Двамата притичаха до колата си и бързо се шмугнаха вътре. Последва дълга целувка... – като за последно. Дали на влюбените не им бяха изострени сетивата за тези работи?! Дълга целувка... Надявах се поне на една от снимките лицата им да се видят ясно.

Двамата потеглиха и аз се затичах към моята кола, която предвидливо бях спрял по-надолу по пътя. Минах през къщи да облека сухи дрехи и да проявя лентата. Слава богу две от снимките ставаха за работа.

„Иване, Иване, спасение няма...“

Тананиках известната песничка и си мислех за жената от снимката. Какво я беше подтикнало към тази изневяра... Макар да носеше тривиалното име Иван, мъжът ѝ съвсем не беше за изхвърляне. Преди известно време минаваше за един от красивите на града. Сега, макар и понатежал, продължаваше да изглежда доста прилично за четиридесетте си години. Като прибавим и финансовото му положение, което според слуховете никак не беше лошо, действията на жена му изглеждаха съвсем необясними. Може би ѝ трябваше разнообразие или повишаване на адреналина. Или всичко опираше до сакралната думичка „свобода“. Умните очи от снимката май искаха да кажат точно това: „Писна ми да живея в златна клетка – и аз съм човек!“

Реших да отида до офиса, за да оставя снимките в касата. Все пак и в нея трябваше да има нещо, нали?!

Докато си мислех, че ми се полага една ракия, чух бързи стъпки в коридора и припряно почукване на вратата. В сградата, в която се намираще офиса ми, денонощно имаше хора, така че посещенията в този късен час не беше нещо необичайно, но все пак преди да отговоря утвърдително на почукването, погледнах през шпионката. Харесах офиса тъкмо заради възможността да направя тази шпионка. Стаята ми беше във формата на буква „Г“, последна по коридора. Точно в чупката ѝ имаше мивка, отделена от другата част на стаята със завеса. Като пробих дупка през стената над мивката, можех да наблюдавам какво става пред моя офис, както и пред останалите стаи по целия коридор. Това определено си беше предимство. Отвън бях замаскирал тайната си наблюдателница с огромен и доста тежък фикус, който домъкнах чак от другия край на коридора. Това, което видях, ме накара да се задържа от другата страна на фикуса малко повече от необходимите три-четири секунди.

ПРЕД ВРАТАТА СТОЕШЕ МЛАДА ЖЕНА на не повече от двацет и осем трийсет години, с черна, чуплива, пусната до раменете коса и с разкошна фигура, която напираше през черната ластична, стигаща почти до коленете ѝ, рокля. Отворих вратата. Доколкото успях изиграх изненада от първото виждане и я поканих да влезе.

– От доста време ви чакам, господин Цеков...

Боже, и гласа ѝ чудесен! Точно по вкуса ми – не много плътен, но в никакъв случай писклив.

Направих усилие да се съсредоточа и казах:

– Рядко идвам тук по това време.

– Разбирам. Мога ли да седна?

В отговор посочих единия стол и си помислих, че е крайно време да започна да се държа професионално.

Седнах зад масата, която изпълняваше ролята на бюро, като внимавах много-много да не се допирам, че да не изскърца. Дамата извади пакет цигари и запуши. Не поиска разрешение, нито ми предложи цигара. Пушеше бавно и ме изучаваше с поглед. Е добре, щом ще си играем театър да покажа че и аз мога! Започнах да я оглеждам вече съвсем директно, като мъж, а не като хапльото преди малко. Това, което видя мъжът, не беше по-различно от онова, което видя хапльото, но това е друг въпрос. Дълги, добре оформени бедра, малки, доста непослушни гърди и тъмнокафяви очи, които се опитваха да пробият професионалната ми броня. Поне се надявах да е такава – бронята. След около минута, минута и половина втренчено виждане един в друг, отново дочух божествената музика:

– Името ми е Елена. Елена Узунова. Искам да ви наема за един доста... неприятен случай.

Тя се надигна да изгърси пепелта от цигарата в пепелника на бюрото ми, след което зае предишната поза. Има жени, които цял живот да учат балет, движенията им пак ще изглеждат недонаправени.

Но има и такива, при които и най-елементарният жест излиза красив. Случаят беше точно такъв. Колкото повече гледах жената пред себе си, толкова повече разбирах и оправдавах Троянската война. Дали пък тази Елена не беше онази Елена? Преродена. И дали осъзнаваше какво впечатление прави на мъжете...

Погледнах я в очите.

Осъзнаваше!

– Преди да продължа, искам да ми обещаете пълна дискретност. Нещо повече. Ако реша, че случаят излиза от контрол, ще поискам да прекратите и да забравите всичко.

Продължих да я наблюдавам. Дано само не се окажеше поредната курвенска история. Не, такава жена не би се занимавала с подобни дреболии. Поне ми се искаше да е така. А и зад добре изиграното спокойствие се криеше нещо тъмно. Може би страх... Надявах се да разбера.

– Дискретността е част от занаята – казах неопределено.

– Не ми трябва обикновената ви професионална дискретност. Искам да подпишете документ, че всичко, което чуете или научите в хода на разследването, няма да стане публично достояние.

– И защо е тази тайственост?

– Отнася се за дъщеря ми.

– Разбирам – казах, макар че нищо не разбирах.

– Ще подпишете или не?

– Вижте...

– Парите нямат значение.

– Оу...!

Че дамата разполагаше с пари личеше отдалеч, но не очаквах така директно да ми бъде заявено.

– Ще подпиша всичко каквото пожелаете, но предполагам ви е известно, че ако няма нотариална заверка, този, да го наречем договор, няма да струва пукната пара. Ако решите да го заверяваме в съда, историята, която се каните да споделите с мен, ще научат нотариусът, предполагам секретарката му и така нататък...

Тя замълча за момент, след което каза нервно:

– Прав сте...

И след малко:

– Дяволски сте прав.

– Вижте, предлагам да ми разкажете всичко. Ако това, което чуя, толкова не ми хареса, че откажа да помогна, ще ме застреляте с онзи пистолет и тайната ще си остане ваша.

Като казах това за пистолета посочих касата, която беше леко открехната. От мястото където стоеше дамата, сигурно не се виждаше нищо от съдържанието в нея, но въпреки това тя погледна натам и после се усмихна. Два реда прави бели зъби. Тази жена определено беше мой тип. Отново цигара... Аха, май се престраши.

– Дъщеря ми е отвлечена!

Дали и колко беше репетирала това изречение не зная, но след като го каза млъкна и зачака реакцията ми. Да, ама такава не последва. Не че в България ставаха отвлечения всеки ден и роднините на отвлечените се юрваха към моя офис, но не бях от хората, които се впечатляват от думи. Колкото красиви или ужасни да са те.

– Дъщеря ми е отвлечена! – повтори като натърти на финала.

Резултатът беше същия.

Понеже не знаеше като професионализъм или непукизъм да приеме липсата на реакция от моя страна, тя продължи:

– Сега ме изнудват за пари. За много пари. Предупредиха ме да не намесвам полицията, ако искам отново да видя детето си живо. Това е.

Каза и млъкна. Нямахме сълзи, нямахме истерии... Единствено в бързината на думите й прозираше някаква нервност.

– Къде е съпругът ви, госпожо Узунова?

– Нямам съпруг и ми казвайте Елена.

Ура !

– Тогава аз съм Крум.

– Зная.

– Добре де, къде е бащата на дъщеря ви? Всъщност как се казва тя?

– Ани, а баща ѝ е някъде в чужбина. За нас той отдавна е покойник.

Боже, много исках да видя този, дето е зарязал такава жена. А може би тя го е зарязала? И защо беше тази тайственост в началото? Не бързай, едно по едно!

– Все пак не мислите ли, че е редно да го уведомим?

– Казах, той не съществува!

Замълчахме. Тя изследваше цигарата, като че ли в нея се криеше името на човека, отвлякъл дъщеря ѝ.

– Кога се случи това... имам предвид с детето?

– Вчера..., по-точно снощи.

– Разкажете по-подробно, ако обичате!

Започна бавно, като че с нежелание, но постепенно набра скорост:

– Вчера следобед както обикновено Ани излезе да кара кънки. Летни кънки, сега им казват ролери. Към седем се обади по телефона да ми обяснят, че ако отново искам да видя дъщеря си жива, трябва да плащам. Първоначално помислих, че е някаква груба шега и затворих телефона. След малко те отново се свързаха с мен и ми казаха, че ако пак затворя ще изпратят кичур от косата ѝ. Да не съм намесвала полицията, защото с косата щели да изпратят и главата ѝ. И куп цинизми.

Елена млъкна и очите ѝ се навлажниха. Улових се, че мисля за нея като Елена, а не като за потенциален клиент.

– Отначало не повярвах. Господи, та тук е България! У нас такива неща не се случват! Но когато Ани не се прибра докъм осем, осем и половина, разбрах, че работата е сериозна. Започнах да се паникьосвам. Първо помислих да позвъня в полицията, но нали ме бях предупредили?!... И то изрично, повториха го няколко пъти: „Без полиция, без полиция!“ Реших да се обадя на един мой приятел, той е художник. Поне съвет можеше да даде. Позвъних му, но той не си беше в къщи. Сега мисля – по-добре, че не съм го открила! Само можеше да оплескаме нещата.

Спря за малко, да си почине. Личеше, че разказът я натовазва емоционално. Налагаше се отново да изживее снощния кошмар, но нямаше как. Аз чаках.

– Трети път позвъниха чак на сутринта. Казаха ми, че искат сто хиляди долара откуп.

Неволно подсвирих. Тя ме погледна остро, но продължи:

– Искаха днес до обяд да съм събрала сумата, в противен случай... Изредиха пак същите гадости...

Не, този път бяха повече и по-гадни. Отговорих, че не мога да събера такава сума за толкова кратко време. Поискаха да чуя дъщеря си, но ми казаха, че спи.

– На колко години е дъщеря ви?

– На десет.

– Продължете, моля!

– Казах, че ще дам парите. Само да не ѝ правят нищо. Поискаха още един ден – да събера сумата. Съгласиха се. Уговорихме се утре в осем да се чуем, за да кажат къде и как да предам доларите. Няколко пъти повториха: „Без полиция, без полиция!“

– Колко души ви се обадиха?

– Един мъж..., мъжки глас.

– Защо тогава говорите непрекъснато в множествено число?

– Не зная. Може би, защото сам човек не би се справил, нали?! Или пък..., да!

– Какво има?

– Когато говорих с мъжа, той все правеше паузи. Като че се съветваше с някого... Не зная, може би си въобразявам.

Този случай се очертаваше да е най-големият в моята досегашна кариера. Още не бях се съгласил, но усещах, че и случаят, и жената ме привличаха неистово. Както светлината привлича нощната пеперуда. Който е шофирал нощно време знае как пеперудите се разбиват в предното стъкло на колата, привлечени от светлината на фаровете. Имам чувството, че знаят какво ги очаква и въпреки това летят към светлината. Инстинкт. Първичен инстинкт. Разумът казваше да бягам от тази жена да я изпратя поживо-поздраво и да се заема с полагащата ми се ракия. Да я препратя към полицията.

Ами да, там са специалисти, разбират от тези работи. Ама проклетото малко мъжленце, дето живее в мен и дето отвреме-навреме решава да се прави на мъж... „Съгласи се! Действай!“ – гърмеше в ушите ми. Точно сега ли бе, братко? Не разбираш ли? – който се е заел с тази работа не е случаен човек. Даже и да не е професионалист, този човек – или тези хора – са решени на всичко. Защо си търсиш белята? Не се ли виждаш вече размазан като нощна пеперуда на някоя скала, или в някоя гора, или все едно къде?! Стой си при изневерите, те поне са безопасни. Е, може да се отнесе някой и друг тупаник от по-куражлия любовник, ама това си е детска болест в сравнение с отвлечането.

Тук става въпрос за сто хиляди долара!

– Как ще съберете парите, госпожо Узунова..., извинете..., Елена?

– Това не ви засяга!

– Сега, много моля да си отворите широко красивите уши и да слушате внимателно! Ако реша да се заема с вашия случай, не искам да чувам това или подобни изречения. И за децата е ясно, че който е отвлякъл дъщеря ви, разполага с информация за вашето финансово състояние или за състоянието на ваши приятели, които биха ви заели сумата. Ще ми кажете всичко не само за парите, но и за хората, които знаят за тях. Ваши ли са, на художника ли са и колко души имат тази информация?

Докато се правех на мъж, тя гледаше встрани, но явно внимателно е слушала, защото каза кратко:

– Ами да!

– Какво „да“?

– Нищо.

– И за нищото ще ми разкажете, ама после.

Тя ме погледна и пак се усмихна. Втори път за тази вечер. Напредваме.

Съвсем тихо каза:

– Добре, ще ми помогнете ли?

Нищо не отговорих. Досега ме бяха питали: „Ще работите ли за мен, ще ме представлявате ли, ще поемете ли случая?“ Тя съвсем простиичко попита: „Ще ми помогнете ли?“ А откажи де!...

Подписахме един от стандартните договори, които освен за тежест за друго не ставаха, но подписът си беше подпис и ей ме на, в играта.

– Каква е професията ви, Елена?

– Стоматолог съм. Имам частен кабинет.

– Толкова добре ли печелят зъболекарите днес?

– Искате да знаете от къде имам парите?

– Нали се разбрахме?!

– Не може ли да минем без това?

– От какво се страхувате, Елена?

Харесваше ми да изговарям името ѝ.

– От всичко – погледна ме тя. – И от всички.

Трябваше ми известно време да разбере, че има предвид мен..., след което малко троснато каза:

– О, нали вече работя за вас?

Тя направи поредната пауза.

– Не съм искала да ви обидя.

Не сметнах за нужно да отговарям. Чаках. Трябваше да получа тази информация. Знаех, че там се крие разковничето. Да призная, гризеше ме и любопитство - млада, красива, в никакъв случай глупава жена с толкова пари... Защото парите явно бяха нейни, ако щеше да ги търси от приятел нямаше да ме мотае толкова. А, дали зад красивата външност не се криеше скъпо платена проститутка? Или мутреса?! Не, ако беше мутреса, нейният човек бързо би се справил с проблема, а и тя щеше да изтърчи при него – не при мен. И това ако не е професионално заболяване, здраве му кажи. Да търсиш у хората само черното. Не с лошо, Круме, не с лошо! Може да е получила наследство?

Примерно от чужбина. Да, това би бил идеалният вариант. Да, ама можеше да я ползват и като пощенска кутия или банка. Колко мръсни пари се криеха по верни приятели и любовници?! Хайде пак!

Напънах се да мисля за Елена само в позитивни краски когато тя каза:

– Ударих джакпота.

– Моля?!

– Ударих джакпота... На тото две. Шест от четиридесет и девет. Вестниците доста писаха за случая...

И понеже гледах като циганин пред избирателна комисия, тя продължи:

– Миналата година в третото теглене се беше натрупала доста... прилична сума. Не може да не си спомняте. Е, аз я спечелих.

Спомнях си разбира се, само дето въобще не се бях сетил за този вариант. Да беше казала, че марсианци са ѝ дали парите, по нямаше да се учудя. Значи тотото. Много правилно шефовете на тотализатора бяха решили имената на печелившите да не стават публично достояние. Щастливците веднага ставаха жертви на изнудване, рекет и т.н. В този случай обаче информация все пак беше изтекла. Откъде?

Първо това трябваше да разбере.

– Сега вече знаете всичко.

– Сега вече не зная нищо.

– Как така?

– Сега ще ми кажете кой още знае за парите? Само художникът или и някой друг? А утре аз ще се разходя до администрацията на тотото. Ще опитам да разбере...

– Асен нищо не знае.

– Кой е Асен?

– Художникът. С него всъщност не сме чак такива приятели. Само баща ми знае, той дойде с мен като получавах парите.
– С кола ли ги взехте или как? Все пак това са били доста пари, цял чувал предполагам.
– Не! От тотото ги преведоха на моя сметка в Бенебе... Аз така поисках. После ги прехвърлихме във валута. Постепенно.
Сега пък банката... *Много* работа се отваряше.
– Не им искам проклетите пари! Въобще да не ги бях печелила... Искам си детето! Още тогава имах чувството, че тези пари ще ми донесат само нещастие. Всичко си имам. И преди имах. Ако сега историята се размине, ще ги изгоря. Не, ще ги подаря на някоя от онези организации дето все казват, че помагат я на децата, я на бедните.
– Успокойте се, Елена!
– Лесно ви е на вас...
Погледнах часовника си, показваше десет и половина вечерта. Значи от началото на отвличането бяха минали около трийсет часа... Горкото дете.
– Успяхте ли да разговаряте с дъщеря си по телефона?
– Не ми дадоха, нали ви казах.
– Казахте само за едното позвъняване...
– След това не са се обаждали. Уговорката е за утре вечер.
– Значи вие сте готова да дадете сто хиляди долара без да сте сигурна, че дъщеря ви е... – навреме се усетих – че с дъщеря ви всичко е наред?
Очите ѝ се напълниха със сълзи.
– Какво да правя?
– И аз още не зная – признах чистосърдечно. – Но имаме на разположение нощта и утре целия ден, за да измислим нещо.

– СЪБУДИ ЛИ СЕ МАЛКАТА?

– Размърда се.
– Значи трябва да турим маските...
– Има време, още ѝ действа упойката.
– *Слагай маската, педал...*
... Човекът, който говореше с този заповеден тон, беше висок към метър и деветдесет, с огромни юмруци и глава като войнишко канче. Другият, с далеч по-нормални размери, нахлузи на главата си скиорска шапка със специално изрязани отвори за очите, и каза примирително:
– Спокойно, Джимбо.
Джимбо всъщност се казваше Добрин, но беше получил този прякор в детството, може би защото още от тогава в него нямаше нищо добро...
– Слушай, тъпанар! Ако още веднъж ми споменеш името, ще ти светя маслото, разбра ли? Не помниш ли кво каза шефът: „Когато си говорите, не споменавайте никви имена! Говорете малко или направо мълчете! Никога не сваляйте маските, когато малката е будна, щото може да види лицата ви през ключалката!“ Кълна се, че ако сгафиш още веднъж, ще гушнеш букета! Светна ли ти?
– Добре де, добре – побърза да се съгласи другият.
Никак не беше здравословно да се спори с тази канара от мускули.
Джимбо също надяна подобна шапка на главата си, само дето неговата беше ръчно плетена от груба домашна вълна. Купешките му бяха малки и не скриваха вечно брадясалото му лице. В най-добрия случай стигаха до очите, което беше крайно недостатъчно за ситуация като сегашната.
– Занеси ѝ нещо за кльопачка! – отново изкомандва едрият мъж.
– Рано е, нека се осафери хлапето – не се предаде другият.
Джимбо изсумтя, но се съгласи, че е по-добре да изчакаат. Той нямаше никакъв опит с децата. С възрастните беше лесно, един тупаник и най-големият отворко се размекваше като кашкавал на слънце. За него беше сто пъти по-лесно да грабне малката като агне посред бял ден, отколкото после да се прави на бавачка. Пък и този мухльо, дето му го дадоха за помощник. Не можеше да разчита на него. Тази отрепка щеше да го зареже при първата опасност. А отвличането не е шега работа! За него се лежи много. Страшно много! Добре, че шефът плащаше като депутат. Каза им, че работата ще отнеме само ден-два. Ще изтърпи някак. Дано само не се проточи.
– Мамо..

Двамата погледнаха към вратата на стаята, където беше заключена малката.

– Мамо...

... Ани бавно започна да идва на себе си. Не можа да познае гласа си. Ръката ѝ сама потърси чашата с вода, която майка ѝ винаги оставяше на нощното шкафче. Устата ѝ беше пресъхнала. Какво става? Чашата я нямаше, нямаше го и нощното шкафче. Нямаше го даже Мики Маус, грижливо нарисуван на нейното гардеробче срещу леглото. И гардеробчето го нямаше. Не, това не беше нейната стая. Постепенно детското ѝ мозъче започна да се прояснява и тя си припомни какво се беше случило, малко преди да заспи... Две великански ръце я сграбчват и хвърлят на задната седалка на една черна кола... Още една ръка запушва устата ѝ... Колата потегля... Ръката, която не ѝ дава да диша, мирише на вкиснало сирене... Цялата кола мирише на пот и бензин... След това..., остра, задушлива миризма на болница... и после сякаш попада в дълбока, черна дупка...

Какво искаха тези чичковци от нея? Тя нищо лошо не им беше направила! Даже не им се беше изплезила, както направи на домоуправителя онзи ден... Той ѝ се скара, дето не затваря вратата на кооперацията...

Ани заплака. Сълзите тръгнаха сякаш от само себе си.

– Сега какво ще правим, Джи..., батенка?

– Ще чакаме!

– Ами ако се разреве по-силно?

– Няма кой да чуе...

Думите не успокоиха мъжа с черната маска и той откряна леко завесата на прозореца. Отвън всичко изглеждаше спокойно. Селото беше застинало в следобедна дрямка. Къщите, най-близката от които на двеста-триста метра, бяха като нарисувани от немарлив ученик.

Името на другия беше Спас Куртев. Той попадна в тази история случайно, подмамен от хилядата долара, които шефът им обеща. Умен човек беше шефът. Виж ква вила си е спретнал само! Малка – да не бие на очи. Обаче вътре сичко по последна дума на модата. Телевизор, стереоуредба, хладилник – винаги пълен – фризер, камина и още куп екстри... А и не беше свидлив! За добра работа – добри пари. И той му работеше, както и всички останали. Пък при шефа – работа да искаш. Имаше колбасарница, мандра, куп заведения в града и много земи. Е, говореше се, че напоследък потънал в заеми, ама хората какво ли не говорят?! Пък и така да е, шефът щеше да се оправи. Винаги се е оправял. Само връзките му да видиш, все хора от лъв нагоре. На гости му идваха такива, дето Спас ги гледаше само по телевизията.

Когато с Джимбо ги повика настрани от другите и им предложи тази работа, Спас се почувства горд, че най-после шефът го е оценил. След разговора – като се върна при другите от мандрата – той вече не беше Спас! Беше станал Куртев. Пък и другите усетиха и започнаха да му подвикват: „Господин Куртев, това, господин Куртев, онова...“ Той усещаше подигравката в гласовете им, но му харесваше да чува това „господин Куртев“. Само дето Джимбо се заяждаше с него.

Но той си беше такъв от малък.

И затворът не го промени.

– А що на нея не наденем една маска, ами ние трябва да ходим като гламави?

– Що, що,?! Щот така каза... знаеш кой. Трябва да се грижим за нея като принцеса. Иначе ни'кви мангизи. Пък и главите ни могат да фръкнат.

Джимбо се стараше да говори тихо, но гласът му явно стигна до другата стая, защото Ани млъкна за момент и после се разплака с цяло гърло. Спас започна да се разхожда нервно из стаята като лошо гледан кон.

– Ще вляза да ѝ обърша един шамар на тая пикла!...

– А де!

Трите букви, специфично произнесени от Джимбо, бяха достатъчни да му охладят ентузиазма.

Поне на външен вид Джимбо беше спокоен. Седеше на масата и режеше парченца шунков салам.

После парченцата изчезваха със завидна бързина в устата му. Нямаше кой да чуе плача на малката.

Не, нямаше. Далече бяха от всичко живо. Е, виж, ако се разпищи, ще се наложи да я пораздрусат малко.

Ани млъкна. Само от плача прохълцваше леко. Защо майка ѝ не идва? Къде е тя? Що за стая е това – без прозорци? Само с една врата...

Вратата?!

Тя стана от леглото и леко се олюля. Беше като замаяна. С несигурни стъпки се приближи до вратата. Погледна през ключалката... – отгатък нищо не се виждаше. Натисна дръжката..., но вратата не помръдна.

Бавно осъзна, че е заключена..., от което ѝ стана още по-страшно.

... В другата стая Спас спря препускането и сложи ухо на междинната врата. Веднага след това обаче отскочи назад, стреснат от думкането по вратата от другата страна: малките юмручета на Ани барабанияха по твърдата повърхност. На помощ на юмручетата дойдоха и крачетата, от които ударите станаха доста по-силни.

Спас погледна към седящата мускулна маса:

– И сега?

В отговор Джимбо само кимна с глава в знак на разрешение.

Отношенията между двамата отдавна бяха ясни.

По-силният беше старши.

... Щом Спас отключи и влезе в стаята, Ани изписка, побягна и уплашено се сви в леглото. Мъжът беше решил да я зашлеви, но като я видя такава уплашена само каза:

– Слушай, хлапе! Ако мируваш, нищо лошо няма да ти направим. Ако обаче пициш и ревеш, ще играе дървеният господ, разбра ли?

Детето нищо не отговори. Лежеше свито на топка и захапало крайчето на одеалото и гледаше с широко отворени, ужасени очи.

– Разбра ли, ма?

В отговор Ани едва забележимо кимна с глава.

– СЕГА МИ РАЗКАЖЕТЕ ЗА НИЩОТО...

– А, да – прекъсна ме Елена. – Мисля, че една моя приятелка знае за парите. В нея съм сигурна, но тя има приятел, който е лежал в затвора. Бил свястно момче, ама... все пак... затвора...

Хайде, стана тя.

– Как се казват?

– Тя е Стела, а той... мисля, беше Антон..., но не съм сигурна. Мога да я попитам по телефона, ако не възразявате.

– Възразявам! Всичко, което си кажем, трябва да остане между тези четири стени. Не се знае кое може да помогне и кое да навреди.

Тя вторачи в мен тъмните си очи...

Или ме разсъбличаше или преценяваше.

Надявах се да е първото.

Ама беше второто.

– Интимни приятели ли сте с художника?

– Не, за бога!

– Оставете сега Всевишния...

– Просто сме приятели. Обикновени приятели.

Помислих си, че приятелство между мъж и жена без легло няма, но реших да оставя нещата така... Засега.

– Когато спечелихте парите, вече разведени ли бяхте?

– Да.

– Значи, мъжът ви не знае.

– Не знае. Само дето не ми е мъж.

Запали поредната цигара.

– Казах ви, за парите знае само баща ми.

– И приятелката ви, и приятелят ѝ, и тези от банката, и от тотото... Списъкът е доста дълъг, не мислите ли? Даже не е необходимо да подкупваш или заплашваш някого, за да получиш информацията. Сигурен съм, че някоя чиновничка е споделила клюката със своя приятелка, ей така, от любопитство. Или от завист, все едно.

Замълчахме. Трябваше да започна от някъде. Стела и бившият затворник Антон се очертаваха като интересна двойка. Записах ги под номер едно. Номер втори беше художникът – Асен. Макар да не знаеше за парите. Всъщност Елена смяташе така. Дали наистина не знаеше...

Усетих, че не харесвам този човек без дори да съм го видял. Може би защото моята късна посетителка го определи като приятел. Е, не!... Остава да започна и да ревнувам! Стегни се в кръста, Круме! Не можеш да ревнуваш жена, с която дори едно кафе не си изпил.

Батковците в полицейската работа казват: „Без чувства“. А сега де?! Че да не съм робот?

Освен това съм частно, а не държавно ченге.

– ... Лошото е, че не мога да изтегля парите утре!

– Моля?!

– Банката не дава такава сума без предизвестие.

Виж който не е имал пари как не ги знае тези работи.

– И колко дни е предизвестие?

– Три дни, днес направих заявката. Ще имам парите вдруги ден по обяд.

Горкото дете. Какво ли ставаше сега с него?!

– Но нали утре вечер имате уговорка...?

– Когато се обадиха, още не знаех за това изискване на банката.

От една страна това не беше чак толкова лошо. Щях да имам повече време за реакция. Обаче похитителите? Те как щяха да реагират? Щяха ли да се съгласят на втора отсрочка? Лесно можеха да проверят, че Елена не лъже. Едно телефонно обаждане до банката и – готово. Но все пак...

– Как реагираха в банката като им казаха, че искате да изтеглите такава голяма сума?

– Малко бяха учудени, разбира се. Това са почти всичките ми пари. Като изтегля стоте хиляди долара, ще останат две хиляди и малко.

Опа, тук имаше нещо. Значи този някой – похитителят де – освен че знаеше за парите, знаеше и точната сума. Великодушно беше решил да ѝ остави две хиляди за джобни.

– И как им задоволихте любопитството?

– Никак..., все пак това са мои пари, нали?!

– Да, може би това е било най-правилно! Всяко увъртане би довело до подозрения и въпроси...

Това беше по-скоро разсъждение на глас. Вероятно Елена така и го прие, защото не каза нищо. Нямаха опит нашите банки с изнудванията. Чувал съм, че на Запад при изтегляне на подобна сума се задейства сериозен по машаби апарат, който в кратки срокове разбира за какво са изтеглени парите. Там всяка банка работи с дадено детективско бюро. Ако вложителят е жертва на престъпление, лесно може да му се помогне. При това услугата е безплатна. Плаща банката – за това, че си я предпочел пред останалите! Конкуренция. Подобни услуги в България бяха лукс, ама както беше тръгнало само въпрос на време беше да се въведат.

Реших да навляза в една малко деликатна, но интересуваша ме не само професионално сфера...

– Имала ли сте интимни приятели след развода? По-точно..., след спечелването на парите?

– Аз съм нормална жена... – отвърна неопределено.

– Това като „да“ ли да го таксувам?

– Случайни срещи..., нищо сериозно.

– Елена, зная че въпросите ми са мъчителни особено в такъв момент, но повярвайте, интересът ми е чисто професионален...

Лъжех като дърт циганин!

Тя ме погледна продължително. Макар доста уморени, очите ѝ бяха красиви и страшно изразителни и като че за миг проблясна лукаво пламъче в тях. За кратко, ама все пак проблясна. Дали не ми беше разгадала щенията? Трябваше да бъда по-внимателен.

– Добре, ще оставим това засега. И без друго за утре се очертава доста работа. Ако обаче нищо не открия, ще се наложи да ми разкажете за случайните си срещи. В интимните моменти човек изпуска неволни думи, а около вас мирише на пари, повярвайте ми.

– Как така мирише?

– Скъпият парфюм, луксозните дрехи, хубавата кола...

– От къде знаете за колата?

– С цигарите на няколко пъти извадихте ключодържател с контактен ключ за кола, която определено не е трабант!

Отново усмивка. Третата.

Реших да я сразя съвсем!

– Не ви предложих кафе, защото разбирам, че сте изпили няколко в отсрещното кафене.

Тя беше искрено заинтригувана.

– И как разбрахте?

– Казахте, че сте ме чакали от доста време, а не сте мокра от дъжда... Знаете малкото ми име, а то не е изписано на вратата, няма го и в телефонния указател... Единственото прилично кафене в квартала е точно срещу моя прозорец. Там са ми приятели и предполагам са ви дали нужната информация.

Отново дълъг поглед.

Този път му издържах.

– Знаете ли в кой затвор е лежал приятелят на Стела?

– Че то колко затвора има?

– Моля? – не вярвах на ушите си.

– Колко затвора има в България?

Ама тя май наистина не знае. Свещена простота!

– Два – казах. – Мъжки и женски.

– Е, предполагам не е лежал в женския нали?!

Засмях се. Никога не бях срещал човек, който да не знае, че затворите в България все пак са повече от един. Но какво се чуда – аз не зная за банките, тя за затворите. Кой за каквото е учил. Не, в нашия случай това не вървеше. Кой където го е запокитил животът! Да. Всъщност нямаше нищо странно. Всички знаем, че злото съществува, но го забелязваме едва когато влезе в къщи. Сигурен бях, че след тази история Елена ще запомни за цял живот броя на затворите и малко повече ще уважава тъпите ченгета.

Изпратих я до вратата и тя си тръгна с твърдото убеждение, че аз съм човекът, който ще ѝ свърши работа. Бях издържал изпита. Не бързай да се радваш, Круме! Тя е само една беззащитна и уплашена жена... Ще те видя, когато се изправиш срещу онези, които са се решили на тази отчаяна стъпка. Отчаяният човек няма какво да губи и затова е много опасен. Със сладки и медени приказки не можеш го омагьоса. Хиляда на сто бях сигурен, че похитителите са и добре въоръжени. Май ще трябва да избърша от праха моя „Макаров”. Спомних си една реклама от двайсетте години на века: „*Имаше слаби и силни – „Колт“ изравни всичките!*“ Е, аз няхах колт, но и макаровият щеше да свърши работа.

Елена ми беше продиктувала фамилиите, адресите и телефонните номера на всички действащи лица досега. Без затворника. За него деветдесет процента бяхме сигурни, че е Антон.

... Интересен ден се очертаваше утрешният. Отдавна бях забравил за ракията. А и желанието ми се беше изпарило. В замяна на това си обещах, когато тази история приключи, да се напия.

Ама зверски.

Полагаше ми се...

СЪБУЖДАНЕТО ЗА МЕН ВИНАГИ е била най-мъчителната част от денонощието. Да преминеш от царството на съня в това, което сме свикнали да наричаме живот, за мен беше цяло събитие. А когато се наложеше да стана преди девет, си беше направо кошмар. Днес случаят беше точно такъв.

Следваха ония десетина минути, през които душата ми не искаше да влезе в тялото и аз витаех между съня и действителността. После тръгнах към банята.

След задължителния душ можеше да се каже, че съм жив.

... Реших да започна от банката. Не че имаше голяма вероятност информацията да е изтекла от там, но банката беше единственото споменато от Елена място, където имах приятел и можех да разчитам на дискретността му.

– Ало, Георги Илиев търся!...

Бях захапал телефона. От другата страна ми се обади служебен женски глас, който ме помоли да почакам малко.

– Слушам ви!

Беше моят човек.

– Здравсти, Жоро!

– Круме, ти ли си бе?

Позна ме говедото. С него навремето играехме футбол.

След задължителните приказки за семейството и за това, че трябва някога да се напием, започнах по същество:

– Слушай, трябва ми една услуга.

– Стига да мога.

– Можеш! Касае се за моя клиентка, която има при вас сметка. Утре ще тегли малко пари.

– Какъв е проблемът?

– Искам да разбереш, ама много тихо, интересувал ли се е някой от нея, от парите ѝ и така нататък...
Ще почерпя!

– За каква сума става въпрос?

Назовах цифрата. Той въобще не реагира, като че ли всеки ден му се налагаше да брои по сто хиляди долара. А бе, само аз ли нямам пари в тази държава?! След като му продиктувах данните на Елена, се разделихме с уговорката да се обади в къщи. Разбрах, че от този телефон не е удобно да говори.

Надеждата ми беше в Стела и пандизчията. От опит знаех, че в затвора човек попада на хора и става... по-голям престъпник от преди. А информацията за Стела беше, че притежава цветарско магазинче недалеч от главната улица. Потеглих с колата натам.

„Стела, мила,

Стела, драга,

дали плачеш

за тояга?!“

Обичах като мисловно упражнение да римувам думи. Понякога ме беше срам да изрека гласно римите, които ми се въртяха в главата, ама нейсе. Докато правех сутрешната си мозъчна гимнастика, мислех за жената, при която отивам, и за иначе свестния ѝ приятел, случайно попаднал на топло.

„Стела, мамина къдела,

слаба си или дебела?

Тънка си или висока,

руса или черноока?“

Цветарското магазинче се оказа разкошна ботаническа градина в умален мащаб. Чудесно подравнени и грижливо поддържани цветя от всякакъв вид се усмихваха от всички страни. Миришеше на чисто и свежо. Само дете Стела се оказа блондинка. Не обичам русите жени, приличат ми на избелели снимки.

„Как ли Стеле

Ще да ми постеле?“

След малко щеше да стане ясно.

– Върви ли бизнесът? – започнах отдалече.

– Не се оплаквам.

Трябваше да призная, че усмивката ѝ беше чаровна.

– Много хубаво мирише при вас.

– Дезодорирам цветята. Особено женските. Отразява им се чудесно.

– На растежа ли?

– На самочувствието.

– А по какво познавате кои цветя са женски? – попитах съвсем наивно.

И си го получих:

– По миризмата на дезодорант.

Мислено отбелязах точка в нейна полза.

Реших да ѝ го върна или поне да изравня резултата:

– Гледам, имате много клиенти...

Бях единствен в магазина.

– Демокрация.

Имаше чувство за хумор и набързо успя да ми стане симпатична. Първоначалното ми недоверие се изпари. По пътя доста мислих от къде да я подхвана?

Сега реших да карам направо:

– Казвам се Крум Цеков и съм частен детектив.

Подадох ръка.

– И такова животно ли има? – каза, но не остави ръката ми да виси във въздуха.

– Тук съм по повод вашия приятел.

Не споменах името, защото имаше десет процента вероятност Антон да не е Антон.

– Кой приятел?

– Колко приятели имате?

– Достатъчно...

Беше като определение на бройката.

– Кой точно ви интересува?
– Беланикът. Посетителят на Института за палави студенти.
Тя въздъхна примирено.
Въздишката ѝ искаше да каже: „Пак ли?“ ...
За по-голяма яснота попита гласно:
– Какво е направил този път? Пак ли някоя идиотска история?
Понеже мълчах, тя продължи:
– Тони има невероятният талант да се забърква в големи кашаи.
Значи все пак беше Антон.
– Къде мога да го намеря?
– Първо ще ми кажете за какво го търсите!
– Не мога.
– Тогава и аз не мога.
Е, щом искаш да се лъжем...
– Ще ви кажа само че го търся като свидетел, за информация. Отнася се за негови бивши приятелчета от затвора.
Тя ме погледна недоверчиво. Аз се опитах да извикам цялата невинност на лицето си.
Изглежда успях, защото след малко тя каза:
– Работи в един гараж. Монтьор на частно. Изчукват ударени коли, поправят и така нататък.
– Адреса, моля!
– Не го зная. Но мога да ви заведа.
Това не влизаше в плановете ми. Исках да разбера местонахождението на Антон и ако е възможно да го понаблюдавам малко. Сега обаче място за отстъпление нямаше:
– Около шейсет коня са впрегнати ей в онази кола, Принцесо.
Тя се засмя.
– Защо „около шейсет“?
– Ами преди петнайсет години бяха повече, сега по обясними причини не им уточнявам цифрата.
– Е, кон горе – кон долу, няма да се караме я – и продължи да се смее.
– Тръгваме ли?
– А, не мога веднага. Елате в обедната почивка. Може да отидем и с моята кола, тя не е толкова мощна но ще свърши работа.
– В дванайсет съм отново тук. И без това трябва да изтегля стотина хиляди долара... – казах.
– Оу!
Сумата я впечатли, но само като цифра, а не като точно *тази* цифра.
И все пак? Не пожела веднага да ме заведе при драгоценния Антон. От Елена знаех, че бизнесът е неин, така че можеше да отваря и затваря магазина когато си пожелае. О, скъпа..., ще ти погледам малко сеира.
Преднамерено бавно подкарах колата и стотина метра след първия завой спрях. Заклучих и хукнах обратно. Въпреки че поддържах добра спортна форма, когато се върнах тя вече заключваше магазина. Бързо влезе в паркираната отпред бяла лада и потегли. А да те видя сега, шампионе! Прецених, че докато стигна до моята кола, ладата безвъзвратно щеше да потъне в уличния трафик, затова се метнах в първото попаднало жълтурче.
– Давай след бялата лада! Ако не я изпуснеш – плащам двойно!
– Готово, шефе.
Таксиметровите шофьори по принцип са симпатяги. Не е необходимо да им се обясняваш много, с радост показват уменията си на волана най-вече в пиковите часове.
След две-три минути бяхме през една кола от ладата.
– Ма, тя жена бе... – констатира шофьорът.
Нищо не казах, само се свих на предната седалка. Имаше макар и малка вероятност Стела да ме види в панорамното огледало.
След десетина минути сравнително спокойно преследване, колата спря пред сива триетажна кооперация. Казах на таксиметровия шофьор да подмине ладата и да спре по-надолу по доста тясната улица. Платих според уговорката, а той ми обясни как мога да се свържа с него, ако пак се наложи. Записах си, като периферно наблюдавах входа на невзрачната кооперация, където беше потънала Стела. Олющена триетажна сграда от нашенски тип. Това означаваше шест или най-много девет апартамента. В ръчичките си ми, Антончо.

*„Окото не знае
умът се терзае,
на кой ли балкон
ще мерна Антон?“*

Тъкмо бях решил да влизам в единствения вход на кооперацията, когато Стела се появи забързано и влезе в колата си. Нямаше нужда да я преследвам. Тя се връщаще обратно в своя ботанически рай. Беше предупредила своя човек и сега бързаше да е на местото си преди да я посети отново.

Останах да чакам. Логично погледнато след малко трябваше да излезе самият той. Само дето не знаех как изглежда. Елена спомена, че бил с няколко години по-възрастен от Стела. Това означава трийсет, трийсет и пет години. Надявах се, че точно сега от кооперацията няма да изкочат няколко трийсетгодишни мъже и да потеглят в различни посоки. Въпреки това реших да се подсигурия.

– Ей малкия, я ела тука – подвикнах на едно момче, което риташе празна пластмасова чашка, вероятно от кафе. Носеше стар анцунг и нови маратонки. – Искаш ли да изкараш някой лев?

– Уха – беше краткият отговор.

– Тогава слушай внимателно. След малко ей от там ще излезе един мъж. Като го видиш искам да извикаш силно „Антоне, Антоне...“ Все едно че викаш на свой приятел, разбра ли?

– Само това ли?

– Само това.

– Имаш го, чичин!

Малкият продължи да подритва пластмасовата чашка, като гледаше да се върти все около кооперацията. От време на време преднамерено поглеждаше входа, после мен, сякаш искаше да каже: „Виж колко съм усърден. Заслужавам си парите, нали?“ Надявах се само да не започне да преиграва.

След малко от входа излязоха мъж и жена.

Малкият понечи да извика, като сложи ръце като фуния около устата си, гледайки някъде към втория или третия етаж. За миг се поколеба и погледна към мен. Правилно! Бях му казал, че очаквам мъж, а не мъж и жена. Сечеше му мозъкът на това хлапе. Посочих му с ръка да не прави нищо и той продължи футболните си занимания. Така изминаха още около петнайсетина минути. През това време във входа влязоха възрастна двойка, две момичета и жена на около четиридесет и пет години. Двамата с моя нов сътрудник не им обърнахме никакво внимание. Най-после от сградата излезе мъж със спортен сак през рамо, поне по възраст отговарящ на моя човек. Само дето беше почти изцяло плешив. Не си го представях така. След като ми хвърли бърз поглед и аз кимнах с глава, малкият завика колкото му глас държи. Антон, защото това явно беше той, се сепна, обърна се и се загледа в мъчугана. Хлапето подсъзнателно усети, че трябва да направи още нещо. Вдигна ръка и махна към въображаемия си приятел:

– Хайде, бе...

Децата са по-добри актьори от възрастните. Вероятно подсъзнателно усещат, че животът е игра. И играят по-искрено, а оттам и по-вярно.

Изчаках Антон да се скрие зад ъгъла и се разделих с малкия си приятел, който остана очарован от десетачката. Трябва да призная, че си я заслужи. Пък и то се пишеше на сметката на Елена.

Ако има нещо в което съм добър, то е следенето. Досега никой не ми се е изплъзвал. Само веднъж ме бяха разкрили и то напълно случайно. Седях в едно бистро, флиртувах със сервитьорката и хвърлях по едно око към съседната маса, където двама души се опитваха да праметнат трети с фалшиви долари. Беше ме наел един бизнесмен, също жертва на тези двамата. Всичко беше наред, докато в заведението не влезе мой познат от детинство, на който бях направил услуга преди време.

– Привет на най-доброто частно ченге на целия Балкански полуостров!...

Човекът сигурно си мислеше, че ми прави комплимент.

Вместо аплодисменти обаче настана тягостна тишина, която беше нарушена от стъпките от компанията на съседната маса. Те се изнизаха сравнително тихо, но на изпроводяк не пропуснаха да ми покажат световноизвестната конфигурация на трите пръста.

В отговор само се усмигнах...

Сега се надявах да нямам такъв късмет и да не изтърва човека с ранната плешивина и спортна фигура напъхана в джинси – панталон и риза. Хайде, Антончо, да заведеш чичо си до леговището, където криеш малката Ани! Аз ще ти сложа гривните, ще отнеса на ръце малката при майка ѝ и ще получа целувка. Дълга и страдна.

Да, ама не!

След като сменихме последователно два автобуса и тролейбус съвсем случайно и двамата слязохме на една и съща спирка близо до центъра на града. Същата случайност ни заведе в едно и също кафене пред еднакви димящи чаши, пълни с най-разпространената напитка в света. Само дето бяхме на различни маси. След третата чаша кафе започнах да се изнервям. Съучастник ли чакахме или могат човек си събираше мислите в главата?... Реших, че е крайно време да изляза на чист въздух. Не че Антон се озърташе неспокойно, но все пак не биваше да му се набивам на очи.

Той мислеше.

И много му личеше.

Има такива хора. Мислите им направо се разхождат по повърхността на челото. Достатъчно е да протегнеш ръка и да ги хванеш. Разколебах се. Похитителят не би действал така. Щеше да прескочи до тайното място, да се озърта дали е следен, или поне щеше да телефонира, за да се увери, че всичко е наред. Този мислеше. Кафе, цигари и размисъл. Явно бягаше от нещо. Може би от миналото. Щях да разбера, но губех ценно време.

... Бяха минали около два часа. Изчетох всички вестници, с които пъطوم се бях сдобил. Войната в Косово беше в разгара си. Ракети започнаха да падат и у нас. Американците бяха избили десетки албанци в Косово. По погрешка. Ама после се извинили. Сори! Сега мъртвите са спокойни. Извинили им са се.

... Най-после Антон реши, че е кафясал и се надигна от стола. Следващият му ход обаче направо ме довърши. Влезе в първия възможен хотел и нае единична стая! *Този Антон не беше моят Антон!* Бях готов да си залажа детективската тапия, че този човек няма нищо общо с отвличането.

Въпреки това имаше макар и малка вероятност да ме е забелязал и да играе театър. Затова се обадих на единия от двамата си сътрудници, да поеме наблюдението.

Двамата бяха студенти по право, втори курс. Детективската работа им беше по сърце, пък и препечелваха по някой лев. Сигурен бях, че след дипломирането си нямаше да станат адвокати. Живееха заедно, но на повикването се отзова само единият – Петър. Стилиан бил в разход. С няколко думи го въведох в ситуацията без да навлизам в подробности.

... Беше станало обед и аз се запътих отново към цветарския магазин. С жената, която макар и руса ми беше симпатична, трябваше да поиграем на котка и мишка. Лично аз предпочитях с нея да играем друга игра – „прескочи кобила“ например. Но тя избра тази.

– Ние пак сме тук. И времето пак е наше – изрекох популярните предизборни лозунги на двете основни политически сили.

– Да, ама само за един час. Толкова ми е обедната почивка.

– Ще стигне – рекох, без да уточнявам за какво.

Качихме се в добре познатата бяла лада и потеглихме.

Всъщност колата ми беше позната само отвън, затова хвърлих бегъл поглед и на купето отвътре. Чисто до стерилност. Тази жена изглежда беше маниачка на тема чистота. Отстрани беше приятно, но от опит знаех, че с такъв човек се живееше много трудно. Сигурно по цял ден вървеше след Антон и събираше падналите му косми. А, да – той беше плешив. Все едно, събираше нещо. Иначе в колата миришеше както в магазина. Само дето нямаше цветя. Вероятно защото щяха да й пречат при шофирането.

Спряхме пред един гараж в края на града. Докато стигнем местоработата на Антончо, колата три пъти попада в неизменните дупки. Помислих, че ще е по-добре да я прегледат майсторите вместо да си губим времето, но реших да изиграя театъра докрай.

– Здравсти, красавице! – беше най-възрастният от тримата работници. Голям и щръкнал мустак му пречеше да говори.

– Здравсти, бай Петре. Търсим Тони.

– Че той вече два дни не е на работа. Поразболял се нещо Антончо...

Я, не само аз го умалявах така.

– Че то вие не се ли виждате, джанъм?

Думите му предизвикаха смеха на другите двама бачкатори, които както и Антон бяха наемни работници.

– Ако много е залял завалията, виж, поогледай се наоколо – рече по-младият от двамата, явно визирайки себе си.

Вторият продължи да хихика.

– Оставете хората на мира, бре!

Майсторът най-сетне включи и мен в картинката.

– Извинете тогава. Ще го потърсим вкъщи – казах, колкото да отчете присъствие.
По обратния път се заслушах в един лагер, който скоро щеше да ѝ създаде проблеми. Да, ама затова пък колата беше чиста.
Изблизана.
Спряхме пред добре познатата ми кооперация. Този път влязох с нея и даже я придружих до втория етаж. Продължителният звънец естествено не даде резултат и ние се върнахме при мушкатото и филадендрона. След неизменните уговорки като го намери да ми се обади, си тръгнах.
Разделихме се неудовлетворени.
Аз, защото не знаех дали не съм се издал.
Тя – по същата причина.

– ЦАМБУРКАЙ СЕ МА, ЦАМБУРКАЙ СЕ! Сто бона ми струва едно пълнене на басейна!
... Гръмогласният глас на Иван Сидеров мина над главите на двете млади момичета и отекна в близката каменна ограда. Момичетата бяха по бански костюми, които повече показваха околното скриваха. До разплулия се в шарен шезлонг Иван стояха двама души с черни костюми. И рязко контрастираха на пейзажа с полуголите гърли.
– Ми, студено ми е пък...
Тази явно беше по-претенциозната от двете.
– А! Сега да вкарам и калорифер в басейна, тъй ли?
Голям смях падна...
Когато Босът каже шегичка – всички са длъжни да се смеят. Ако някой не се смее, значи няма чувство за хумор. После значи няма работа и така нататък...
– Цоньо, звънни пак на ченгето. Трябваше вече да е донесъл снимките.
Единият от мъжете в черно взе подвижната телефонна слушалка и набра цифрите, които беше успял да научи наизуст. От другата страна, както през последните няколко часа, се обади телефонен секретар. Мъжът затвори слушалката без да каже дума. Беше оставил съобщение в едно от предните обаждания.
– Ще му чупя главата на това копеле..., ама дип съученик ми е. Приятел от детинство. А тия работи аз ги уважавам. Ти имаш ли приятели, ма?
– Ми ти бе, Ваньо – отговори същото момиче, към което беше отправен въпроса.
– А тъй! Цоньо, налей на децата, че чашите им празни.
Мъжът, който явно беше любимец на шефа, изпълни и това нареждане. Другият бодигард се беше съсредоточил върху елегантната походка на едното момиче. Всъщност през цялото време той наблюдаваше момичето в мястото, където левият му крак ставаше десен. И обратно. Много внимаваше шефът да не усети това негово занимание. Свестен човек беше шефът, но не обичаше да дели жените. С никого. И не прощаваше изневерите. Неволно си припомни какво се случи на един негов колега, който беше сгазил лука с едно от момичетата на шефа.
Бяха го потрошили.
Това задниче си заслужаваше два-три избити зъба, но все пак трябваше да бъде много внимателен. Телефонът иззвъня.
– Ало, господин Сидеров?
Беше секретарката от офиса.
Цоньо погледна шефа и след като получи утвърдително кимване, подаде слушалката.
– Кажй, душа? Кой е приритал за мене?
Сидеров днес беше в добро настроение.
– Обаждаха се пак ония хора... за парите.
– Ех, мамицата им. Нали се разбрахме, че всичко ще бъде точно? При мен тън-мън няма.
– И аз така им казах, но те звънили така..., за всеки случай.
– Друго?
– Да. Обади се някой си... Крум Цеков. Имал някакво пакетче за вас.
– Най-сетне! На теб ли го остави?
– Държал да го предаде лично.
– Браво! Той да не е при тебе?
– Не, обади се по телефона. Каза, че ще звънне пак след малко.
– Кажй му къде съм, Тони. На него може. Да дойде тука.

Сидеров затвори телефона със смесени чувства. Доброто му настроение се беше изпарило. Напоследък само неприятности му се бяха струпали на главата. Трябваше да върне онези пари! До една седмица! Кой го би по главата да се захваща с тези идиоти? Знаеше, че са главорези. Ама тогава много му трябваша пари. Она келеш сам предложи да му заеме. Направо му ги натика в ръцете. Пък и лихвата не изглеждаше много висока. Обаче после всичко се обърка. Не се издължи в срок – удължиха му го. Ама скочи и лихвата. Така – два-три пъти. Но този път – край! Искаха всичко до цент. Сумата беше набъбнала до към осемдесет хиляди долара. Дълго се чуди дали да не продаде тази къща. С басейна и останалите екстри, сигурно щеше да вземе и повече от необходимите му осемдесет бона в зелено. Да, но човек трудно се разделя с хубавото. Щеше да се наложи постоянно да живее в панелната кутийка, наречена апартамент, да слуша непрестанния грохот на уличното движение и натякванията на жена си. Можеше да продаде вилата на село, но, първо, тя струваше далеч по-малко, и, второ, беше му нужна като последно убежище. Малко хора знаеха за нея и винаги можеше да се скрие там. Ако се наложи. Знае ли човек какво му готви съдбата?!

Кръшкаше ли жена му? Този въпрос се беше загнездил в главата му от няколко седмици. От какво беше продиктуван? Може би напразно подозираше половинката си. И все пак... – зареяният поглед, с нищо необяснимото добро настроение през деня..., после главоболието в леглото нощем говореха, че е прав да я подозира.

Е, след малко всичко щеше да се изясни. Макар и особняк, Крум си вършеше точно работата и можеше да му се вярва.

– Айде, обличайте гащите и да ви няма! Чакам тука едни хора.

Думите бяха подхвърлени по-скоро като шегичка, отколкото като заповед.

И точно така бяха възприети, защото двете момичета със смях се затичаха към къщата и потънаха в нея. Сидеров проследи с поглед палавите им движения от кръста надолу и подхвърли:

– Какво ще кажеш, Цоньо?

– Страхотни са.

– Нали? Ако знаеш колко ми струват...

– За това са парите, шефе.

– Точно тъй!

Другият бодигард, който също като шефа си се казваше Иван, продължи да стои мълчаливо и да наблюдава играта на слънчевите лъчи по водната повърхност. Погледът както и мислите му бяха много, много внимателни.

НА ПЪТ ЗА ХУДОЖНИКА бях решил да приключи и с предния случай. От секретарката научих мястото, където отмаряше в момента Иван. Посрещна ме висока, каменна ограда и метална решетка. Когато позвоних и обясних по домофона кой съм, прозвуча електрически зумер, с чиято помощ се отваряше иначе здравата врата. Пясъчна алея минаваше покрай малка, добре подържана полянка и завиваше зад къщата. Имаше нещо асинхронно в къщата, но точно това най-много ми хареса в нея. Тъкмо си мислех, че малко водна площ идеално би пасвала на пейзажа, когато ги видях – Сидеров, мъжете в черно и басейна. Хубавото си е хубаво. По рождение ли беше естет, парите ли го бяха научили, но бившият ми съученик определено проявяваше вкус към красивото. Колко ли такива кътчета си беше построил? Някой ден може да го попитам. Само кучета не видях наоколо. Спомних си, че навремето Иван имаше прекежиде по време на риболов с едно овчарско псе. От тогава не понасяше около себе си никакви кучета. Четирикраки. Виж двукраки си имаше достатъчно. Едно от тях ми препречи пътя към шефа си, но той махна с ръка и аз продължих свободно до пъстрия като следобеда шезлонг.

– Айде бе, Круме, скъсах се да те търся!

– Извинявай, работя вече по друг случай...

– Търсен си значи...

– А и нали трябваше да изсъхнат снимките...

Първа лъжа.

Понякога в един разговор правех по десетина.

– Дай тука!

Подадох му плика. Докато той разглеждаше снимките, аз разглеждах пазачите. Те гледаха ту мен, ту шефа си. Аматорчета. Според беглите ми познания по английски, бодигард ще рече – пазител на тялото. Те ме пузнаха до тялото, без дори да ме проверят. А аз бях въоръжен. Е, вярно, разбраха, че

съм приятел на шефа, но в тази игра приятелство няма. Щом ти плащат да си гард, трябва да си гард! И да гардираш бодито на този, който плаща.
... А драгоценното боди въобще не помръдваше: бавно и като че ли спокойно разглеждаше снимките. Напрежението му личеше само в изопнатото като струна тяло. Трябва да призная – добре стегнато. Тангентор, фитнес или плуване. Може би и трите.
– Някой друг виждал ли е тези снимки?
– Не.
– Единствени екземпляри ли са? Лентата е тук, но...
– Обиждаш ме.
Той млъкна, аз също. За бодигардовете е ясно.
– Ще те помоля да забравиш за това, което си видял.
– Какво да съм видял?
– Ами тези снимки и ...
– Кои снимки?
Иван ме погледна и като че леко се усмихна, но само с крайчето на тънките си устни. В очите му проблясна разбиращо пламъче, бързо заменено от нещо, което никак не ми хареса.
Горката жена.
Горкият шофьор.

МИСЛЕХ СИ ЗА ЕЛЕНА и нейния невероятен късмет. Изглежда са прави тези, които твърдят, че човек никога не знае какво губи когато печели. И обратно. Да спечелиш от тотото и после...
Да си призная, до този момент мислех, че държавата прави някакви далавери с джакпота. Чрез подставени лица го взима, за да си оправи дереджето. Или поне да запълни някоя от многобройните пробойни на изтънелия бюджет. Независимо от присъствието при тегленето на тиража на експерти, журналисти... А може би точно поради това. Все ще има начин да се направи някоя шашма, ние сме царе в тази област. Сега обаче уважението ми към тотото нарасна.
Да, тотото... Как щях да получа информация от тези хора? Никога не познавах. От опит знаех, че финикийските знаци вършеха чудеса, но все пак трябваше да се дадат на конкретния човек в точното време. В случая времето нямаше значение, но как щях да разбера кой беше моят човек, склонен да спечели малко пари срещу информация?
Разчитах на интуицията си.
И на случайността.
Сега обаче на дневен ред беше Асен – художникът. Ателието му се намираше на няколко пресечки от цветарския магазин на Стела. Дали се познавах? Вероятно. Само дете не знаех важно ли е или не. Напук на очакванията ми, ателието беше на първия етаж и нямаше много светлина, на която художниците толкова държеха, но имаше панорамен прозорец, слава богу към улицата. Най-после и на мен да ми проработи късмета.
... В ателието се виждаше приятен актьорски безпорядък и трима души, които го създаваха. Двамата бяха с бради, мустаци и неизмити коси – атрибути, задължителни за един художник. Третият – гладко избръснат – имаше по-скоро момчешки, отколкото мъжки черти. Сред каноната от въпроси бях забравил да попитам Елена как точно изглежда нашият художник. Не си представях, че при него ще има такава навалица. Надявах се след кратко наблюдение да разбера кой е домакинът, защото засега и тримата се държаха като собственици. Компанията пиеше бира и замезваше нарязан върху амбалажна хартия салам. Изглежда обсъждаха нещо смешно, защото от време-навреме зарязваха вкусните си занимания и се заливаха от смях. И като че ли вълнясалите обясняваха някаква случка на голобрадия, защото той по-рядко се включваше в ситуацията – ту с някоя реплика, ту със смях – и тогава наставаше голяма веселба.
След около половин час смях (и десетина изпити бири), компанията се размърда към тръгване. Надявах се в ателието да остане голобрадият и точно така стана. След кратко изпращане и дълги уговорки на вратата, двамата непритежавачи самобръсначки си тръгнаха и Асен – нямаше как да не е той – се зае да разтреби малко бъркотията от следобедното парти. Наблюдавах го още около десетина минути. Асенчо, душица златна! Идваше ми да го разцелувам, защото ясно съзнавах, че нямаше как Елена да спи с този полуфабрикат. Той става само за приятел-душеприказчик.
На Елена й трябва мъж като... е, да де!
– Добър ден, търся господин Асен Ченгелийски...

– Аз съм.

„Знам, бе!“ – помислих, а гласно казах:

– Радвам се да се запознаем, Елена много ми е говорила за вас. Името ми е Крум Цеков...

Пропуснах професията си.

Асен стана и ми подаде ръка, топла и мека. Задържахме ръцете си вплетени малко повече от необходимото... и от нормалното. И то по негова вина.

– Всичко това, ваши работи ли са? – посочих неопределено.

– Да, но това са стари неща. Дълго време не работех. Промените, знаете, ми се отразиха доста зле. Навремето нещата ни се откупуваха преди да бъдат сътворени. Сега пари за култура няма. Много колеги се сринаха психически. Не издържах. Аз почти се алкохолизирах, но сега вече не пия. Навлизам в нов период – зрелия, надявам се...

Той явно смяташе бирата за безалкохолно, или поне така я употребяваше. Докато обясняваше превратностите в живота си, Асен ме разведе из всички кътчета на ателието, за да мога видя нещата му – пейзажи, малки скулптури, графики – повечето недовършени. Трябва да призная, че много от нещата му ми харесаха. Особено малката пластика. Кукер, тръбач, барабанист, сякаш всеки момент щяха да оживеят. Само чакаха да се обърнат и да продължат заниманията си. Неизменната китка от дамска ръка демонстрираше изяществото си. Умират да се правят на класици някои нашенци. Асен не правеше изключение. А силата му беше в българщината.

Казах му го и това го поласка.

– Ценител ли сте?

– Любител.

– Не знаех, че Елена има такива... мъжествени приятели. Всъщност как е тя, не съм я виждал няколко дни?

– Има малък проблем, но се надявам да го разрешим.

– Какъв проблем?

Изглеждаше искрено заинтересуван.

– Бившият ѝ мъж е взел дъщеря им и сега я за пари.

– Че той нали беше в чужбина?

– Върнал се е.

– И тя ви е помолила да го ступате или нещо такова?

– Нещо такова. Аз съм частно ченге.

– Колко вълнуващо!

И започна да ме оглежда като кон за продан.

Не че още с влизането ми не го направи, но сега погледът му беше нахално-неприкрит. Очите му искаха да кажат: „Я да видим достатъчно як ли си да се справиш с бившия на Елена?“ Моят поглед отговаряше: „Достатъчно як съм да се справя и с него и с теб ако се наложи!“ А на него това изглежда му хареса.

Този човек беше хомосексуалист.

Ако в началото имах известни съмнения, сега бях абсолютно сигурен.

– Познавате ли бившият мъж на Елена? – попитах.

– Опазил ме Бог! Познавам я единствено като разведена. А и за бившия си тя говори само в минало време, като че не съществува. Какво го е прихванало да отвлеча детето?

– Застаряващите бащи са непредсказуеми...

Казах така, но мислите ми бясно препускаха. *Не бях* споменал, че Ани е отвлечена. Нарочно употребих глагола „взел.“ От взел до отвякъл разликата беше огромна. Освен това Асен въобще не реагира на информацията, че Елена е изнудвана за пари. А ужким не знаеше финансовото ѝ състояние.

Асенчо – мамин, сладък – ще трябва малко повече да се занимава с теб!

– На мен ми е време – казах и недвусмислено погледнах към изхода.

– Всъщност вие за какво се отбихте?

– Елена много ми е говорила за творбите ви. Особено за малката пластика. А и имам наблизо среща, та реших да се уверя лично...

Кой ли номер лъжа беше за деня?

Отказах се да ги броя.

– Наминавайте пак. Ама за повече време! Да разменим по чаша мисли, както се казва...

– Нали не пиехте?

– За добри приятели може. Защото приятелите на нашите приятели, са и... нали така?!

– Ще се видим непременно – казах, съзнавайки, че този път не лъжа.
Дълго ръкостискане, големи надежди, няколко изтъркани фрази и ето ме на улицата.
Само дето надеждите на двамата ни бяха в коренно противоположни насоки.
Хомосексуалистите са като наркоманите – податливи. Податливи на порока, на изнудване и така нататък. Когато се подвизават в изкуството или в някоя безобидна работа са интересни, забавни, дори създават колорит. Вземат ли обаче власт, на каквото и да е ниво, работата става страшна.
В момента в България много обратни влязоха в голямата политика.
Дали в този случай трънката, от която щеше изскочи заекът, не се казваше Асен Ченгелийски?...
При всички положения заслужаваше по-сериозно наблюдение.
Пътуването до хотел „Ромбоида“ – ега ти името – отне петнайсетина минути. Не харесвах мрачната му фасада, но не беше моя вината че палавият приятел на Светла избра да отседне именно тук. Сигурно всичките му стаи бяха овални. Или триъгълни.
Както и очаквах Петър беше във фойето и четеше пресата.
Антон слязъл за малко – колкото да купи нещо за ядене и главно за пиене. Оттогава не си показвал носа навън.
Потърсихме Стилиян, но още не беше се прибрал. Помислих, че трябва да им купя мобилни телефони на тези момчета. Някога. Сега фирмата не можеше да си го позволи.
Разменихме си местата с Петър. Аз останах във фойето на хотела, той отиде да си дочита вестниците пред ателието на Асен Ченгелийски.

– АЛО, ДЖИМБО, ТИ ЛИ СИ?

– Аз съм.

– Шефът пита всичко ли е наред при вас?

– Каж ми, че всичко е о'кей!

От другата страна явно се засмяха. Някакво подобие на усмивка се появи и на лицето на Джимбо.

– Ти откога взе да се правиш на американец?

Джимбо нищо не отговори. До него Спас стоеше в напрегнато очакване. Похвалата от шефа за Куртев означаваше много.

– О'кей, казваш. Трябва ли ви нещо? Мога да изпратя колата.

– Сичко си имаме. Малката не иска да яде, ама още е рано. Много е уплашена. Утре като огладнее, ще лапа с пълни шепи.

– Добре. Ако има нещо, знаеш телефона. Но ще ме търсиш...

– ... само в краен случай. Знам.

– Точно така. Засега шефът е много доволен от вас. А това ще се отрази накрая. Знаеш как...

– Каж ми, че сичко дето зависи от нас....

– Знам, знам...

И линията прекъсна. Спас, който през цялото време стоеше неподвижно, най-после се размърда.

– Кво каза?

– Че ако всичко е точно, ще дадат още малко мангизи.

– Колко малко?

– Не казаха.

Куртев понечи отново да нахлузи маската на лицето, но я сложи само на върха на главата си и каза:

– Слушай, ще умра от жегата. От тук малката няма как да ни види.

– Не разваляй работата точно сега, кретен. Сичко, което се иска от нас, е да издържим така още ден-два. После сме богати.

Джимбо каза това почти беззлобно, той също беше доволен от развоя на събитията. И имаше защо. До този момент нямаше никаква засечка в плана на шефа. Прибраха хлапето тихо, то се събуди точно във времето което беше казал шефа... Е, сега не искаше да яде, ама това беше бял кахър. Ще прояде тя, ще прояде... Пък, ако ще. Утре или най-късно вдруги ден, щяха да се отърват от малката, да гушнат мангизите и тогава... Ах, тогава! Знаеше Джимбо да живее. Той не беше като този задръстеняк Спас Куртев. Чакаше го морето с многото кръчми и курви. Щеше да стои там докато свършат мангизите. Бяха намекнали за още пари. Колко ли щеше да се бръкне шефа? Че той като нищо можеше да им даде и по две хиляди долара. Ми това са страшно много пари! Ще прояде тя, ще прояде...

Спас го гледаше със светнали замечтани очи. За него новите пари означаваша нови възможности.

КЪМ ШЕСТ НАПУСНАХ ФОАЙЕТО на ръбестия хотел и се отправих към офиса. Така и не успях да намеря втория си сътрудник, за да ме отмени в наблюдението над Антон. Ще му опъвам ушите на това магаре. Кой знае с коя състудентка се готвят за изпит сега... С поредната. Нямах нищо против да живеят младите, кога ако не сега, ама цял ден да не мога да го открия и то точно когато ми трябва..., нали?! Ядосвах се на Стилиян, но съзнавах, че дяволът не е чак толкова черен, защото в хотела си губех времето напразно. Антон се криеше от някого или от нещо, но нямаше нищо общо с отвличането на малката. Не че изцяло го бях зачеркнал от списъка, но засега го бях избутал в девета глукла.

За тотото днес въобще не ми стигна времето. Надеждите ми бяха в банката и Асен.

Прибрах се в офиса. Конецът, който бях защипал на вратата, си беше на мястото. Знак, че никой не беше посещавал обителта ми в мое отсъствие. Не че ме гонеше параноята, ама ченге съм все пак. Прослушах телефонния секретар. Поредица изшраквания показваха, че някой се е обаждал, но като е чувал електронната машинка – затварял е слушалката. Един запис от копоите на Иван Сидеров – веднага да съм се обадел! Бях го сторил, но това „веднага“ ме подразни. Женски глас, който ме молеше да се обадя на продиктувания телефон, за да насрочим среща. И Жоро – моят човек от Бенебето. „Круме, нищо ненормално не научих. Много интелигентна жена била твоето протеже. Направила е на всички добро впечатление. Никой обаче не е питал за парите й, нито се е интересувал от произхода им. Идвала е няколко пъти да тегли пари, но все дребни суми. Съжалявам, че не можах да помогна. Ако науча нещо различно, ще позвъня пак. И научи най-накрая таблата...!“

Представях си го след последното изречение. Хихика доволно и биреното му коремче се движи нагоре-надолу, в такт с разбиранията му за живота. Бях позволил веднъж да ме бие и оттогава не пропускахе случай да го припомни.

Така... И тук нищо. До срещата с Елена оставаше повече от час. Уговорката с похитителите беше за осем часа и възнамерявах да съм у Елена половин час по-рано. Ако зависеше от мен, бих прекарал целия ден у тях, ама не зависеше от мен. Имах достатъчно време да прескоча и видя как вървят нещата при Петьо и художника, но се боях от случайна засечка. Асен беше всичко друго, но не и глупак. Ако ме видеше да се мотая за втори път днес около ателието му, всякакъв вид наблюдение отиваше на кино. Реших да не рискувам. Студентът щеше да се обади и да докладва или най-малкото да позвъни по телефона.

Набрах номера, който беше записан на телефонния ми секретар. От другата страна мигновено вдигнаха слушалката като че само моето обаждане са чакали. След задължителните общи приказки, жената се изплака:

– Не мога повече така. Аз развода съм го решила. Твърдо! Но на съда му трябва доказателства, нали? Все пак важно е на кого ще останат имотите и колата, нали?

– Разбира се, госпожо – успях да вметна.

– Радвам се, че ме разбирате. Нали ще ми направите услугата. Ще платя каквото трябва. Пък то, не е много трудно. Той през ден ходи с разни кучки... По приятели ги води..., и по хотели. Целият град знае. Но адвокатката каза: „Трябват доказателства!“ Вместо да даде парите на децата си, той... – и с мои приятелки включително. Най-добре ще е ако можем да го спипаме с няколко.

– Едновременно ли?

Тук, жената най-после направи пауза.

– А, не... чак до там, не вярвам. Пък знае ли човек?... Но ако в съда покажем снимки с няколко различни, така де, жени, на всички ще стане ясно с какъв мръсник съм живяла толкова години.

Тирадата премина в сълзи – женското оръжие. Обясних на жената, че сега работя по друг случай, но обещах да се обадя след два-три дни.

Винаги съм казвал, че когато избират партньор, жените трябва да определят точно какво искат до себе си – мъж или цветен телевизор. Сравнението с цветния телевизор ми дойде в главата след разговора с една моя позната, която каза буквално следното: „Бъдещият ми мъж трябва да е красив – поне външно, да си седи в къщи, да е весел и забавен не само в компания, но и когато останем сами, да знае новите вицове, да свири поне на един инструмент, да пее, а когато ми е криво – да мълчи.“

Не оправдавам изневерите, но може да се досетите какво отговорих.

От телефонното обаждане останах с впечатление, че случаят, който се очертаваше след отвличането, ще бъде точно такъв. Претенциозна и вечно мърмореща жена и съпруг, който си го изкарва на приятелките й.

Отвлечането... Този случай като че ме извади от съня, в който витаех, и ме захвърли в реалността. Само от десетина часа се занимавах с проблемите на Елена, а имах чувството, че съм я познавал цял живот. Нея, приятелите ѝ, проблемите ѝ. Като че живеех нов живот, който беше истински и определено ми харесваше. Майната им на опасностите. Телефонното обаждане преди малко ме върна в съня. Напомни ми курвенските истории, които ме чакаха след завършването на този случай. Но дотогава имаше още време, все още бяхме в реалния живот.

Запътих се към жилището на Елена, всъщност към телефона ѝ, който беше по-важен в случая. Шестетажна кооперация, сиво боядисана с олющени тераси и стени обилно декорирани с нецензурни надписи. Ще излезе прав онзи старец, който веднъж ми сподели: „Моето момче, онова, което навремето бай Тодор построи, сегашните дори не могат да измажат.“

... Звънец-камбанка и весел кучешки лай ме посрещна в коридора.

– Заповядайте, сега ще сложа кафето.

– Чай, моля !

Елена ме изгледа изненадано, но се съгласи:

– Нека бъде чай. Всъщност по това време и на мен кафето не ми понася.

Спретнат апартамент – две стаи, хол и кухня. Чисто и подредено. Без излишни мебели и натрапващи се скъпи вещи. Даже не мирише на цигари. Сигурно пуши на терасата. Терасите бяха две. Като ѝ омръзне да пуши на едната, да сменя с другата. Разнообразие.

– Цял ден мислих дали да не им кажа за вас...

– Не разбирам.

– Като се обадят. Дали да не кажа, че сте мой братовчед или нещо подобно? Нормално би било при тези обстоятелства да има мъж до мен, нали?!

Нищо не отговорих. Имаше логика в нейните разсъждения.

– А, и... при предаването на парите. Съвсем за луда трябва да ме мислят, ако смятат че ще отида на каквато и да е среща сама.

– Много зависи от това, как ще протече разговора – казах неопределено.

А всъщност се страхувах. Страхувах се за дъщеря ѝ, както и за самата Елена.

– Този път ще искам да говоря с Ани. Тези хора искат само парите ми. Ще им ги дам. Всъщност ще им ги предадете вие. Това ще бъде моето условие.

Исках да кажа да не бърза с условията, но замълчах. Може би защото при споменаването на дъщеря ѝ очите на Елена се напълниха със сълзи. Вместо това, само вметнах:

– Ще направя всичко, което по силите ми.

– Благодаря ви. С вас се чувствам по-сигурна.

Добре че се научих да се изчервявам само вътрешно...

За да компенсирам липсата на захар в нейния чай, сложих шест лъжички в моя. Елена не забеляза. Мислено не беше в стаята. Разбирах я и не ѝ се сърдех. А и чувството ми за хумор се беше изпарило и почти в пълно мълчание дочакахме обаждането на похитителите.

Телефонният звън ни изкара рязко от състоянието, в което бяхме изпаднали. Елена направо подскочи.

– Пригответи ли парите ма, курво? – двамата бяхме долепили по едно ухо към слушалката.

– Съжалявам, от банката искат три дни предизвестие. Може да проверите!

Самоувереността на Елена се беше изпарила. Беше пребледняла и дори леко трепереше. Стиснах я за ръката да ѝ дам кураж.

– Ти наистина ще съжаляваш! За три дни много неща могат да се случат, нали разбираш?

– Моля ви, не правете нищо на дъщеря ми – вече откровено плачеше – Ще дам парите, както се разбрахме. Вдруги ден ще ги имате. Банката...

– Хубаво...

И връзката прекъсна. Този човек не беше глупак. Толкова кратък разговор нямаше как да бъде проследен.

– Май не се представих много добре?

Елена бързеше сълзите си с тоалетна кърпичка.

– Напротив – казах, – а и той не ви даде много шансове.

Имаше нещо, което ме смущаваше. Може би театралното начало на разговора. Обръщението към Елена определено целеше да я уплаши и признавам, успя. Паузите между изреченията... Инструкции ли изслушваше този човек? Гласът идваше иззад някаква преграда – дебела кърпа или нещо подобно. Дали Елена не го познаваше? Едва ли. Чак такава наглост.

– Гласът нищо ли не ви говори?

– Нали чухте – долових раздразнение у нея.

Щях да помоля да не си го изкарва на мен, но продължих:

– Имам предвид тембъра... Не ви ли е познат?

– Не! Определено не! – беше категорична.

С мисълта, че нищо не научих за похитителите се запътих към вратата, когато телефонът отново напомни за себе си. Инстинктивно се върнах и се приготвих да заема предишната позиция – ухо до ухо. Елена ухаеше на тоалетен сапун и скъп парфюм. Реакцията ми се оказа навременна. Пак същият глас, само че този път съпроводен от уличен шум.

– Номера ли ми въртиш, кучко мръсна? Номера, а?

– Аз..., не разбирам!

– Не разбираш, така ли? Обадила си се на ченгетата и сега искат четирсет и осем часа, за да ни спипат, нали?

– Не, моля ви! На никого не съм се обаждала. Проверете в банката, парите ми са в БНБ. С едно телефонно обаждане ще разберете, че не ви....

– Млъквай и слушай! Вдруги ден ще се обадя по същото време. Ако дотогава не си намерила доларите, ще връщам малката курвичка на части. По пощата. Разбра ли?

Мъжът видимо се забавляваше.

– Да.

– Само че преди това ще й се случат доста неща, чаткаш ли?

– Моля ви, не й правете нищо. Ще ви дам всичко което имам. Банката...

– Стига с тая банка, ма! Пък ако се обадиш на ченгетата, с дъщеричката ти е свършено!

И затвори.

Бях гледал сцената, която последва. Сълзи, кърпичка, подсмърчане. Само дето този път продължи по-дълго.

От второто обаждане останах по-доволен. Вече бях сигурен в две неща - че този човек не действа сам и че, макар и умни, похитителите са уплашени или изнервени... А може би и двете. Това ми даваше известни надежди. Чаках мълчаливо Елена да се успокои. Кученцето, на което така и не разбрах името, се свря на топка в скута ми. Не разбирах много от кучета, но с тази малка вълниста и къдрава топка взаимно се харесахме. Погалих го по главата, а то започна да ми ближе ръката. Милото – или нравът му беше кротък, или и то разбираше, че в къщи става нещо нередно и е по-добре да си трае. Кой беше казал: „Спечелете децата, майките сами ще дойдат!“ Е, аз засега бях спечелил кучетата.

– Сега какво ще правим?

Елена си спомни за моето съществуване.

– Същото.

– Какво с ъ щ о т о?

– Нищо не се е променило, Елена.

Гласът от телефона беше прав в едно. Имаме четирсет и осем часа да разберем кои са похитителите. Ако не успеем, вдруги ден по това време ще кажат къде да оставим доларите.

– Страх ме е... – беше спряла да плаче.

– Мисля, че за Ани няма опасност. Тези хора също се страхуват, повярвайте ми. Усетих го по телефона.

Тя ме погледна доста изненадано.

– Сигурен ли сте?

– Напълно. Те са се набутали в тази история предполагам спонтанно и сега се чудят как да се измъкнат.

Не зная колко успокояващо прозвуча. Все пак думите ми като че имаха някакъв ефект.

– Ще пиете ли едно уиски ?

В главата ми се въртяха десетина изтъркани фрази от рода, като съм на служба не пия и да не изтърва някоя казах кратко:

– Да.

Елена наля познатата кехлибарена течност, която много уважавам, в две чаши и отпи. Сериозна глътка. Понеже бях сигурен, че втората чаша не е за кучето я взех и също отпих. Отлежало. Личеше стила. Моята глътка също я биваше. След няколко отпивания напрежението видимо спадна. Не зная,

ангелът ли ми беше слаб или дяволът силен, но дори при тези обстоятелства в главата ми се въртяха еротични мисли. Имаше защо.

След няколко чаши и липса на желание да напусна апартамента, реших да тръгна. На вратата се спряхме.

– Не прекалявайте – казах. – Алкохолът само изостря мъката.

Май не прозвуча много убедително.

Въпреки твърдата ми походка, реших да взема такси.

КОГАТО СЪМ ПИЛ НЕ МОГА ДА СПЯ ДОБРЕ. По принцип сънувам много, а има ли алкохол – работата става...

Сънувах малката Ани. Тя имаше досущ чертите на майка си. Беше завързана с вериги в една тъмна и влажна пещера. Пазеха я десетина рокери, два лъва и един змей-горянин. Седем-осем гадни влечуги от всякакъв вид допълваха картинката. Сигурно бяха пуснати ей така, за разкош. Ани протягаше окованите си ръчички към мен и силно викаше: „Чичко, спаси ме, чичко!“ И чичкото спасяваше... Първо ме биха рокерите, после лъвовете си играха с мен федербал, а останките ми поеха влечугите. Опитвах се да ги ударя – всичките – но ръцете ми се движеха на забавен каданс. Като че плувах в нищото. Някъде в далечината чувах гласчето на малката, само дето сега от чичко, бях станал татко. На този завой се стреснах. Бях плувнал в собствения си сос и поради тази причина скъсих ритуала по събуждането и влязох директно в банята. Състезанието започваше отново.

След петнайсетина минути под душа и един чай с мед бях готов да посрещна дори роднините на бившата ми жена. Слава Богу, не се налагаше. Телефонът извънтя, когато гладех поредната тенис-флаanelka. Много удобна дреха.

– Здравсти, шефе! – беше Петър – Снощи до късно те търсих. Оставих и съобщение на секретаря в офиса.

– Давай накратко!

– Накратко, нашият човек е много интересна птица. Сега пред тях е Стилиян...

Значи открил го е най-после.

– Слушай, аз се обаждам ... близо до офиса. Ако ще идваш насам да те изчакам, че е малко дълго за разказване.

– Става, след петнайсет минути съм там.

Тази сутрин се чувствах изненадващо добре. Два-три пъти се връщах пред огледалото, за да проверя дали наистина съм аз. Даже графикът не беше много натоварен и точно след петнайсет минути бях зад бюрото си. Жалното му изскърцване ми напомни, че не съм Рокфелер. Пред мен седеше Петьо. Недоспал, ама от друго, пиеш кафе в неизменната пластмасова чашка. Мислех да кажа: „Докладвай!“, защото винаги съм смятал, че съм роден за началник.

Да, ама не съм.

За това просто казах: „Давай!“

– Малко след като ти си тръгна, художникът излезе и пое в южна посока. От първия монетен телефон позвъни на някого и си уговори среща. После продължи на север и се установи в едно кафене на „Христо Ботев“. Там изчака двайсет и шест минути, като през това време пиеше джин с тоник. Понеже никой не се появи, лицето се върна по същия път в ателието си. След десетина минути при него дойде посетител. Среден ръст, черен костюм, двуредно сако, бяла риза и черна вратовръзка. На дясната ръка – масивен златен пръстен. За съжаление не видях какво е изобразено на него. Късо подстригана, тъмно-кестенява коса и светли, мисля зелени очи. Изглежда този беше човекът, който трябваше да се яви на срещата, защото още с влизането в ателието, започнаха да се карат. Но кавгата им беше много интересна. Шефе, имам чувството, че художникът е швестър.

– Чувството ти е вярно, давай нататък.

– Нали?! А бе знаех си аз! Подскача около онзи баровец като недоклана кокошка и се оправдава нещо. По едно време този с черния костюм дойде до прозореца и започна да разглежда хората от отсрещното кафене. Излишно е да казвам, че аз бях там. Когато задържа погледа си върху мен повече от десет секунди разбрах, че трябва да се омитам. Платих и отидох да телефонирам на Стилиян. Разгеле, беше се прибрал. Когато се върнах пред ателието, баровецът вече го нямаше. Художникът работеше нещо от парче глина. Така дочаках идването на Стилиян. Да, пропуснах да кажа, че баровецът дойде пеша. Ако е бил с кола – паркирал е някъде по-надолу или в пресечките. Но дойде на собствен ход.

Такъв си беше Петьо – обстоятелствен. Понякога ме дразнеше начинът му на изразяване, но съзнавах, че е по-добре да го слушам докрай, защото беше много точен в подробностите. Започваше да прави и верни анализи, което си беше първа крачка към професионализма.

– Добре, получаваш усмивка пред строя!

Въпреки шегичката той разбра, че съм доволен и се усмихна широко. Липсваше строеж. После продължи:

– Оттук - насетне не се случи нищо интересно. Художникът заключи в два часа и дванайсет минути и се запъти отново в южна посока. Предположих, че се прибира в къщи и се оказа, че е точно така. Живее на улица „Срем“ номер единайсет в четириетажна жилищна кооперация на първия етаж. Сам. Цяла нощ на смени стояхме със Стилиян, но нищо не се случи. Лицето не излезе от къщи, нито някой му дойде на гости. Сега пред тях е Стилиян, аз трябва да го сменя в десет часа.

Петьо допи кафето и стана. Стройното му мускулесто тяло личеше дори под джинсовата риза. Помислих, че от него би излезнал чудесен киноактьор, защото и чертите на лицето му бяха правилни като изсечени...

Само дето той предпочиташе истинския живот, с неговите реалности и опасности.

– Днес сте освободени от лекции – казах, а той пак показа белите си зъби. – Нито за минута не искам да изпускате художника от очи.

– Разбрано, шефе – каза и излезе.

Със Стилиян бяха страхотен тандем и знаех, че Асенчо няма къде да мърда.

„Добре и във този миг

ти художник си велик.

Не разбирам от изкуство,

ама твоето е с чувство.“

Бях започнал утринната мисловна гимнастика. Търсих рима на Асен, търсих..., но единствената дума, която ми идваше в главата, беше „кретен“. След това като вариант се завъртя „извратен“, което си беше далеч по-точно.

„Нищо, че си извратен.

Важното да си Асен.“

Докато превъртах думите през главата, мислех, че досега не разполагам с нищо. Е, почти нищо.

Асенчо беше проблясъкът в тъмнината, въпреки че неговият посетител можеше да се окаже просто любовник, недоволен клиент или някакъв друг субект, но не и похитител. Искрено се надявах да не е така, защото при това положение губех и последната надежда. А много исках да разбере нещо за похитителите преди утре вечер, когато ще трябва да се разменят пари срещу дете. Оставаше да проверя и тотото, но не знаех защо предварително бях отхвърлил тази възможност. Реших първо да видя какво прави Антон в хотела.

– Ало, хотел „Ромбоида“ ли е?

– Кажете, моля!

В частните хотели били по-любезни, няма що!

– Търся един приятел. Вчера е отседнал при вас.

– Кажете името и ще проверя, господине.

– Казва се Антон. За съжаление не му знаех фамилията, но съм сигурен, че е отседнал вчера.

– Има един Антон.... Антон Илиев Сербезов.

– Точно тъй, баща му се казваше Илия, царство му небесно.

– Той е в стая триста и две. Да ви свържа ли? – продължи да любезничи иначе пискливото гласче.

– Не е необходимо. След малко сам ще му се представя. Той в стаята ли си е?

– Би трябвало, ключът го няма на таблото.

– Благодаря ви, много сте любезна. Ако не бях толкова грозен, щях да ви поканя на кафе.

Тя се позасмя, но продължи в същия служебен, учтив тон:

– Пак заповядайте – каза и затвори.

Но преди да хлопне слушалката, успях да чуя как подхвърли на някого до нея: „Чешити разни...“

Много е удобно да те смятат за чешит. Дори за луд. Е, в някакви граници, разбира се. Защото лудият човек, чешитът, е непредсказуем, а оттам и опасен. С такъв човек хората или се опитват да се сприятелят, или го отбягват. И вече зависи от набедения чешит кого ще допусне до себе си. И до къде...

Много ми се искаше да разбере нещо повече за посетителя на Асен. Описанието напълно подхождаше за човек от подземния свят. Не напразно Петър му беше обърнал специално внимание. Яд ме беше, че не го е проследил – поне да види номера на колата му. В същото време съзнавах, че е действително

вал правилно. При първото съмнение, че е открит, моят сътрудник е напуснал полесражението. Изпълнил е стриктно инструкциите. Винаги съм казвал, че е по-добре да изпуснеш следения, отколкото да те разкрият.

Защото тогава играта ставаше друга.

Имаше и тъй нареченото „явно следене“, но то в случая въобще не вършеше никаква работа.

Дали да не попритисна малко художника. Такива като него са крехки като сексуална забегка на пенсионер. Не, още е рано. Нека днес го понаблюдават момчетата. Все пак имах време до утре вечер. Но малката Ани... Искаше ми се час по-скоро да ѝ помогна. В същото време съзнавах, че ако избързам, мога само да оплескам нещата.

ДЖИМБО ЯДЕШЕ С МУЗИКАЛНО ОФОРМЛЕНИЕ. Издаваше звуци като че цяла глутница гладни чакали гложгаха кости. Спас отдавна беше свършил с обяда и сега пиеше бира от хладилника. Студена – да реже, както я обичаше. С тези маски приличаха на таласъми. Шефът се беше обадил да им обясни, че трябва да останат още ден-два с малката. Не че тук беше лошо – ядене и пиене на корем – но Спас бързаше да прибере парите. Имаше си планове той. Няма да профука доларите по курви като Джимбо. От години кѳташе всяка стотинка.

... Малката беше странно притихнала. Вече дори не плачеше. Само лежеше и гледаше с уплашени, като на зайче очи. Още нищо не беше яла и Куртев реши ако до вечерта продължи така – да ѝ опъне два шамара. Няма дете, което не се страхува от бой. В тяхната махала всички, които бяха яли бой като деца, щом пораснаха, станаха хора. Е, имаше и такива като Джимбо. За него бабите казваха: „Бий магаре – по-магаре“. Спас продължаваше да го наблюдава как работи с масивната си челност. От стомана ли му бяха зѳбите? В устата му костите на пушеното пиле хрупаха като детски бонбони. Куртев си припомни една случка отпреди няколко години. Беше в началото на големите промени. Тѳй наречената демокрация дойде и в тяхното градче. Всѳщност не дойде, а направо нахлу с една програма на евтини български артисти и скѳпи руски балерини. В единствения сносен ресторант на градчето артистите изнасяха своята програма, но кой знае защо я наричаха „шоу“. Може би заради стрийптиза. До тогава Спас не беше виждал такова чудо. Излизаха на сцената момче и момиче. Русначета. Започваха да се движат в такт с музиката и уж танцуваха, пѳк той ѳ сваляше дрехите. Една по една. После, когато момичето останеше само по долни гащи, загасяха осветлението. Оставаше да свети само една оплюта от мухите крушка в дѳното на сцената. И на тази мижава светлина балерината си махаше и последната дреха – гащите, които всѳщност трудно можеха да се нарекат дреха. Красиво.

Вѳпреки солената цена на билетите Спас не пропусна нито едно представление. Всяка вечер там беше и Джимбо. Но той не оценяваше нито красотата, нито изкуството на момичето, а само подхвърляше разни цинизми и създаваше работа на пазачите. На тях пѳк сега им викаха бодигарди. Демокрация.

Последната вечер обаче конферансието още в началото на програмата обяви, че ще има специална изненада. Още един стрийптиз, български от Бургас. Аплодисментите щели да бъдат оценката на публиката кой стрийптиз повече се е харесал – българският или руският. Рускинята пак изпълни своя танц, подпомогната от момчето. На Спас му се стори, че тя играе само за него. Вълнуващо. След това излезе нашето момиче. И стана една... Танцѳт на рускинята траеше около три минути, като тя само в последните петнайсетина секунди оставаше напѳлно гола. Танцѳт на нашето моме беше около пет минути, като още в първите десет секунди тя хвѳрли от себе си всички дрехи, пера и финтифлюшки, с които се беше докарала. После извади огнякѳде един рог. Голям рог, такѳв... сериозен рог. Единственото място, в което не си го пѳхна, беше ухото ѳ. Може би защото нямаше да влезе. Крѳчмата пощуря. Никой от мъжете не беше виждал такова нещо даже в мечтите си. Близо до изхода стана търкал. В основата на всичко естествено беше Джимбо. Беше се хванал с две рѳце за масата, защото пет-шест борчета от охраната искаха да го изкарат навѳн, за да не създава проблеми. Бидейки доста як, Джимбо от време-навреме замахваше с едната си рѳка и три четири борчета се озоваваха на земята. След това обаче пак го накачулваха като косовски албанци – хуманитарна помощ. През цялото време борчетата от охраната яко го налагаха по главата с юмруци, които въпреки шума в крѳчмата, отекваха като камбанен звѳн на празнична литургия. Няколко пѳти Джимбо направи жеста с рѳката си и винаги със сериозен успех. Но веднага след това ордите се връщаха върху него. Джимбо прояви завидна интелигентност и разбра, че като пусне едната си рѳка от масата, за да събаря досадниците, става с петдесет процента по-нестабилен. Точно в тези моменти борчетата успя-

ваха да го преместят с няколко сантиметра към вратата. Тогава Джимбо взе най-правилното решение. Заора здраво с нозе в пода, хвана краищата на масата така, че чак кокалчетата на ръцете му побеляха и повече не се пусна. Ударите по голямата му глава продължаваха да отекват, но какво от това. Той не ги усещаше. На въпроса на един от охранителите : „*Какво искаш сега, какво искаш?*“, Джимбо отговори така, че чак бургазлийката за миг изтърва рога: „*Да гледааам!*“ Момичето му се усмихна и продължи отговорните си занимания, а той събра устни и започна да издухва въздух по посока на една струйка кръв, която се стичаше от веждата към окото му. Кръвта като такава не го притесняваше. Страхуваше се да не му напълни окото, че току виж изтървал някой върховен миг от класическия спектакъл.

По-късно Спас научи, че бащата на момичето си я прибрал с ритници към Бургас. Тя пък разправяла, че по този начин си отмъщавала, дето преди това родителите ѝ не я пуснали на купон. Живот.

– Наздраве – каза Спас и отпи от бирата, която беше започнала да се стопля.

Джимбо не отговори. Продължи вкусната си и звучна дейност, с която се занимаваше последните час и половина.

Чудесна компания, няма що. Но Спас щеше да изтърпи още малко. После го чакаше нов живот. В Америка. В Съединените Американски Щати. С никой не беше споделял своята мечта. Не че беше кой знае каква тайна, нали сега времената бяха други, но се страхуваше да изрече гласно мечтата си, за да не чуе дяволът и да развали работата. Куртев реши, че ще ходи в Америка, когато в ръцете му попадна една книга с много цветни снимки и описания за Щатите. Там бяха Големият каньон, Ниагарският водопад, Холивуд, Лас Вегас и още куп красиви места. Да, това беше мястото, в което му се искаше да прекара остатъка от живота си. Започна усилено да събира пари за билет и виза. Пък и някой долар за началото никак нямаше да е излишен. Чужда страна е все пак. Сега изведнъж щастиего му се усмихна. Шефът ги натовари с тази работа и им обеща по хиляда долара. После Джимбо каза, че можело и нещо от горе да капне. Тъкмо го устройваха. Имаше един приятел с много връзки. Ще търси него за визата. Ще плати каквото трябва. Щеше да има пари. После голямата бяла птица и – хайде!

За всичко това беше необходимо само да издържи още ден-два с този темерут Джимбо и малката пикла.

ОЧАКВАНИЯТА МИ ПО ОТНОШЕНИЕ НА ТОТОТО се сбъднаха на сто процента. Прие ме един от заместниците на главния. С много думи и жестове ми обясни, че информация от тях било невъзможно да изтече. Отдавна бях зачеркнал думата „невъзможно“ от речника си, но не казах нищо. Единственото обяснение, което дадох, беше, че идвам от името на клиент, който има да получава пари от печалба и много се безпокои. След петнайсет минути уверения, ръкомахания и много пот, заместникът ме изпрати до вратата. Остана доволен, че бързо се съгласих с него, за това колко добре беше изградена структурата им по отношение на дискретността. Всъщност бях отишъл за друго. Търсих познато лице сред иначе немалкия персонал на администрацията. За съжаление такова липсваше. Единственият човек, който ми направи що-годе приятно впечатление, беше секретарката на заместник - главния. Млада, симпатична жена със сключени вежди и чаровна усмивка. Избрах едно кафене недалеч от главния вход на сградата и зачаках обедната почивка. Бях решил да я проследя и науча нещо повече за нея.

Още в дванайсет без петнайсет започнаха да излизат хора на групи и да поемат в различни посоки. Някой се качваха на колите си, други отсядаха в близките заведения с които бяха осеяни тротоарите. Най-после излезе и тя. Метна се в един фиат „Уно“ и отпраши толкова бързо, че едва успях да видя номера. Едва, ама успях. Много скоро щях да зная името и адреса ѝ. Ако в тотализатора нямаш връзки, то в КАТ имах достатъчно. И точно където трябва – на компютрите.

– Ало, Софи, ти ли си?

– Круме, жив ли си, бе?

– Ей, от раз ме позна.

– А..., сефте. Пак ли за услуга?

– Пак. Трябват ми данните на една жена. Зная регистрационния номер на колата ѝ.

– Диктувай. И нали... – реши да се застрахова с недомлъвки.

– Е, досега не съм те издънвал.

– Никога не е късно, затова умната !

– Зная си урока.

Вярно беше.

– Поне веднъж се обади за кафе или нещо по-сериозно.

– Приемам упрека и си вземам бележка.

– А, да видим!...

Хубав човек беше София. Преди години, когато беше още Софи, даже минаваше за красавица. После се омъжи за един офицер с бляскаво бъдеще пред себе си и много алкохол в барчето. Барчето измести бъдещето и Софи остаря. Продължавах да я наричам Софи по навик. Пък и на нея определено ѝ беше приятно.

След половин час знаех, че секретарката се казва Елеонора Якимова и живее на улица „Хайдушка поляна“ четирсет и три. Записах я в картотеката, но се надях да не се наложи да я търся. Поне не по повод на отвличането. Ако обаче случат се закучеше, щеше да се наложи осъществяването на по-близки контакти с тази жена. Съзнавах, че времето ми е крайно недостатъчно, но не можех да се появя и да кажа: „Слушай Маце, кой от вашите хора е изпял името на моята клиентка?“ Най-умното, което можех да сторя в момента, беше да се прибера в офиса, да чета пресата и да чакам обаждането на Петър или Стилиян. Точно това направих.

... Войната в Косово беше стигнала апогея си. Натовците изсипваха тонове бомби всяка нощ срещу Сърбия. В името на мира и демокрацията. В същото време не бързаха със сухопътна операция. Поумни се оказаха, отколкото мислех. Бързо разбраха, че срещу себе си нямат полуфабрикатите на Садам, а диви балканци, готови до последно да бранят земите си. Как ли щеше да свърши всичко? От голямата война минах на малката, моята си война. Може да е нищожна, квартална в сравнение със събитията в Косово, но си беше война и аз трябваше да я водя. Вече втори ден не бях направил и сантиметър в нужната посока. Дали не бях сбъркал генерално всичко? Дали подходът ми не беше грешен? Там някъде едно дете очакваше моята помощ. Нищо не бях направил в това отношение. За сега помагах само на майка му, най-вече с успокоителни приказки и нежни погледи. А детето, без да знае, разчиташе на мен. Защото друг просто не беше в течение на нещата. Дали не беше време да намеся полицията? Криминалните щяха да ми дърпат ушите, че не съм ги уведомил още в началото, Елена направо щеше да ме изяде, но ако Ани бъде спасена всичко останало нямаше да има значение. Дребните недоразумения щяха да се изглаждат впоследствие.

Круме, махни мрачните мисли и се стегни в кръста! Ако не друго, то поне при размяната ще научиш нещо повече за похитителите. Поне ще им видиш физиономииите. Важното е малката да се прибере поживо-поздраво. След това ще си играеш на стражари и апаши!

Ами ако не станеше така? По всичко личеше, че тези хора не бяха глупаци. Ако вече бяха убили малката? Ако при размяната някой по-нервен започнеше да стреля безразборно? За да надхитриш врага си, трябва да знаеш нещо повече за него. Нещо повече. Аз не знаех нищо.

Позвъних на Елена. Слушалката се вдигна още преди първото позвъняване да е отзвучало. Топка от нерви беше станала тази жена.

– Ало?

– Аз съм, Елена.

– Нещо ново?

– Не, за съжаление нищо. Искях да разбера при вас как е.

– Какво „как е“?

– Звънил ли е някой от... нашите общи познати?

– Не са се обаждали. Нали той каза, че утре вечер...

– Помня. Искях само да проверя дали не са променили намеренията си.

И понеже тя мълчеше, продължих:

– Ако се обадят с някое предложение или нещо подобно, не предприемайте нищо на своя глава. Разбрахте ли? Абсолютно нищо!

– Разбрах.

– Елена, тези хора са опасни. Имайте го предвид.

– Добре – каза и затвори.

Последното „добре“ означаваше „Нищо ново не ми казваш“.

То си беше точно така.

Тъкмо затворих слушалката и телефонът звънна. Като че ли някой само това беше чакал.

– Ало, шефе...

Беше Стилиян.

– Къде ходиш бе, магаре ниедно?

– Остави, остави! Друг път ще ти разправам. Сега по-важното. Онзи, баровец пак дойде. Нали Петьо ти е казал за него?

– Давай – казах, а си мислех: „Слава Богу“.

– Така... Разгеле пред ателието на художника бяхме двамата. Тъкмо се сменяхме. Така, че сега Петър взе едно такси и тръгна след бореца, а аз останах да вардя творческата интелигенция.

– Баровецът борец ли е?

– Отвсякъде. Само като чуеш номера на беемвето му и ще ти светне. Всъщност затова отскочих – да се обадя. Записах данните на колата.

Най-сетне светлина в тунела. Днес на София щеше да й писне от мен, ама нейсе...

– Ало, Софи?

– Круме, днес си много активен.

– Кафе или нещо по-сериозно?

– А, така! Този път ме завари неподготвена.

– Видя ли? – зарадвах се на ефекта.

– Ама ти наистина ли ?

– Абсолютно ! Само дето преди това искам още една малка услуга.

– Като предната...

– Да.

– Голямо говедо си да знаеш, за малко да ти повярвам. Кажете номера!

Този път тя се забави малко повече. Бях започнал вече да се безпокоя, когато телефонът даде признаци на живот.

– Извини ме за закъснението, но имаше непредвидена ситуация. Колата е записана на фирма. ЕТ „Стил – 96“. Седалището на фирмата е улица „Цар Калоян“ номер шестнайсет. Това е.

– Благодарности, Софи! Стягай се за кафето. Целувам те навсякъде.

– Глупак – беше казано като комплимент.

От „Услуги“ научих номерата на фирмата. Телефонните. Оказа се че имат няколко. Другите им номера се надявах да науча впоследствие.

– Фирма „Стил“, добър ден.

Строг женски глас.

– От фирма „Стил“ демонстрират добър стил.

– Така е.

Сигурно беше секретарката. Бих се заклеял, че е руса.

– Как мога да говоря с шефа ви?

– По какъв въпрос?

– Служебен.

– По-точно, моля!

– С него трябва да говоря. Вие секретарката ли сте?

– Да, но ако зная за какво се отнася, ще ви свържа точно с когото трябва. Главният е зает, но има заместници така, че...

– Ще бъде откровен...

И започнах да лъжа:

– Отнася се за едно спонсорство. Организирам фестивал с международно участие и ни трябва малко пари.

– О, в такъв случай ще трябва да говорите с човека от „Връзки с обществеността“.

– Е, аз исках с Главния, но ако смятате, че и друг може да свърши работа...

– Момент да ви свържа.

– Не, моля ви ! Мисля, че е по-добре да дойда лично. Само ми кажете кого да търся.

– Господин Стоян Стоянов, той е отговорник на „Връзките“.

– Благодаря, много сте любезна. А, как беше името на главния?

– Господин Иван Сидеров, ама нали ви казах, говорете със Стоянов!

Едва не възкликнах от учудване, затова удавих изненадата в поток от думи:

– Да де, ама да зная името, че ако случайно стане дума да не се изложат. Защото от опит зная, че важните клечки обичат да са известни и популярни. А, вашето име как е?

– Госпожица Мерджанова – натърти на госпожица.

– Много сте любезна, госпожице Мерджанова – и аз натъртих на същото място. – Много скоро лично ще поднеса почитанията си.

Така... Колко беше малък светът! Дали не ставаше дума за друг Иван Сидеров? В България Ивановци колко щеш. Фирмата на моя човек се казваше „ИвЛан“, но нищо не пречеше да има няколко фирми. „ИвЛан“? Не беше проявил много творчество при измисляне на името. Само това „л“ от къде идваше не знаех. Вероятно беше първата буква от името на жена му? Все едно. Значи „ИвЛан“ се е преименувала на „Стил“. Или съществуваше паралелно, както и още няколко фирми.

В тези години много бизнесмени прибегваха до този доста прозрачен, но иначе изпитан метод за укриване на доходи, информация, данъци и т.н. През месец сменяха регистрацията на фирмите си. Така ако имаш да взимаш пари от фирма „ИвЛан“, трябва да ги търсиш в „Стил“. Тъкмо стигнеш до „Стил“, току виж станала „Грил“. Същото се отнасяше за партиите. Гражданското обединение за Република (ГОР), Зелената партия, Алтернативната социалистическа партия (АСП) и Социалдемократическата (БСДП), се бяха обединили в тъй наречената „ДАР“. Направиха десетки предизборни концерти, участваха редица известни артисти и певци. Това обаче не помогна на участниците в коалицията да прекратят прага на Парламента. И те не платиха. Дори при перфектно сключени договори. Съдебните дела се проточиха с години. Също като американците в Косово нашите политици казаха: „сори“. Добри ученици, няма що. Или както каза един познат адвокат: „Пари да имаш да даваш сега. Ако ти паднат отнякъде, взимай. Откъдето и колкото паднат. После ако върнеш и стотинка докато си жив – аз съм насреща.“

Един от хората на ИвЛан Сидеров обаче беше влязъл в тази история с летищен старт. Дали да не говорех със самия Сидеров, той беше точен мъж и за нула време щяхме разберем имаше ли неговия човек нещо общо с отвличането.

Бързо се отказах от тази идея. Все още няхах нищо срещу човека с БМВ-то. Той можеше да се окаже просто интимен приятел на Асен или някакъв роднина или все едно какъв, но да няма нищо общо с тази история.

Реших да изчакам обаждането на Петър. Можеше да докладва нещо, което да хвърли малко светлинка - похитител ли беше човекът с БМВ-то или просто поредния извратеняк.

Прочетох цялата преса за деня, с която се бях снабдил, но телефонът остана безмълвен. Седях и чаках. Понякога работата ми приличаше на българската икономика, като седиш и чакаш си по-полезен. С други думи, колкото по-малко работех, толкова повече получавах. И обратно. Веднъж ми хрумна да проверя защо имаме толкова много празници, разбирай почивни дни. Мой познат от Министерството на финансите ме светна, че когато някой завод не работи примерно четири дни, спестява на държавата милиони левове. Понеже работи на загуба. А когато е в действие, заводът завлича държавата със същите тези милиони, спестени в почивните дни. Моят познат нарече този феномен „парадокс на прехода“. А, нашето поколение все в преходен период живееше. Театър на абсурда. Имаше такова течение в културата. По-точно в театъра. Бекет и Йонеско бяха станали страшно модни автори и техни пиеси шествах по всички български сцени. Когато гледах или четях подобни произведения си казвах, че това не може да бъде или, че поне в България е невъзможно да се случи. Никога не би се случило. Мислено обвинявах авторите във фантазиране и липса на елементарна връзка с действителността. Сега, след десет години преход, си мисля, че абсурдистите са били много меки при описване на сцените си. Отдавна животът беше станал по-абсурден от самия абсурд. Зачертнах думите „невъзможно“ и „никога“ от речника си, когато веднъж пред един ведомствен ресторант попаднах на група подпийнали пожарникари. Беше към един часа след полунощ и те се разделяха след някакво тържество. Най-разгорещен от групата беше началникът им, който със замах обясняваше кой в коя кола да се качи. В резултат на точните команди в една жигула имаше трима души, а в една УАЗ-ка – около петнайсет. Разбрах това когато започнаха да излизат. А маневрата с излизането се наложи поради моето присъствие. Началникът ме позна. Бях му помогнал в една напечена ситуация и командва: „Всички долу!“ Излизането беше дълго и весело, а месецът – август. Всички приличаха на току-що излезли от сауна. На опитите ми да се откача от наново започващия купон, те отговориха съвсем радикално, вдигнаха ме на ръце и ме поставиха на специално отреден стол в ресторанта. Бях един от тях, поне по телесни течности. И миризми. Между останалата в ресторанта част от компанията беше един гайдар, Петко Ярето. Вероятно прозвището му идваше от гайдата, която беше направена като малко яренце - с глава, с крачета и беше доста писклива. Основната особеност на гайдата обаче беше друга, начина на подаване на въздух. Свирачът беше сложил на пода между краката си малка плажна помпа за надувни дюшеци. Към крайника на помпата беше прикачил дълъг маркуч, който през рамото му стигаше до духалото – мястото за подаване въздух на гайдата. Дали имаше проблеми с белите дробове или го мързеше да надува не разбрах, но това просто приспособление му даваше възможност да свири практически непрестанно.

Гайдарят явно изпълняваше авторски песни на групата. Единственият недостатък на цялата работа беше, че гайдата, а съответно и певецът хващаха много високи тонове и малко хора от компанията успяваха да се включат в пеенето. Това, че не успяваха съвсем не означава, че не пееха. Особено могат приятел – началника. Той тук-там стъпваше на някой тон и в повечето случаи караше на фалцет, но практически не млъкваше.

*„Там край реката
с бистрите води,
пожарната команда
с червените коли.“*

Това изглежда беше химнът на групата, защото много се гордееха с тази песен. Изпяха я няколко пъти, а си личеше и по изпълнението. След всяко завършване на песента радост струеше от очите на Петко. Разбрах, че той е автор и на текста. След тази тържествена, маршова, но иначе народна песен, минахме в по-лиричен план.

*„Топъл хляб и сиренце
ти си мойто пиленце.
Топъл хляб и кашкавал
ти си моят идеал“.*

Независимо от лиричния текст в мелодията отново преобладаваха фолклорните мотиви. Героинята на песента, от втория куплет разбрах, че се казва Мара, беше сравнена с нещо особено ценно за българина – масата. Защото винаги ми е правило впечатление, че казваме: „Отиваме да поживеем малко“. Разбирай – да се повеселим, а сядаме да ядем и пием. В този аспект, героинята на тази песен трябва да е била изключително важна за автора на текста. Разбрах, че съм на прав път в разсъжденията, когато след завършване на песента видях сълзи в очите на основния изпълнител – началника. Не разбрах разчувствал ли се беше нещо или от зор да хване високите тонове, но сълзите бяха факт. След тази песен настъпи тишина. Никой не смееше да мръдне докато началника чувства. След кратка пауза той се съвзе и изля душата си. Този път с думи:

– Ей, така ми се живей, ама така ми се живей... – не довърши, но и без това беше ясно как – Значи, като почина тати, шо зор видях. Мъка, мъка...Нали четиридесет дена не бива да се радва човек. Пък точно тогава се отвориха едни банкети, едно чудо, не ти е работа. Пък ме канят, пък ме канят... Среши, коктейли... Ама си викам, ще издържа! Беше на двайсет и третия или двайсет и четвъртия ден. Пак имаше банкет – с метицата ! Вървя и си викам, само ще надзърна така, за минута. Влязох, и така-така съм тука, викам, ще изпия едно малко за Бог да прости. Почнахме с едно малко, после още едно... Пък имаше едно гласовито момче, пей, ама пей, ти казвам! По едно време не издържах и си викам: „Тате, тате, да ти го туря отзад, тате!“ – и запях.... Давай, Яре!

Петко не чака втора покана, задвижи системата с десния крак и групата подхвана: „Там край реката, с бистрите води...“

Прибирайки се вкъщи в главата ми отекваха гайдата на Петко Ярето и думите на началника „Пък ме канят, пък ме канят...“

Мислех, че толкова емоции за тази вечер бяха повече от достатъчни, но съдбата мислеше различно. На стотина метра от нашата кооперация чух плачевните стонове на някаква жена. Затичах, ако мога да помогна и започнах да оглеждам наоколо колите, защото точно в този момент стоновете бяха спрели. Излишно е да казвам, че паркингът пред нашия жилищен блок беше тъмен като сделките на нашенски бизнесмен. Дебнейки между паркираните коли дочаках новия залп от стонове. Те идваха от един разбрицан москвич и въобще не бяха плачевни, а блажено-сексуални. Само дете като че жената искаше да съобщи на целия свят какво ѝ се случва в тази късна доба. Москвичът с жални проскърцвания едва успяваше да се включи в звуковия фон на картината. Погледнах нагоре към кооперацията и видях, че доста съседни наблюдаваха постъпателно-възвратните движения на москвича, видимо доволни, от еротичния телевизионен канал. На живо.

... В каквото и състояние да се прибера, имахя навик преди заспиване да прочета няколко страници. Този път трябваше да наруша принципите. Оказа се невъзможно да се съсредоточа върху книгата, защото в главата ми още звучеше песента на Петко Ярето „топъл хляб и сиренце, ти си мойто пиленце“, прекъсвана тук-там от сладострастните викове на жената и от възторжените ръкопляскания на съседите. Абсурд, а?! Невъзможно, а?!...

МОБИЛНИЯТ ТЕЛЕФОН НА ИВАН СИДЕРОВ изчурулика приятната мелодия, която показваше, че някой иска да говори с притежателя на малката електронна играчка. Иван вдигна мобифона до ухото си.

– Слушам.

– Здравно, Иван.

Беше Украинецът. Сидеров се насили да разкрие устните си в усмивка, като че събеседникът можеше да го види. Само една издайна капка пот тръгна от челото и се спря на върха на носа му. Той я избърса с досада. Разговорът продължи на три езика.

– Здравно, приятелю! Как дела? – Иван се засмя нервно на думите си.

– У меня всичко е о'кей. У теб как?

– У меня тоже.

– Кагда дадеш пари, Иван?

– Как казал, через няколко дни. Все будет о'кей. Я точний человек. Сейчас чакам от едно място малко денги. Через няколко дни.

– Хорошо, Иван. Буду ждать.

– Всю хубавьо – искаше да каже Иван, но линията прекъсна.

Сидеров захвърли мобифона на пода с такава сила, че капците му се разхвърчаха. Все едно, вече не му беше нужен щом Украинецът беше разбрал номера. От къде ли го беше разбрал? Номера на този телефон знаеха само няколко души, най-приближените, най-верните. Ах, предатели! Ах, ще хвърчат глави! Само веднъж да се измъкне от тази история, такава чистка ще направи. От дъно. Алчни копелета. За пари биха продали и собствената си майка.

Беше толкова ядосан, че за миг го обзеха патриотични чувства. Спомни си, че е българин.

– Този тъпанар, Украинецът, за толкова години не научи свястно български. Единственото, което знае, е да краде, а главорезите му да убиват.

Бодигардовете на Иван знаеха от опит, че в такива моменти е по-добре да го оставят сам. Безмълвно излязоха от стаята и зачакаха да се успокои. Добре, че момичетата бяха чак при басейна, иначе можеше те да го отнесат.

– Цоньо, Цоньо! – заповедният тон дори към любимеца, красноречиво говореше за състоянието на Главния.

– Кажи, шефе?

– Вземи колата и бягай при онези кретени. Виж там как е положението... Малката курва започна ли е да яде... И въобще, наред ли е работата...

– Шефе, не бива да се мяркаме много често там. Рисковано е.

– Кое е рисковано и кое не е, ще решавам аз ясно ли е? – Иван толкова се беше приближил до лицето на бодигарда си, че Цоньо едва успяваше да го фокусира. – И още, с майката ще говоря вече аз.

Нека се опита на мен да ми шикалкави.

Цоньо искаше и този път да възрази, но разбра, че е излишно и тихомълком тръгна да изпълнява заповедта.

... Ако страхът имаше мирис, то определено беше на пот. Иван се потеше като състезателен кон.

Имаше защо. На Украинеца се приписваха няколко от неразкритите убийства през последните години. Сидеров не беше сигурен, но така се говореше. И ченгетата знаеха, но си траеха. Дали и те не се страхуваха? Какво пък, страхът е човешко чувство. Страхът! Даде си сметка, че е крайно време да се успокои. И той имаше няколко момчета, които не си поплюват. Вярно, онези са чужденци и няма какво да губят. Днес са тук, утре ги няма. Но пред куршумите всички са равни. Като в банята или в гробищата. Всички са равни. Ах, веднъж да вземе доларчетата...Ще видят те. Ще преустрои фирмата основно.

Твърде много хора започнаха да се месят в управлението. Беше оставил всичко да върви по инерция, но сега – край! Първи ще изгърми счетоводителят. Този тлъст слепок сигурно беше в дъното на съсипването му. Доскоро казваше, че всичко е наред, а сега изведнъж били на „червено“. Ще види той едно „червено“. И жена му, тая курва. Къде ли е сега? Беше си събрала багажа и заминала някъде. След като я хвана с шофьора си, Иван я преби от бой. Шофьора го пребиха Цоньо и другият бодигард. Цоньо! Май, само в него можеше да е сигурен. Не биваше така да му крещи преди малко.

Нищо, той ще разбере.

Трудно ли е да се убие човек...? В този живот Иван само това не беше правил. Когато онзи ден започна да бие жена си, в един момент помисли, че я е убил. Доста се изпоти. Това чувство не беше познато за него. Тъкмо се чудеше как да замажат нещата, когато тя се размърда. Три дни лежа в апар-

тамента им, после изчезна. Сигурно се е върнала при майка си в Пловдив. Да върви където ще. Ще се разведе и започне нов живот. Без алкохол. Алкохолът го размекваше. Правеше го неадекватен. Пропускаше край ушите си важни неща, които при други условия, никога не би пропуснал. Както в началото. Винаги беше на педал. Не можеше муха да мине покрай него без да я забележи, камо ли жена или предложение за изгоден бизнес. После се размекна. Помисли, че е стигнал върха. Ама от високо се пада най-лошо. Ще се стегне той. Какво ли чувства човек когато натиска спусъка? Мъчи ли го после съвестта, че е отнел човешки живот? Всъщност какво значение има? Нали всичко това ще бъде после. Важното е да реши проблема. Сега. А проблемът беше голям...

ОЧАКВАХ ПЕТЬО ДА ПОЗВЪНИ ПО ТЕЛЕФОНА, но той дойде направо в офиса.

– Спипах го, шефе!

– Давай по ред.

– Онзи вчерашният юнак пак дойде. И пак изтупан като за „Шератон“. Черен костюм, бяла риза, само дето този път вратовръзката беше на зелени и червени ромбоиди. Влезе при художника...

– Това ми го каза Стилиян, започни от преследването с таксито.

– Така... значи, щом си разбрал за беемвето, сигурно се сещаш колко трудно се преследва такъв баварец с раздрънкана лада. Наложил се да бутна нещо отгоре на таксиджията.

– Записвай разходите, после ще се оправим.

– Зная. За друго говоря. Онзи караше като че дяволът го гони. На два-три пъти го изтървахме в улиците, но слава Богу, го засякохме тъкмо когато си влизаше вкъщи.

Петър каза адреса и подробно описа къщата на Иван Сидеров - голямата бяла ограда, зеленината в двора и така нататък. Не разглеждал в подробности, за да не го забележат. Във всеки случай видял двама или трима пазача.

– Баровец, казах ти.

– Така е, само дето паралията не е той. Собственикът на къщата е друг.

– От къде знаеш?

Разказах му накратко. Петьо остана разочарован. Беше си изградил някаква представа за шофьора на беемвето и не искаше да се раздели с нея.

– Жалко, помислих че ще имаме работа с големите пари, а то пак някакъв жалък шофьор или каквото е там.

Дали не беше време да попритисна художника? Не исках да мисля, че малката ще изкара още една кошмарна нощ. Всяка минута прекарана там където я държаха, за нея сигурно беше равна на цял век.

– Сега какво ще правим?

Петър като че разгадаваше мислите ми.

– Не зная, Петьо. Не зная – признах чистосърдечно. – Всъщност ти заминаваш да спиш. Само че с телефона до главата, може да ми потрябваш. Пътьом мини през Стилиян и му кажи, ако онзи дойде пак, да зарече художника. Да следи само баровеца. Аз ще се завъртя около прословутата къща на моя бивш съученик и дано успее да науча нещо ново.

След като Петьо тръгна, взех пистолета и потеглих на лов за баровци. На какво се надявах? Трудно можех да отговоря на този въпрос. Като тръгнах помислих, че нямам особен шанс с моята кола при евентуално преследване. Всички коли на Сидеров бяха нови и мощни. Която и да избере шофьорът му, щях да имам малки изгледи за успех само в града. Ако се наложеше да се гоним извън населено място... – на петата минута щях да съм го изтървал.

Спрях на почтено разстояние от прогимназията на Сидеров и зачаках. Чакането винаги е било част от занаята. Добре че вече слънцето се скриваше. Сигурно и на него му беше писнало да ни гледа и бързо, сякаш с удоволствие, отстъпваше дежурството си на луната.

От мястото където бях спрял, се виждаше масивната желязна врата и само част от покрива на къщата. Интересувах се вратата. Бях решил да проследя първата кола, която излезе от там. Такава обаче липсваше. Обратно – влезе един баварец, тъмночервен на цвят. На волана, доколкото успях да видя, беше единият от бодигардовете на Сидеров. От предната ни среща бях останал с впечатление, че е дясната му ръка. А и не отговаряше на описанието на Петър. На описанието съответстваше по-скоро другият бодигард, но когато предавах снимките на Иван той стоеше по-назад и не успях да го

разгледам добре. А и не се стараех. Не очаквах, че може да се окаже важно. Грешка! Нищо не ти пречеше да го разгледаш и да си го имаш в компютъра. Няма да си претовариш мозъка чак толкова. Минаваше полунощ. Боже, какво правех тук?! Най-вероятно приспивах гузната си съвест, че още нищо не съм свършил. Е, добре. Май е време да надникнем в имението на моя човек. Ако не друго, поне бях забелязал от къде най-лесно може да се прескочи оградата. Знаех отношението на Иван към кучетата, камери не виждах, така че рискът беше оправдан. Имаше опасност от наличието на датчици в тревата, но ако евентуално ме откриеха бях решил да кажа, че проверявам бдителността на охраната, да се скарам, че нищо не правят, да предложи услугите на моята фирма и така нататък... Най-лошото, което можеше да се случи, беше да изям боя. Сефте.

Нагазих смело в добре окосената трева и се скрих зад първите попаднали храсти. От къщата се носеше тиха, приятна музика, прекъсвана тук-там от женски смях. Потърсих с очи пазачите – никой не се виждаше. Сигурно бяха в къщата. На входната врата вероятно имаше дежурен, но нямаше как да ме види оттам. По едно време стъклената врата на втория етаж, която водеше към терасата, се отвори и се появи Сидеров в цялото си великолепиe - по чехли и бял халат, с пура в устата и чаша в едната ръка. Със свободната ръка беше прегърнал едно момиче на не повече от осемнайсет-двайсет години. Де ги намираше, бе?! Може би по-точният въпрос беше, колко плаща? Мацето също беше по халат. Крайно символичен.

– Гледай красота, гледай! – Иван й показваше небето, сякаш поне стотина звезди и четвърт луна бяха негови – Ей там, на онази звезда искам да отида. Разбра ли, ей там.

– Разбрах бе, Ваньо. Ще ме вземеш ли със себе си? Аз много ще слушкам.

– Щом е тъй, ще те взема...

Сидеров беше великодушен тази вечер. Сигурно заради ръката на мацето, която въпреки поетичния момент, се разхождаше необезпокоявано под халата му.

– А тъй – каза Иван.

Не разбрах кое точно имаше предвид – вселенската разходка или висококвалифицирания масаж на нежното създание до себе си. След още десетина одобрителни „а тъй“ и „оха“, Сидеров я грабна на ръце и понесе в къщата с недвусмислени намерения. Тя видимо нямаше нищо против.

Тъкмо си мислех, че тази вечер нищо повече няма да се случи, когато от вратата на първия етаж излезе друго момиче. Тя много приличаше на видението до Иван преди малко, само дето беше с по-дълга коса и малко повече облечена. Това малко повече, включваше къса поличка и тенис фланелка. Тичешком измина разстоянието от къщата до дърветата и се скри зад едно от тях. А, сега де?! Беше на не повече от десет метра от мен така, че ясно виждах спортната й фигура залепнала за дървото. Сигурен бях че не ме вижда, но въпреки това се сниших максимално до земята. По всичко личеше, че момичето чака някой. И този някой не закъсня. Беше вторият бодигард на Сидеров. Излезе от същото място и се насочи право към нея. Той знаеше, че тя е там и го чака. Явно уговорката беше направена предварително, а моментът – избран чудесно. Горещ Сидеров беше зает с едното маце, тук бодигардът му – с другото. Че се криеха беше повече от очевидно, защото Главният беше много ревнив. За миг се замислих какво ли се беше случило с жена му и шофьора. Надявах се да са отнесли по няколко шамара, не повече.

Момичето и бодигардът не губиха време в излишни целувки, а направо пристъпиха към същината на срещата. Тя дори не си свали полата. Професионализъм. Вършеха си работата бързо, без излишни шумове и възклицания. Известно време бяха прави, но после бавно полегнаха на тревата. Конфликтът между двамата дойде, когато той й поиска нещо повече. Тя отвърна, че е много голям и ще я боли. След кратка борба обаче мъжът посигна своето и минута по-късно се отправи обратно към къщата. Момичето остана да лежи още две-три минути в тревата. После, като започна бавно да се оправя, промълви: „Перверзници, тъпанари..“

Че има много тъпанари в живота, това младо създание тепърва щеше да разбира. На мен обаче ми беше ясно, че този тъпанар беше моят тъпанар. Разбрах го по желанието му и бързото свършване след постигнатата цел.

Така, сладък! Чичо ти трябва да узнае нещо повече за теб. Но не сега. Просто тази нощ няма откъде. Тихо се върнах по обратния път до колата. След по-малко от четвърт час си бях в леглото. Не позвъних на Елена. Бях сигурен, че не спи, но просто не исках да чувам укора в гласа й. И утре е ден. Това беше последното, което си казах преди да заспя.

– КУРВИЧКАТА ПРОЯДЕ!

Беше Спас. Репликата беше изречена с тържествен глас.

– Ура!

– Излапа всичко и даже поиска още.

– Знаех си аз!

Джимбо също беше доволен. Най-вече от това, че не се стигна до усложнения. Откакто си тръгна Цоньо, солташакът на шефа, не можеше да си намери място. Онзи тъпанар им каза кога ще се отърват от товара, но заплаши че лично ще го държи отговорен ако нещо се случи с малката. Джимбо не разбра какво точно означават думите на зализаното копеле, но беше сигурен в едно – означават неприятности. Сега обаче всичко беше наред, малката започна да яде. Какво ти яде, направо се тъпче.

– Спасе, занеси й още!

– Ще се пръсне, бе...

– Нека си отяде, курвето!

Спас не чака втора покана. Без това беше приготвил нова чиния с шунка, кашкавал, маслини, лунканка и всички други вкусотиини, които можеха да се намерят в хладилника. Влезе при малката, която грабна чинията от ръцете му и продължи да яде. Макар и не със същата настървеност, както преди малко, но с видимо удоволствие, хлапето поглъщаше цели парчета почти без да дъвче. Спас я гледаше успокоен. За него тя не беше човешко същество, тя беше капитал. Беше пари. И той трябваше да се грижи за тези пари както подобава. Куртев дори си позволи да се усмихне под маската.

– Слушай, хлапе. Утре или най-късно вдруги ден, ще си бъдеш в къщи.

Ани спря да се храни и впери поглед там където очакваше, че е лицето му.

– Наистина ли?

– Вярно ти казвам. Щом почна да ядеш и да не ревеш...

– Чичко, аз вече няма. Ако утре ме пуснете..., обещавам повече да не плача. И на никого няма да кажа къде съм била! – очите й обаче издайнически се напълниха със сълзи и тя бързо ги избърса – Даже на мама. И на нея няма да кажа къде съм била.

Със следващия въпрос Спас прояви невероятна интелигентност.

– Че..., ти знаеш ли къде си сега?

– Зная.

– Къде?

– Ами на село, къде! Нали чувам кокошките и овцете.

На Спас му трябваше известно време да асимилира, че думите на малката бяха безопасни за делото им. След като успя да ги вмести в мозъка си, той искрено се развесели.

– Точно тъй, хлапе! Ама на никой няма да казваш, че си била на село, нали?

– Няма – обеща веднага Ани, – само ме пуснете!

– Нали се разбрахме. Утре вечер или най-късно вдруги ден. Зависи.

– От какво зависи?

– Ами от теб зависи... Ако слушаш и не се опитваш повече да отваряш вратата, в най-скоро време ще си кажем „чао“. Ако обаче продължаваш да се държиш като дива котка, ще стоиш тука до... зимата.

Друг срок не му дойде на ума. Спас излезе и заключи вратата. Боже, още само един ден. Дано сичко се нареди!

– Кво си мърмориш там?

Куртев се сепна. Беше сигурен, че последните думи ги каза наум. Как така ги е чул Джимбо? Явно беше преуморен от тази история. Трябва да внимава повече.

– Нищо. Радвам се, че с малката сичко е наред.

– Нали ти казах.

– Точно тъй, прав беше.

... Снощи Ани сънува баща си. Един такъв голям и силен. Дойде, удари по няколко шамара на тези чудовища и я взе на ръце. После ги преследваха с някаква кола, почти прелетяха по един мост, такъв един – много дълъг. На края на моста ги чакаше майка й. Двете протягаха ръце една към друга, но все не можеха да се достигнат. Майка й през цялото време викаше: „И да ядеш, чу ли, да ядеш?!“ Ани не разбираше защо мама Ели и говори така. Нали си отиваха в къщи. Там има ядене колкото щеш. През това време баща й смени няколко пъти лицето си. И винаги беше много красив. И много я обичаше...

... Спас си сипа една малка мастика. Студена, на кристали. Изпи я на един дъх. Тъй де, няма само Джимбо да се налива. Той не пие само когато спи. Алкохолът приятно затопли вътрешностите му. Спас си сипа още една. Джимбо го гледаше с любопитство.

– Много отрано, бе... – даже се позасмя.

Намерил кой да да му каже, че е рано.

Взе още една чаша и я сложи пред Джимбо.

– Наздраве! За утре.

Двамата мъже изпиха чашите на екс. Моментът беше тържествен. Спас чувстваше как само часове го делят от новия му живот.

ВСЯКО СЪБУЖДАНЕ ЗА МЕН е едно малко раждане. Не зная защо така ме е орисала орисницата, но първите десет минути от събудането са ми безкрайно трудни. Блъскам се от стена в стена и от врата на врата, докато усетя тонизиращите струи на душа в банята. Чак след няколко минути топъл душ може да се каже, че съм буден. Поне възприемам действителността такава, каквата е. А в онзи момент тя никак не ми харесваше.

Беше големият ден – пари срещу дете. Ако до вечерта, разбира се, не успееш да науча кои са похитителите на Ани. Не че имаше кой знае каква надежда, но бях решил да разбера нещо повече за бодигарда на Сидеров. Този, дето сексуално работи на двата фронта. Всъщност той беше единствената ми надежда. Е, в бележника ми все още се мъдреха имената на Стела и Антон, но след тях бях поставил няколко въпросителни. По всичко личеше, че няма никакъв шанс да станат удивителни.

Позвъних на Елена. Познатата бърза реакция веднага след първото позвъняване ме респектира и ме накара да се държа служебно.

– Кога ще изтеглите парите, Елена?

– Имам уговорка за след единайсет...

– Значи в единадесет ще ви взема от вас с колата.

– Добре, чакам – и затвори.

Може би си въобразявах, но нейното „чакам“ означаваше много неща. „Дано дочакаме“ – си помислих.

Преди да отида в офиса се свързах с Петър и го изпратих да варди бодигарда на Сидеров. Изричната ми заповед беше да следи него и само него. Петьо добре го беше разгледал, така че грешка не можеше да стане. Наредих му да вземе някой познат таксиметров шофьор и да стоят пред железната врата на имението на Сидеров.

Малко преди единадесет бях пред вратата на Елена. Още преди да натисна бутона на звънеца, от апартамента се разнесе радостният лай на кученцето ѝ. Това куче като че ли надушваше ченгетата от един километър. Ако можеше така да надушва и похитителите...

Елена ме чакаше напълно облечена. Днес беше решена в тъмносив костюм. Строг като изразът на лицето ѝ. Опитваше се да скрие безсънните ноци с черни очила и донякъде успяваше. Голяма, но елегантна кожена чанта довършваше тоалета ѝ.

В банката изглежда ни очакваха. Щом видя валутната ѝ книжка, служителката учтиво каза:

– Изчакайте, моля!

След по-малко от минута към нас се приближи млад мъж със заучено-изискани обноски, който ни помоли да го последваме.

– Защо, проблем ли има? – попитах.

– Просто шефът иска да поговори с вас, господине.

Елена остана безмълвна докато вървахме след младежа. Влязохме в средноголям кабинет, подреден семпло и с вкус. Личеше, че е пипала дизайнерска ръка. Шефът се оказа един от подуправителите на банката.

– Добър ден, господин Атанасов. Това са хората.

Служителят си свърши работата и ни остави в ръцете на Атанасов. Но не излезе.

– Седнете, моля! Кафе?

– Не, благодаря! – отговори Елена от името на двама ни.

– Цигара? – подуправителят беше самата любезност.

– Вижте, дошла съм да си взема парите. Благодаря за любезността, но нямам много време. Пак някакъв проблем ли има? Направих заявката според вашите изисквания така, че...

– Всичко е наред госпожо, запознат съм с вашия случай. Технически няма никаква пречка още сега да си вземете парите. Те са си ваши.

– Тогава?

– Политиката на банката при теглене на такава сума е, да проверим дали няма някакъв проблем. Госпожо Узунова, опитът ме е научил, че където има големи пари, има и големи проблеми.

А?! Тези хора сякаш бяха чули размишленията ми за американската сигурност в банките! Браво!

Елена нищо не отговори. Няколко секунди се гледаха втренчено. Схванах ситуацията и се обърнах към служителите, които ни доведе. Той явно беше бодигард. Стоеше до вратата със скръстени отпред ръце и внимателно ме наблюдаваше. Исках да му покажа, че не ми е в категорията макар да не бях съвсем сигурен.

– Искате ли да останем насаме, госпожо Узунова? – мина в настъпление Атанасов.

– Не е необходимо – Елена даже се поусмивна за кратко – Това е мой братовчед, така че всичко е наред.

– В такъв случай моля за извинение! Господине, надявам се да проявите разбиране!

– Проявявам – казах.

– Все пак за какво ви е толкова голяма сума? – не се предаваше Атанасов.

– Длъжна ли съм да отговоря?

– Не, разбира се.

– В такъв случай, ако интервюто свърши...

– Да. Изпрати гостите ни до гишето. Ще се обадя, че всичко е наред – думите бяха предназначени за бодигарда и той отвори широко вратата.

Станахме.

Шефът най-после излезе иззад бюрото си да ни изпрати.

– Все пак, ако възникне и най-малкия проблем, не се колебайте да ми се обадите.

Подаде на Елена визитката си, като през цялото време я гледаше директно в очите. Освен това задържа ръката й много повече от необходимото за едно ръкостискане време. Отношението към мен беше като към бодигарда на банката, ние бяхме „и други“. Помислих, че ако му стоваря един зад врата положението ще се промени, но естествено само го помислих.

Докато траеха формалностите пред гишето си спомних за един мой приятел – Мариан – и неговия невероятен късмет в Щатите.

... Той си беше българин отвсякъде, но от малък мечтаеше да замине за Америка. Накрая, естествено, успя. Аз не мога да си представя, че ще ми се наложи дълго време да живея в чужбина, била тя и Америка. Винаги ми е бил странен този напън у някой хора.

Затова веднъж го попитах: „Добре де, защо точно Америка? Защо не Канада или Австралия, примерно?“ Тогава той ми даде най-невероятното обяснение: „От дете си мечтая да имам пари в Американска банка. Значи, пет долара може да имам, но да са там. В някоя от техните банки.“

По-идиотска причина за емигриране не бях чувал, затова само се засмях и бързо забравих тази история. След време обаче го срещам, той отдалеч маха с някаква книжка и когато се приближавам започва да ми я вре в очите. „Виж, не вярваше, нали? Виж!“ Оказа се, че детската му мечта се е сбъднала. С удоволствие приех поканата да изпием по пиtie, защото винаги съм смятал, че мечтите на хората е добре да се сбъдват. Независимо от мечтите. И от хората.

Оказа се обаче, че това далеч не беше всичко - моят човек забогатял. В банката на негово име имаше цели единайсет хиляди долара. Доста пари, поне за България. Естествено се поинтересувах за произхода им и той се отприщи:

„Гледай сега, първо доста се лутам. Те американците майката си тракат. Но затова после. Важното е, че първата ми голяма спирка беше в Синсинати. Та там успях да изкарам хиляда долара. И, както можеш да предположиш – тичам в банката. Ама не в първата срещната! Още от първия ден си бях заплюл една. Такава една грамадна, внушителна... Заставам пред най-хубавото гише, до една възрастна жена. То в салона да имаше седем-осем души, не повече. И тъкмо си мислех на какъв език ще се разбирам с мацето зад гишето, когато влизат трима маскирани, въоръжени с пушки и си крещат по тяхному. Аз тогава знаех само „Ол' райт“ и „О'кей“. Влязоха те и веднага се пръснаха. Единият отиде при служителките зад гишетата, другият – при касата, а третият се запъти към мене. Викам си: „С какво бе, братко, заслужих това внимание?“ Като се огледах наоколо, разбрах с какво. Ми, те всички налягали по земята! На пода прашно, пък те налягали, опънали ръце напред и чинно чакат да мине бурята. Да, ама аз бях с нов кат дрехи! Купени от там! Как да легна?! Плюс това, нали ти казах, че тогава бавно вдяхах на английския. Както и да е, идва юнакът и без много обяснения замахва

с приклада на пушката да ми троши главата. Ааа, викам, мой човек, то не е толкова просто! Като му отпрах един десен прав – все едно, кон го ритна. Простря се като жартиер до останалите на пода, само че по друга причина. После нямаше много време за мислене, грабнах пушката и викам: „Вашта мама, ей сега ви избих!“ Да видиш когато работата е на зор как американците за нула време научават българския! Хвърлиха пушките момчетата и дим да ги няма през вратата...“ „Ами този, му викам аз, дето си го ударил?“ „А, той си лежа докато дойдат ченгетата. В нокаут си беше момчето. После се започна една... Снимат ме с камери, фотоапарати. Надпреварват се да ме потупват по рамото разни баровци. Но най-главното, за което ти разправам всичко!... Идва към мен едно такова дребно, плешиво човече и ми дава една хартийка. Викам си, айде черен печат в паспорта... Помислих, че искат да ме гонят към България, дето съм се сбил. Пък то било чек! За десет хиляди долара. Човечето да вземе да бъде баш шефът на банката. От благодарност, един вид. Та тъй...“

... Пред нашето гише всичко мина гладко. Без бой. Елена сложи парите в предвидливо взетата чанта и след кратко време бяхме пред познатата маса в нейния хол. Кучето се шураше из краката ми и очакваше да му обърна внимание. Само дето не ми беше до него.

С Елена се разделихме без много уговорки. Знаехме си урока. Веднъж вече бяхме играли сцената, която предстоеше вечерта - да дойда в седем и така нататък...

Запътих се към резиденцията на Иван Сидеров. Смятах да сменя Петър да хапне. Когато отидох на мястото обаче от моят агент нямаше и следа. Да се отлъчи от задачата за него беше невъзможно, което означаваше само едно – бодигардът е напуснал къщата и Петър е по петите му.

Преди да отида в офиса реших да видя как вървят работите при художника. Същата картинка. Ателието заключено, от Асен ни следа. Нямаше я и сянката, която му бях поставил – Стилиян.

Не оставаше друго освен да се прибера в офиса и да чакам. Това раздвижване можеше да се окаже напълно случайно, но можеше да значи и предстоящи събития. Колко ми липсваше мобилната връзка с моите момчета. Мислено се зарекох с първите изкарани по-сериозни пари да купя три апарата. Липсата на връзка между нас беше не само наложителна, ами направо жизнено необходима.

Най-последно, след два часа мъчително чакане се обади Стилиян за да каже, че нямало нищо ново.

– Шефе, обаждам се само за връзка. Нашето момче се прибра в къщи. Използвам следобедната му дрямка да ти звънна.

– И никой ли не го е посещавал?

– Никой. Много паразитен живот води художникът. Предиобед само се наливаше с бира, сега спи, вечерта ще мине на нещо по-твърдо. Така по цял ден. От време на време мачка по малко глина. Колкото да му е сладко пиенето после.

– Не разбираш ти душата на твореца...

– Сигурно. Но ако това е славата, да ти такова славата.

– Добре де, абсолютно никой ли не го посети?

– Абсолютно никой.

– Нищо, стой там! Баровецът също е напуснал имението, така че очаквам да се появи. Да не го изтървеш. Зная, че сте уморени, но развръзката предстои.

– Не бери грижа. Петъо ми каза, ако се появи баровецът да зарежа художника.

– Точно така.

Дали не бях заложил на погрешни коне? Не че имах други, но освен Антон и Стела грешен ход можеше да се окажат също Асен и бодигардът на Сидеров.

Чакането ме изнервяше. Идваше ми да отида и ступя врата на единия от двамата, та дано си признае. Ако има какво... Щях да ги пека на бавен огън. Тогава всички признават. Даже и да не са виновни. Изобщо нежни мисли ми се въртяха в главата. В това състояние ме завари обаждането на Петър. Почти подскочих като звънна телефонът. Овладях се и тогава вдигнах слушалката.

– Шефе, научих името на баровеца.

– Браво! Диктувай.

– Казва се Иван Георгиев Иванов, много тривиално име. Ама му научих и Егенето.

– Супер, как успя?

– По най-простия начин. Надникнах в паспорта му.

– Той не усети ли?

– Не! Имах късмет. Човекът си плащаше сметката за телефона в пощата. Като каза номера, служителката чинно издиктува на чие име е записан този телефон. Той потвърди.

– Може да е плащал телефона на свой приятел или шеф.

– Може, ама не може. Оказа се, че си държи парите в паспорта. Та като извади да плаща, успях да му видя Егенето.

– В такъв случай знаеш и телефона.

– Естествено!

Записах всички данни.

Петьо продължи:

– Ама се наложи и аз да платя един телефон..., на една позната. Тъй де, бях се наредил зад него..., щеше да се усъмни!

– Разбрах, пиши го в сметката. Сега къде сте?

– Той се прибра в имението. Аз се обаждам от телефона на ъгъла.

– Зная го. Само затова ли излезе този Иван, да си плати сметката за телефона?

– А не, плати още тока и водата. Ама там нищо не успях да разбера. После си викам, ако отиде в пощата за телефона се залепвам за него. Така и стана.

– Някъде другаде не се ли отби?

– Никъде. Само за водата, електричеството и...

– А бе, не телефонира ли поне някъде!

– Ти не ме ли чуваш? – даже имаше обида в гласа на Петър – Никъде, никъде, никъде!

– Добре. Стой там и си отваряй очите на четири. Не, на четиринайсет.

– Дадено.

Плащал си месечните разходи човекът. Добре, че не беше на разплащателен влог. Иван Георгиев Иванов..., поне му знаех данните. Сидеров адаши ли събираше около себе си? Време беше да задействам връзката си в полицията.

– Ало, търся майор Цонев...

След кратка пауза чух познатия глас:

– Слушам ви.

– Андро, Крум те безпокои.

– Ей, ти се сети да се обадиш.

– Работа, нали знаеш... – стандартното извинение.

– Работата не е заек, децата питат за тебе.

– Поздрави ги!

– Казвай сега какъв огън ти гори на главата?

– А, как се сети?

– Мен само тогава ме търсят...

– Е, знаеш че не е така!

– Давай, давай!

Такъв си беше Андрей открай време. Годишите сякаш минаваха покрай него без да го докоснат. Дори в най-голямата криза не изгуби оптимизма си.

Продиктувах данните на бодигарда и помолих за съдействие. Надявах се този юнак да има досие в полицията. Надеждите ми този път се оправдаха и след по-малко от час вече знаех, че Иван Георгиев е лежал в затвора за изнасилване. Имаше и няколко дребни прегрешения като кражби на коли, няколко сбивания и опит за изнудване. Сладкият ми той...

АНИ СЕ СЪБУДИ СЪС СИЛНО ГЛАВОБОЛИЕ. Ден ли беше или нощ? В тъмната стая нямаше как да разбере. Снощи, ако това е било снощи, няколко пъти става да повръща. Носеха ѝ един стар леген, който изпълняваше ролята на нощно гърне. Сигурно беше от многото храна, която погълна изведнъж. Колко ли щяха да я държат заключена в тази тъмна и миризлива стая? Миришеше на цигари, застоял алкохол и мръсни маратонки. Може пък от това да ѝ е станало лошо... Ани чу приглушен разговор отатък. Долепи ухо до вратата, но колкото да се напрягаше не успя да чуе нищо съществено. Само откъслечни думи като „парите“ и „колата“. Колата! Ами да, точно от това се събуди. Една кола беше спряла наблизо. После характерният звук от затваряща се врата. Сега двамата ѝ пазачи разговаряха с новодошлия. Всъщност като че тази кола идваше за втори път, Ани не беше много сигурна, но този звук ѝ беше познат. Може да е сънувала.

Не знаеше от колко време е тук. Два, може би три дни..., а може и повече. По-добрият от двамата пазачи ѝ беше казал, че скоро ще я пуснат. Ако слуша. И тя слушаше. Не пищеше, не плачеше. Ядеше. Макар че ѝ се гадеше. Само да имаха късмет да не я пуснат, така щеше да се разпищи че кер-

мидите на къщата щяха да се разхвърчат. При тази мисъл ѝ стана по-леко. Точно така, още малко ще чака. После ще пиши.

... Когато се появи шефът, Джимбо и Спас само дето не козируваха. Стояха прави и не смееха да мръднат.

– Спокойно, момчета. Всичко наред ли е?

– Наред е, шефе – Джимбо първи се окопоти.

– Малката как е? Яде ли вече?

– Като гладен вълк. Ще я видите ли?

– Няма нужда, вярвам ви. Довечера ще я взема. Но вие ще останете и тази вечер тук. За всеки случай. Не очаквам неприятности, но ако нещо се обърка..., пак ще ви я върна.

– Дадено, шефе!

Спас най-после беше излязъл от вцепенението си. Държеше се като новобранец преди първи градски отпуск.

Сидеров го погледна и се засмя с цяло гърло.

Джимбо само се усмихна.

– Така ви искам! Като приключи всичко... – както сме се разбрали.

Джимбо пристъпваше от крак на крак. Набираше смелост за това, което искаше да каже. Сидеров го забеляза и подхвърли:

– Давай, давай! Виждам, че нещо те мъчи.

– Ами такова, шефе..., то малко неудобно, ама...

– А, де!

– Ако се наложи още няколко дни..., с малката, парите същите ли ще са? – от напрежението чак пот беше избила на челото му.

– Това ли било?! Спокойно момчета, първо не вярвам да се наложи и второ, ако нещо стане за всеки следващ ден ще ви плащам по сто долара отгоре.

Лицето на Спас грейна. Джимбо сумтеше видимо доволен. Сидеров забеляза реакцията им и се усмихна.

– Да не речете после – шефът стиснат!

– А, няма такава работа!

– Никога – намеси се Спас в разговора за втори път.

На връщане Сидеров полегна на задната седалка на колата. Сложи ръце зад тила си и се загледа в клоните на бягащите дървета. Веднъж да свърши всичко. Чувстваше се безкрайно уморен. Пред хората си демонстрираше спокойствие и самочувствие, но само той си знаеше какво му е. Искаше му се да заспи и да се събуди, когато всичко е приключило. Неговите хора да са взели парите и да са се разплатили с Украинеца. При тази мисъл се усмихна. Дано!

ТОЧНО В СЕДЕМ БЯХ ПРЕД ВРАТАТА НА ЕЛЕНА. Миналият път следваха по етапен ред позвъняване, кучешки лай и гласа на Елена. Сега беше същото, само че в друга последователност.

Дочакахме да стане осем почти в пълно мълчание. Няколко скрити погледа един към друг и толкова. Само дето в осем нищо не се случи. Телефонът остана безмълвен още трийсетина минути. Излишно е да казвам какво беше състоянието на двама ни през този половин час. Аз се самообвинявах, че нищо не съм свършил, Елена се ядосваше че се е захванала с мен. Слава Богу и двамата вършехме това мислено. В осем часа и трийсет и пет минути най-после телефонът направи това за което е създаден – звънна!

Същият глас – брутално стържещ, явно преправен и безцеремонен...

– Намери ли парите, боклук?

– У мен са!

Елена цялата трепереше, но се опитваше да се овладее.

– Така, слушай внимателно! Ще вземеш автобус номер...

– Така, сега ти слушай внимателно! Парите ще донесе един мъж. Мой братовчед. Трябва да сте луди ако мислите, че ще тръгна сама по това време.

От другата страна последва дълго мълчание.

Тъкмо мислех, че връзката е прекъсната, когато гласът се обади отново.

– Друг някой знае ли ма, курво?

– Не. Само той.

Пак пауза.

– Добре, но ако видя само едно ченге в околността, с малката е свършено. Ясно ли ти е?

– Ясно ми е – Елена се беше съвзела, даже се учудих на твърдостта в гласа ѝ – Още не съм говорила с дъщеря си. Не зная срещу какво плащам, нали!

– Не се безпокой, дъщеря ти е жива и здрава. Този братовчед при тебе ли е?

– До мен е.

– Дай му телефона.

Поех слушалката и се опитах да бъда любезен:

– Слушам ви.

– Ей пич, ако стане някоя издънка и твоята глава заминава, схващаш ли?

Освен любезен се опитах да изглеждам и много уплашен.

– Ама моля ви, защо е тази жестокост?! Елена вече каза, ще дадем парите!

– Така. След малко ще звънна пак. Чакайте там!...

Прозвуча като заповед.

Всъщност беше точно това.

След около пет минути отново се обади. Щях да кажа че проявява излишна предпазливост, но се усетих, че ще изглеждам прекалено печен.

– Опиши ми как изглеждаш и в какво сте сложили парите, кретен?

Описах всичко до най-малките подробности. Парите бяха в найлонов плик, загънати във вестник.

Последва дълго обяснение на кой автобус да се кача, къде да слеза и така нататък. В крайна сметка трябваше да оставя парите в една кофа за боклук пред централния вход на стадиона.

– И никаква артилерия, ясно?!

– Не ви разбрах, каква артилерия?

– Без оръжие бе, тъпанар!

– А, разбирам. Аз никога не съм ползвал такова нещо.

– Тръгвай, ще те следим!

– Ами малката?

– В момента в който пуснеш плика с парите, малката ще си бъде в къщи.

– От къде мога да съм сигурен?

– Защото аз ти казвам бе, бетер – изразите му бяха повече от цветущи. Нито веднъж не се повтори в обръщението си към мен.

– Не е достатъчно. Предлагам нещо друго. Аз тръгвам с парите и след около половин час звъня на този телефон. По това време Ани трябва да си е в къщи. Като се уверя, че всичко е наред, пускам плика с парите. Няма как да избягам, нали ще сте наблизко.

– Голям отворко се извади, бе! Стой там и не мърдай!

Връзката за втори път прекъсна. Щом оставих слушалката Елена се нахвърли върху мен:

– Трябваше ли да бъдеш толкова обстоятелствен? Ами ако не се обадят вече?

Последва бърза и нервна цигара.

– Успокой се, моля те! Ще се обадят. На тях явно много им трябват парите. Слушай ме внимателно, когато Ани се върне вкъщи, заключи добре вратата. Изчакай да се обади и веднага звъни в полицията. Ще моля всевишния да си спокойна и сбито да обясниш какво се е случило. Аз ще ги помотая известно време и чак тогава ще пусна плика. Между другото, парите остават тук! В кофата за смет ще пусна само вестници.

Елена ме гледаше с невярващи очи.

– Бе, тук става въпрос за живота на дъщеря ми, бе...

Само и тя дете не ме нарече кретен. Но съм сигурен, че в този момент го мислеше.

– Ти да не си се побъркал! Сама ще занеса парите!

– Никъде нищо няма да носиш! Ще стоиш тук и ще изпълняваш каквото ти казвам – даже се учудих на командджийския тон, който извадих.

Обаче хвана място. Елена се сви във фотьойла като спипано по време на беля дете. Разбрах, че съм прекалил.

– Извинявай, не смятах да ти крещя. Искам обаче да си отвориш красивите уши и да слушаш внимателно. Досега не сме чули нито дума от дъщеря ти. Вярвам, че е жива и здрава, но искам да се убедя. Ами ако им дадем парите и не я пуснат? Ако са решили още да те изнудват? Ако са преценили, че лесно минава номера? Моля те, да ми повярваш и да ме оставиш да действам, както смятам за доб-

ре. Ако толкова държиш да се отървеш от тези пари, можеш да им ги дадеш и след като пуснат дъщеря ти. Те няма да имат нищо против. Но ако ги дадем предварително – губим всичките си козове. Елена се разплака. Отидох до нея, а тя скочи и ме прегърна с две ръце през врата. Беше заровила лице на гърдите ми и обилно ми мокреше фланелката.

– Извинявай. Толкова съм объркана. Искам само детето ми да си е вече въкъщи. Където му е мястото.

Не смеех да мръдна. Нежен момент. Има го във всеки филм.

... Телефонът отново напомни за себе си.

– Нали ти казах – беше по повод телефона, който ни прекъсна момента.

Проклет да е.

Вдигнах слушалката, разтопен от любезност:

– Кажете, моля!

– Добре пич, нека бъде по твоemu!...

Направих жест с ръка към Елена, който казваше „Видя ли?“

– Само че удължаваме времето. И маршрута.

Той изреди десетина имена на улици и места, които трябваше да посетя. Разбирах ги, страхувах се от опашка и искаха внимателно да ме проследят. Не беше много умно от тяхна страна, защото винаги можех да имам скрита техника по себе си, но за финала ги признах - трябваше да седна на една пейка в парка, под която ще има бележка къде да оставя парите. Тоест най-важното място се променяше! До пейката имало кафене, от където мога да се обадя на Елена след като прочета бележката. И за това ги признах.

Бързо се преорганизирах.

Помолих Елена стриктно да спазва указанията които ѝ дадох. На изпроводяк я целунах по челото и тръгнах окрилен. Сигурно в древността рицарите така са тръгвали на кръстоносните си походи. После са се връщали окичени със слава. Как ли щях да се върна аз?! При тази мисъл наместих по-внимателно пистолета, отзад на кръста. Досега още не бях го използвал. Е, може би тази вечер щеше да му е премиерата. В ръката си носех найлонов плик на който с големи букви пишеше „Марлборо,“ виждаше се поне от сто метра.

Само дето в него нямаше долари, а стари вестници. Достатъчно на брой и на тежест, опаковани добре със скоч, така че да заблудят похитителите поне няколко минути.

Искрено се надявах противникът или противниците ми да са хората на Сидеров. Не че ги подценявах, но те не бяха професионалисти, което ще рече – имах известен шанс. Тръгнах по начертания от интелигентния глас по телефона маршрут. Оглеждах се внимателно да видя някоя кола с познат регистрационен номер, но такава липсваше. По едно време ми се стори, че едно червено беамве следва тролейбуса, в който се бях качил, но след малко изчезна. Оглеждах се за познати или просто подозрителни лица, но и такива не видях. Или аз си бях загубил качествата, или те не ме следяха, а щяха да ме чакат направо около скамейката.

Почти бях сигурен, че е второто, когато за части от секундата мернах Сидеров в едно такси!

А сега де? Видях ли го наистина?...

Таксито мина с голяма скорост покрай мен, но аз познавах добре профила на приятеля си от детинство...

И да е бил той, трябва да е било случайно. Да де, ама точно сега съвсем не ми беше до случайности.

До този момент си мислех, че само бодигардът му – и то евентуално – може би имаше нещо общо с отвличането. Сега вече не знаех какво да мисля. Една гадна мисълчица се загнезди в главата ми.

Ами ако самият Сидеров беше замесен? Ами ако той беше мозъка на цялата работа? Опитвах се да отхвърля тази мисъл като невъзможна, но тя си стоеше в главата ми, упорита като неуспял политик. Сидеров никога не би наел такси!

След около час безцелни разходки бях в близост до мястото. Всичко изглеждаше така, както го бяха описали. Само че скамейките бяха цяла редица. От кафенето, което за мен имаше особена важност се носеше тиха музика. Няколко души бяха седнали на три от масите, но и между тях не видях познати или съмнителни физиономии. Всъщност какво значи, съмнителни?! Самият аз не знаех *кого* търся. Знаех само *какво!*

Започнах от най-близката скамейка. Под нея не само че нямаше бележка, но даже беше изметено. Браво, Кмете! Продължих по реда и чак след седмата или осмата видях нещо да се белее. Приближавайки разбрах, че е сгънат на четири лист от тетрадка. Най-послед! Къде ли щяха да ме изпратят сега, си помислих и се наведох да го взема.

Това беше последната мисъл преди да изпадна в онова състояние, което наричаме „безсъзнание“. Нещо се стовари на главата ми. Отнякъде. Като че изникна от нищото. Небето да се беше изсипало на главата ми, по нямаше да боли.

Винаги съм се възхищавал на филмовите герои. Хвърлят им як пердах, а те после стават и продължават да изпълняват мисията си като че нищо не се е случило. Мен ме удариха само веднъж и не можех да мръдна. Само можех да чувам и мисля. Значи не съм бил в безсъзнание?! Или значи, че когато сме в безсъзнание, мозъкът ни продължава здраво да работи...

Чувах стъпки. Някой бягаше надолу по асфалтовата алея. Или не, бяха двама. Да, ясно различавах тупането им по асфалта. Не бягаха в такт. Единият стъпваше съвсем немузикално и разваляше хармонията. Дааа, хармонията. Тя ще спаси света. След тази мисъл започнаха да ми идват в главата мили спомени от нежни срещи.

... Незнайно след колко време успях да се изправа. В главата ми виеха вълци. Сигурно през деня са си плащали сметките за тока в Енергото и сега виеха от яд... Някак си успях да стигна обратно до кафенето. Хората там се бяха увеличили двойно. Барманът и той. Двамата зад бара ме изгледаха доста странно, но ми разрешиха да използвам телефона. Набрах номера и зачаках търпеливо. Пет, шест, седем позвънявания. Затворих и набрах пак. Какво по дяволите, става с тези телефонни линии? След третото набиране изглежда мозъкът ми се проясни и макар мъчително отгатнах, че у Елена нямаше никой. Бяха ме прецакали. Попипах се за pistolета. У мен беше. Бяха взели само найлоновия плик с мнимите долари. Е, и аз ги бях прецакал за нещо. Да, ама моята глава беше счупена. Странно, не течеше кръв. Винаги съм знаел, че главата ми е доста твърда, но чак толкова... На темето си имах цидина голяма колкото глобуса на Америка! А, Америка и съответно глобусът й..., нали?... Но само това – кръв нямаше. В първия момент след като станах си помислих, че ще ми изтече мозъка. След такъв удар. Слава Богу, нищо такова не се беше случило. Може би защото нямаше какво да изтече.

„Главо, главичке

мила сестричке.

Макар да ме прецака

излезе доста яка.“

Докато вървах към най-близката оживена улица, започнах с мисловните експерименти.

„А ти, пищовче мило,

затуй си се родило.

Със своите патрончета –

сладките бонбончета.

Ани и Елена двете

от плен да отървете.“

Макар и болезнени, упражненията бяха много полезни и след половин час предметите около мен не се увеличаваха двойно. Само по веднъж и половина.

Наех такси и бързо стигнах пред апартамента на Елена. Очаквах, че няма да намеря никого, но освободих шофьора на таксито. Моята кола си стоеше кротко на паркинга пред жилищния блок.

След като престоях няколко минути, облегнат върху бутона на звънеца, се убедих, че съм прав. От вътре се чуваше само лая на кучето. Този път малко по-злобен и нервен. Бравата на вратата беше от секретните, дето се задействат при затваряне. От външната страна имаше само метална топка. Имах комплект пластини за отваряне на всякакви ключалки – винаги носех със себе си. Не бях много печен в този занаят, но все пак след десетина опита успях да отворя вратата. Добре, че не беше заключена. През това време асансьорът няколко пъти ходи нагоре-надолу, но не спря на този етаж. Дано никой да не е усетил взломджийската ми самодейност. Когато влязох вътре, кучето започна да лае с една октава по-високо. Надявах се да е от радост. Беше доста уплашено милото.

Огледах внимателно апартамента. Нямаше следи от каквото и да е насилие. Като че Елена беше отпочила до магазина отсреща и всеки момент щеше да се върне. Даже бойлерът беше включен, значи всичко е наред. Само дето усещах, че не е така. Елена беше споделила участта на дъщеря си. Не намерих Ани, не успях да опазя и майка й. Бях бесен.

Добре, момчета, взехте си белята с мен!

Непредсказуемият човек е най-опасен!

Това май го казах вече. Е, заслужава повторението, защото е истина.

Проверих pistolета и резервния пълнител. Всичко си беше на мястото. Смятах да тръгна към палата на Сидеров. На място да разбере той има ли нещо общо с тази история и въобще какво става? За-

що посегнаха и на Елена? Нали уж искаха само парите? Да, парите. Отворих чекмеджето, в което Елена ги държеше. Там бяха! В същата чанта, с която ги взехме от банката. Значи те просто не са ги търсили. Ами да! Нали бяха уверени, че доларите са у мен. Боже, разсъждавах така, като че ли бях сигурен в отвличането на Елена. Ами ако е отишла в полицията. Телефонът не е проработил и тя е притичала да им обясни всичко. Взела и Ани със себе си, естествено...

Вдигнах слушалката на телефона. Познатото „ти-ти“ прозвуча като обвинение. Телефонът си работеше, а и Елена не би постъпила по този начин. Щеше да изпълни всичко, което ѝ бях казал. Ако е имала възможност. По всичко личеше, че е нямала такава.

Ох, щях да се побъркам!... Круме, я се успокой и започни да разсъждаваш с това, което е останало от главата ти. Така! Парите са тук. Тях ги интересуват само парите. Значи, те щяха да се върнат тук! Най-сетне трезва мисъл в изстрадалата ми глава. Ами да, Елена щеше веднага да им каже къде са доларите, тя толкова бързаше да се отърве от тях. А защо не са я попитали тук, ами се е наложило да я водят..., неизвестно къде. Ами защото още не са знаели, че аз нося в плика стари вестници. Точно така трябва да е станало.

Потърсих някакъв алкохол. В хладилника имаше чисто нова, неразпечтана бутилка уиски. Душица златна, кой ми ти каза, че уискито се държи в хладилник? Опитах яка глътка и може би от вгълпяване, ама наистина ми стана по-добре. В камерата на хладилника нямаше лед. Може би затова бутилката се изстудяваше. Ледът ми трябваше не за уискито – пиех го чисто - надявах се да облекча туптенето в мозъка и затова вместо лед намокрих една хавлиена кърпа и я увих около главата си. Заприличах на индийски махараджа. Угасих всички лампи и седнах във фотьойла до вратата. Почти веднага в скута ми дойде кученцето.

И то милото търсеше топлинка.

– ТОЙ Е! МАМКА МУ, ТОЙ Е!

Сидеров беше бесен!

– Крум Цеков, тъпанарят! Крум, частно ченге! За кой дявол се е набъркал в тази история?

– Не остава много време, шефе. Какво ще правим? – както винаги Цоньо беше прагматично точен.

– Ще го разчекна! Ще го унищожа! Ще го изтрия от лицето на земята – продължаваше да фучи Сидеров.

– Шефе...

Цоньо не се доизказа, само показа с очи към часовника на стената.

Сидеров спря маршировката и втренчи поглед в бодигарда си. Ако искаше да спечели от тази ситуация трябваше да задгърби емоциите. Направи го удивително бързо.

– Така. Малката въобще няма да излиза от вилата – каза без да сменя поглед от Цоньо.

– Шефе, нали искахме час по скоро да се отървем от нея.

– Мълчи и слушай! Моят приятел... – направи пауза и даже се поусмихна – ... моят бивш приятел Крум е всичко друго, но не и балък. Тъкмо обратното, разбира си от занаята. От къде си сигурен, че в тази торба, която така демонстративно размахваше има пари? А, откъде?

Понеже Цоньо мълчеше, Сидеров продължи:

– Значи се разбрахме, малката да не мърда от вилата! Нещо повече, искам оная курва майка ѝ тук!

– Шефе, знам че ти е писнало, ама пак ще кажа, рисковано е.

– Прав си, писнало ми е. Слушай Цоньо, набълбукахме се дълбоко в тази история и сега е късно да бием отбой. Тези пари са ми жизнено необходими. Без тях ще се срути всичко тук. Това означава, че и в твой живот ще настъпят сериозни промени. Чаткаш ли...? Взимаш Иван, отивате у курвата и там каквото сабя покаже. Ще я удрияш ли, ще я приспиваш ли, но я искам тук. Жива!

– Ами тя нали ще ни види?

– После ще ви пратя на дълга почивка. Може в чужбина. По избор. Всъщност може и да не ви види. Използвай името на ченгето. Ще кажеш, че Крум ви праща да изчакате идването на малката. Може да се представите даже като ченгета или помощници, избирай там.

Цоньо си помисли, че в тази идея има хляб. Ами да, така тя щеше да ги пусне у тях. После марлята на устата и... готово. Ако имаха късмет, даже нямаше да успее да ги разгледа добре. Мислено се възхити на бързата реакция на шефа си. Понякога Сидеров препускаше като изтървана по надолнище каруца, както преди малко когато искаше да говори по телефона с майката и „братовчедата“. Тогавата едва не се сбиха за слушалката. Оказа се, че Цоньо беше прав. „Братовчедът“ беше добър познаник. Шефът само като му чу гласа и настръхна. Затова скочи в таксито, което ползваха понякога за

прикритие, да се увери. Е, увери се. Сега едно мерси нямаше. Вместо това – нова задача и то каква. Но понякога беше дяволски точен. Все едно, тази история така или иначе трябваше да приключи. В тяхна полза.

– Ами с ченгето какво ще правим? Все пак в чантата може и да има пари.

– Прати трима-четирима от твоите хора. Да вземат торбичката и да му прехвърлят керемидите. Но да не се престарават, не искам усложнения. Двама да го нападнат, защото е корав, другите да се оглеждат за ченгета. Той е самонадеян, не вярвам да им се е обадил, ама знае ли човек. Така че умната!

Бодигардът бързо тръгна към вратата, защото знаеше, че времето им е кът.

– И Цоньо, кажи на момчетата, ако всичко мине по ноти – допълнителни премии!

Цоньо кимна и излезе.

... Елена не беше подготвена за толкова ранно позвъняване. Нали казаха след час. От излизането на Крум бяха минали трийсетина минути. Тя дълго гледа телефона, докато накрая се реши да вдигне слушалката.

– Ало?

– Госпожа Елена Узунова търся... – беше Иван, другият бодигард.

– На телефона.

– Името ми е майор Колев и се обаждам във връзка с дъщеря ви...

Сърцето на Елена пропусна един такт. Тя се тупна с юмрук по гърдите, както правеше винаги в такава ситуация.

– Обади ни се вашият приятел Крум и ни обясни всичко.

– Да, да разбирам... – беше крайно развълнувана.

– Дъщеря ви още не се е върнала, нали?

– Не, още не.

– Така, сега идваме у вас и после ще ви обясним какво ще правим нататък.

– Добре, заповядайте. Да, добре...

И Елена затвори слушалката. Почувства се по-спокойна. Все пак вкъщи щяха да дойдат полицаи. Ами ако нещо се объркаше. Онези непрекъснато повтаряха: „Без полиция!“... Е да, но тези ги пращаше Крум. Той си знае работата. „Вашият приятел Крум!“ – колко самонадеяно се е представил пред полицаите. При тази мисъл Елена се усмихна. Дано всичко се оправи.

... Камбанката на входната врата тържествено оповести идването на полицията. Тези пък, сякаш са телефонирали от съседите! Елена почти тичешком се озова пред шпионката. Двама души с черни костюми и строги физиономии. Тя очакваше че ще са униформени, но всъщност така беше по-добре. Отвори широко вратата. Първият веднага я сграбчи и запуши устата ѝ с някакъв мирислив парцал. Вторият внимателно затвори вратата след себе си. Това беше всичко, което Елена успя да види.

... Двамата я довлчиха до дивана в хола.

– Иди и виж чисто ли е навън? – каза Цоньо.

Понеже Иван не бързаше да тръгне, другият проследи погледа му. При влаченето, роклята на жената се беше вдигнала доста нагоре така, че се виждаше символичния ѝ слип.

– Ще имаме време... – Цоньо точно беше разгадал мислите му – И място...

– Що? Кво му е на мястото?

– Не е безопасно.

Иван с нежелание тръгна да изпълнява заповедта.

Всичко мина по-чисто, отколкото си го представяха. Бяха в имението още преди ченгето да е яло дървото. Закопчаха я с белезници към леглото в избата и зачакаха да дойде на себе си.

След малко се прибраха и останалите. Както беше предвидил шефът, у ченгето нямаше никакви пари. Значи тази порцеланова кукла като се събуди ще има да разказва интересни работи... Цоньо плати на момчетата и ги прати да разпускат.

ВЪПРЕКИ ТЪМНИНАТА НЯМАШЕ ОПАСНОСТ ДА ЗАСПЯ. Болката в главата ми действаше като антиприспивателно. На няколко места в апартамента сложих различни тежки предмети. Не се знаеше кога, какво ще потрябва. Един кован свещник поставих до фотьойла, ваза за високи цветя, източена като бухалка – под масата в хола. Но най-ми хареса едно парче винкелно желязо, незнано как попаднало в кухнята под мивката. Подпрях го в ъгъла зад входната врата. Пистолета поставих на масата пред мен. Винаги щях да имам време за реакция. Те никога не биха предположили, че

ще чакам тук. Вероятно очаквах да се търкалям из парка със счупена глава или някъде да си ближа раните. В това ми беше предимството и смятах да го използвам. За миг проблесна въпроса – какво щях да правя ако се наложеше да стрелям? С други думи, можех ли да застрелям човек? Този път размисълът беше много кратък – можех!

– КУРВАТА ДОЙДЕ ЛИ НА СЕБЕ СИ?

– Не още, шефе.

– Дай ѝ да диша амоняк. Трябва да приклоним всичко тази вечер.

Двамата биячи се отправиха по стълбището към мазето. Иван беше по усърдният.

След няколко вдишвания от амоняка Елена се размърда. Очите ѝ смъдяха, а в устата горчеше. Отвори бавно очи. Като през мъгла видя двама души, наведени над нея. Бяха с грозни карнавални маски. Поиска да изпищи, но от устата ѝ излезе само слаб гърлен звук.

– Най-после. Дай ѝ кафе!

Иван изпълни нареждането и почти насила започна да излива горещата течност в устата на жената.

Правеше му удоволствие да я гледа как преглъща.

– Нали се разбрахме да не викаме полиция! А!?

Елена мълчеше. Позна гласа от телефона. Постепенно главата ѝ се проясни и си припомни всичко.

Беше пленница. Също като дъщеря си. Значи тук някъде трябваше да е и Ани.

– Къде съм? – попита с отпаднал глас.

– А! Добър ден. Ами у нас.

– Къде е дъщеря ми?

– И тя – Цоньо даже се забавляваше – Слушай кучко, хванахме тъпото ченге с фалшивите долари.

Сега ще ни кажеш къде са истинските.

„Боже, пак тези пари...“

– В къщи, в едно чекмедже.

Двамата се спогледаха.

– Лъжеш – кресна Иван и я зашлеви през устата.

От удара главата ѝ силно се люшна, а от сцепената ѝ устна потече кръв.

– Лъжеш мазут, нали бяхме у вас. Що не ги даде?!

При тези думи той погледна към Цоньо, защото си спомни, че у тях нямаха много време за разговори. Явно същото си мислеше и Цоньо, защото каза:

– Я, чакай малко – и отиде да пита шефа как да действат по-нататък. Все пак жената можеше да казва истината.

Когато Цоньо излезе, Иван реши, че е дошъл неговият час.

– Така, сега сме сами... Хайде сега много бавно да се обърнеш по корем, че отзад много обичам.

– Не ви разбирам...

– Ти ли? Ти ли не разбираш...

Той мушна лявата си ръка между краката, а дясната напъха под гърба ѝ, докато стигна противоположната ръка на жената. Стисна я здраво и с рязко движение я обърна по корем. Елена изписка. Ръката ѝ, която беше закопчана с белезници към леглото, се опъна силно и я болеше. Иван бавно свали маската си. Целият беше изпотен. С припряни движения започна да сваля панталоните си. Точно в този момент по стълбището се чуа забързани стъпки. Цоньо и шефът пристигаха.

– Добре маце, после ще продължим.

Нахлузи отново пластмасовата маска и си оправи дрехите като не спираше да гледа жената. Елена междувременно се беше върнала в старото си положение. Тя ясно съзнаваше какво я чака. Заплака. От болка, от яд и от безсилие.

– И къде точно „в къщи“? – попита Цоньо сякаш разговорът въобще не беше прекъсван.

– В чекмеджето на бюрото в хола. В една кожена чанта. Моля ви, пуснете дъщеря ми. Пуснете ни.

Нищо лошо не сме направили.

Сидеров каза нещо на ухото на Цоньо и той продължи:

– Ако парите са там където казваш, още тази вечер ще си бъдете къщи. Обаче ако лъжеш...

– Не ви лъжа. Там са. Вземете ги и ни пуснете!

Тримата мъже излязоха и я оставиха сама. Искрица надежда се прокрадна у Елена. Дали като вземат парите наистина няма да ги пуснат?! Дано! Боже, дано! Проклети да са всички пари по света! Проклет да е този, който ги е измислил!

ОЧАКВАХ ДА ДОЙДАТ ПО-СКОРО, но чух шум пред вратата чак към сутринта. Надявах се да бъдат не повече от двама души, но знае ли човек. Скрих се зад завесите в хола като оставих само мъничък процеп да виждам. Със задоволство отбелязах, че техните занимания около ключалката траеха по-дълго от моите. Най-после успяха и два лъча от джобни фенерчета зашариха из стаята.

Съвсем бях забравил за кучето. До този момент то само ръмжеше, а сега се хвърли към краката на първия от мъжете, като същевременно не спираше да лае.

– Укроти това пале, че ще събуди блока!

Чувах шум от тътрене, псувни и непрестанен кучешки лай.

– Светни лампата, в тъмното нищо не виждам!...

Явно в случая фенерчетата не можеха да свършат работа. Силна светлина заля хола на Елена. Страхувах се завесите да не прозират. Бях изпънат като струна. Дръжката на пистолета се беше изпотила в ръката ми. Напразно. Мъжете, които наистина бяха двама, се занимаваха сега с кучето. Неравната борба свърши със силен шут от страна на единия по малката лаеща топка. Кученцето полетя във въздуха и се удари в срещуположната стена. После тупна на пода, изръмжа слабо и притихна. Надявах се това да не е последният му звук.

Познах мъжете – бодигардовете на Иван. Е, значи не бях чак толкова скапано ченге, за каквото бях започнал да се мисля. И дръпнах разко завесата:

– Не мърдайте – казах – Полиция!

Това последното добавих за повече респект. Нямахме нужда. Двамата бяха по-сащисани и от кученцето, което така зверски пребиха.

– Хайде сега бавно, както сте гледали по телевизията, да легнете на пода с опънати напред ръце.

Много бавно. Първият, който направи излишно движение, го пращам при кучето.

Двамата започнаха да изпълняват указанията ми. Най-напред коленичиха, а после легнаха и опънаха напред ръце. Единият дори си разпери и пръстите. Старателни момчета. Прибрах им пистолетите и останалите аксесоари, които се изразяваха в автоматичен нож, метален бокс и къса полицейска палка. Тя беше от каучук и от опит знаех, че при удар с нея много боли. Оставих нещата им на масата като задържах само палката.

– Така, сега ще играем на една игра, ние питаме – вие отговаряте. Знаете ли я?

Мълчание.

– Нищо, ще я научите. Първо, къде са Елена и дъщеря й?

Пак мълчание.

– Ама вие май не разбрахте правилата на играта. Ще повтора въпроса, къде са Ани и майка й?

Докато задавах последния въпрос прехвърлих пистолета в лявата ръка и хванах по-здраво полицейската палка. Изчаках две-три секунди колкото думите да стигнат до ушите им и с все сила ударих единия по главата. Гумата гадно изсвистя във въздуха. Той инстинктивно постави ръцете си на тила и жално заквича.

– Тук са, тук са. И двете са тук.

Беше другият – небитият. Какво не прави нагледната агитация.

– Какво значи тук?

Пак палката и пак свистене. И пак по главата на първия. Този път ударът беше с два процента по-слаб. Неговата реакция, обратно – много по-силна.

– Майката, майката е тук. В къщата на шефа. Малката е на село..., в една вила..., пак на шефа.

– Шефът ви ли организира всичко? – продължих да питам.

Този път нямаше нужда от палката.

– Той, той. Ние само изпълняваме заповеди.

Не беше честно, че бия старшия, а отговаря перверзникът, но в крайна сметка нямаше никакво значение. Поинтересувах се повече от вилата на село, където пазят малката. Получих пълна информация. Интимният приятел на художника отговаряше като отличен ученик на зрелостен изпит. Имах желание да изпробвам каучука и в неговата глава, но той не ми даваше възможност. Пееше като фолк-звезда.

Завързах първо него, защото не вярвах, че другият ще ми създаде проблеми. Свалих му колана на панталоните и извих ръцете му отзад на кръста. Стегнах ги здраво. Смятах да повтора процедурата и с втория, който до сега не беше обелил нито дума. Разбирах го напълно. И на мен в парка не ми беше до приказки.

... Преди да се захвана с тази работа – полицейската – освен всичко останало, вземах и уроци по бокс. Треньор ми беше един от най-добрите специалисти на България по това време, Димитър Мутафов. Като му казах желанието си, той попита: „За какво ти е на тези години?“ „Като се бия, викам, ръкомахам като регулировчик на оживено кръстовище. Искам да ме научиш поне да си координирам ръцете.“ Треньорът нищо не каза, усмихна се и ми окачи чифт ръкавици на врата. Постепенно разбрах, че когато човек е отпуснат, ударите стават много по-силни. Когато не си стегнат, вкарваш в удара и килограмите на тялото, не само силата на ръката. Затова хората казват: „Пияният удря лошо“. Веднъж, след няколко месеца упорити тренировки, изпробвах силата на ударите си върху боксовата стена. Треньорът се приближи до мен и видимо доволен каза тихо: „С този удар му купуваш цветен телевизор.“ Окрилен от добрата оценка продължих да пердаша стената с всички сили сякаш имах насреща си сто и двайсет килограмов борец. Бате Митко или Мутафа, както го наричаха, след малко пак се приближи и пак така тихо каза: „А този си беше направо за затвора.“ От тогава ударите „като за затвора“, започнах да наричам „мутафовки“. Много често „мутафовките“ ме бяха спасявали в трудни ситуации. Винаги след такъв случай, си казвах, че трябва да почерпя треньора и все не намирах време. Цял живот все със заетостта се оправдаваме.

... Оказа се че вторият, този на който надух главата с палката, не бил чак толкова зле. Когато му казах да се обърне по гръб за да извадя по-лесно колана на панталоните му, той рязко ритна ръката ми и аз изгървах пистолета. Докато се опомня успя да ме ритне и в стомаха. Целеше се в слабините, но аз леко приклекнах. Въпреки всичко ударът му не беше никак слаб. Паднах, а той скочи отгоре ми и се сборичкахме. Разменихме по няколко удара, които понесох доста болезнено. За него не зная. Целта ни беше ясна – да достигнем масата, където бях оставил тяхната артилерия и останалите аксесоари. Моят пистолет падна незнайно къде. И двамата се стремяхме към масата, но докато той търсеше това, което беше върху нея, аз исках да достигна това което, беше под нея. Все пак първи се докопах до скритата ваза и с все сила я строших в главата му. Той изстена тихо и не мръдна. Бях застанал на четири крака до него и дишах тежко. Тъкмо си помислих, че съм приключил с двамата, когато силен шут ме обърна по гръб. Завързаният се беше изправил на крака и беше решил да помогне на другарчето си. Признавам, че ако беше само с няколко секунди по-бърз, щеше да успее. Макар и със завързани ръце се хвърли отгоре ми, но аз го посрещнах с ритник в стомаха. Той се претъркули настрани и побърза да се изправи. Да, ама бях се изправил и аз. Е, точно тук последва един от ударите, за които говорих преди малко. Чу се неприятен звук от счупена кост. Ако не му бях счупил ченето, със сигурност бях създал доста работа на зъболекаря му.

Не намерих нищо подходящо и затова срязвах въжетата от простора на терасата. Опаковах двамата като колети. Пощенски пратки. Перфектно. При вида им никоя пощенска служителка по опаковките не би намерила кусур. А те са доста претенциозни.

Намерих си пистолета, взех и техните и се накичих като чирпанлия-сватбарин. Като изключим болките в главата и ребрата общо взето бях във форма. Това, че успях да се справя с говедата на Сидеров, ми даваше невероятна енергия. Бях готов да се бия не с двама, а с двайсет и двама като тях. Може би поради това не уведомих полицията. Знаех, че ще свършат работата бързо и тихо, но това си беше моята война. Те я започнаха, аз щях да я довърша. Казах ви, взеха си белята с мен.

КОЛАТА МЕ ЧАКАШЕ НА ПАРКИНГА. Понякога даже се чувствах обиден. При този бум на престъпността в България, как пък никой не посегна на моторното ми возило?! Повечето съседни и познати изреваха кой с открадната гума, кой с касетофон, кой с цялата кола. При мен дори чистачките стояха непокътнати.

Веднъж в годината минавах с антикорозин всички метални части на колата, по които неминуемо избиваше ръжда. Действах с малка четка за рисуване много внимателно. Дори ми доставяше удоволствие. След изсъхване намазаните места побеляваха и колата заприличваше на калинка, чийто точки са побелели от старост. Или от болест. А може би и двете. Един мой съсед, който караше опел-вектра, наблюдавал дълго усилията ми с четката, един път отсече:

– Може да не съм толкоз учен като тебе, ама моята никога не съм я варосвал така.

Майтапчия.

Запалих си возилото и потеглих в нощта. Бях решил да трепя. Макар и варосана, колата ми вършеше идеална работа. Е, по-бавно...

До познатото място в двора на Иван стигнах без проблеми. Сега да видим оттук нататък... Реших, че най-лесно ще бъде да вляза в къщата през терасата. Тази, от която се виждаха звездите. Не беше ви-

сока. С малко усилия бях горе и замръзнах в очакване нещо да се случи... Пълна тишина. Вратата и прозорците към къщата бяха плътно затворени. Светлината отвътре позоляваше да видя, че тази част от къщата е необитаема. Пак пластинките щяха да свършат работа. Да, ама този път нямах необходимото време. Всеки момент някой можеше да ме види и тогава иди обяснявай лесно ли е да си млад. Реших да вляза като войвода – с рогите напред. Две-три умерено силни побутвания с рамо вратата подаде и аз бях вътре, толкова й беше на алуминиевата дограма. Толкова им беше и майсторлъкът на сегашните. Скрих се зад един диван, поставен на метър от стената срещу разкошно пано от цветни камъчета. Очаквах, че привлечени от шума след малко ще нахлуят цяла рота бодигардове, затова извадих пистолета и зачаках.

Минаха няколко напрегнати секунди.

Нищо.

Значи крайно време беше да се поразходя из прогимназията на Сидеров.

Излязох в коридора, осветен от мека светлина и тръгнах покрай редица от затворени врати. Само зад една от тях чух тиха музика от радио или касетофон и женски глас, конкуриращ изпълнителката на песента. Гласът не беше на Елена. А, и на нея не би й било до песни.

Реших с тази стая да се занимавам по-късно и тръгнах надолу по стълбите.

Те свършваха в огромен салон с камина в края и шадраван по средата. Мека мебел и бар като за двайсетина души довършваха картинката.

И тук нищо.

И никой.

Оставаше подземие. Трудно се ориентирах, но все пак успях да намеря пътя за там. Иззад една врата открих стълбище. Още след първите няколко стъпала чух мъжки гласове, видимо спорещи за нещо.

– Трябваше вече да са тук – гласът на Иван.

– Спокойно, шефе, не са вчерашни.

– Курвата буйства ли още?

– Укротих я.

– Когато всичко свърши, ще ви я оставя за час-два, преди да ги разкарам.

– Ама ти възнамеряваш да ги пускаш ли?

Последва кратка пауза, в която Иван явно разсъждаваше. После каза твърдо:

– Да! До този момент и двете не са видели нищо. Е, почти нищо. Но във всеки случай не са видели никого. Пък и..., искам да съм чист.

От мястото където бях застанал, можех да чувам, но не и да виждам. Реших да се придвижа още малко напред и после да изскоча с насочен пистолет срещу тях. Виждах къде свършват стъпалата, а гласовете идваха вдясно от мен. Разчитах на изненадата, както с двете говеда преди малко. Стъпалата бяха каменни, което позволяваше да се движа почти безшумно. Когато стигнах най-долното изкочих рязко и изрекох познатите фрази:

– Не мърдай! Полиция!

Иван каза кратко:

– А?!

Физиономията му излъчваше крайна изненада.

Поне това успях да забележа в секундата преди да направя кълбо през рамо и да се скрия зад някакъв сандък.

Акробатиката с кълбото се наложи заради канонадата от куршуми, които засипаха мястото на което стоях при влизането. Понеже преди да се изсипя пред тях като министерско постановление чувах два гласа, бях решил, че долу има само двама души. *Груба грешка*. В мазето имаше и трети, който през цялото време беше стоял по-назад, в тъмното. И като използва тъмнината, беше успял да извади пистолета си и да стреля по мен.

Слава Богу, неточно.

А и преди да се претъркуля, приклегнах инстинктивно. Може би това ме спаси. Мазето беше копие на салона отгоре. Само дето се виждаха повече врати. Зад една от тях се разнесоха женски писъци, които накараха сърцето ми да подскочи. Изпразних първия пълнител почти без да гледам. Не губих време да презареждам, а извадих единия боен трофей от преди малко. Нямах време да разбере каква марка е, но беше по-тежък от „Макаровия” и гърмеше като топ. Шумът от канонадата беше жесток. Помислих, че ако не ме убият, със сигурност щях да оглушея. За невъобразимия шум даваше своя принос и Елена, която явно в шок, пицеше до скъсване.

Патроните и на този пистолет свършиха... За миг настъпи пълна тишина. Бързо огледах пространството зад мен.

Имаше две врати.

И двете плътно затворени. Понеже положението ми никак не беше розово – трима на един – реших, че *това* беше единственият начин да променя неизгодната позиция..., дано само не се засилех към *заклучената* врата.

Спирането на стрелбата от моя страна обаче беше изтълкувано грешно от тройката отсреща.

– Патроните ли свърши, кретен? – беше Иван – Така, сега си в ръчичките ми. И кой дявол те накара да се набъркаш в тази история?

– А теб?

– Парите, не е ли ясно?

– Е, че малко ли са ти, бе?

Тук Сидеров се засмя.

Нервно, но с удоволствие.

– Знаеш ли защо си неудачник, Круме? Защото се задоволяваш с малко. От училище си беше такъв. Такъв и ще умреш. Какво чакате, бе? Не виждате ли, че няма патрони!

Биячите му се колебаеха, но все пак след малко чух бавни и внимателни стъпки към мен. Реших, че повече няма какво да губя. Изправих се и стрелях докато изпразня пълнителя и на третия пистолет. Срещу себе си виждах само две огнени езичета. За миг помислих, че са ме улучили, но нищо не ме болеше. По-късно стях да се изследвам основно. При тази стрелба положението изведнъж се промени в моя полза. Иван избяга през една от многобройните врати. Единият от бодигардовете се строполи до стената и повече не мръдна. Другият се хвана за крака и изчезна, накуцвайки след господаря си. Хвърлих пистолета на земята. Помислих, че има голяма доза ирония да те гръмнат с пистолет, който ти си платил. Засега обаче плащаният остана невредим.

Засилих се и със скок избих вратата, зад която не преставаха писъците.

... Елена лежеше на някакво старо легло както майка я беше родила. Едната ѝ ръка беше заключена към рамката на леглото. Стрелях от съвсем близко разстояние и на втория път успях да скъсам белезниците, с които беше закопчана. Излишно е да казвам, че в ръката ми отново беше моят си „Макаров.“ Презареден и готов също като притежателя си.

– Спокойно, Елена. Всичко свърши.

Само това успях да кажа. Иначе ми се искаше и аз да крещя. Не зная дали ме позна, но писъците отстъпиха място на сълзите. Оставих я да поплаче. По-добре беше стаената болка да излезе навън. Огледах се за дрехите ѝ, от тях нямаше следа. В стаята освен леглото имаше само една маса и няколко стола.

– Хайде... – подканих я леко – Ще можеш ли да вървиш?

– Мисля, че... да...

Макар казани през сълзи, това бяха първите ѝ смислени думи. Съблякох фланелката си и подадох да я облече. Тя като робот изпълняваше всичко. Дрешката ми ѝ стигаше до коленете и скриваше необходимото. На всичко отгоре ѝ стоеше добре. Въпреки това казах:

– Ела да потърсим нещо по-топло за обличане...

Хванах я за лявата ръка и тръгнахме по обратния път. В дясната държах пистолета си, а той сочеше пътя.

На идване бях забелязал около басейна няколко халата и хавлиени кърпи. Реших, че са съвсем подходящо облекло за този час от денонощието. Знаех, че има още един бодигард на вратата и очаквах изненади от него.

... Неприятностите обаче дойдоха от съвсем друга посока. Просто за миг се разсеях, докато обличах единия от халатите и чух зад гърба си женски глас:

– Не мърдай! Пусни пистолета!

Изпълних втората заповед и бавно се обърнах по посока на гласа. Беше жената на Иван. Госпожа Сидерова. Всеки друг очаквах, но не и нея. Имаше още много да уча.

СТОЕШЕ НА НЯКОЛКО КРАЧКИ ОТ МЕН, загърната с голяма плажна хавлиена кърпа. Стигаше до коленете и показваше доста от стройните ѝ бедра. Кърпата беше завързана над гърдите, под мишниците ѝ, като единия край беше подпъхнат под другия. Или патакмата я беше заварила в банята или беше решила да поплува гола на лунна светлина. В ръката си обаче държеше малък дамски пис-

толет, който знаех че прави мънички, но много гадни дупчици. На всичко отгоре пистолетът гледаше мен.

– Ти си ченгето, което ми разби семейството.

Каза го като констатация. Без злоба.

– А ти си курвата, която се чука с шофьора си за разнообразие.

И аз не бях злобен.

Тя се усмихна и тръгна към мен. Прибра ръката с пистолета плътно до тялото си. Печена кучка. Така и да исках не можех да го избия.

– Искаш ли да ти призная нещо? – попита.

– Тъй и тъй си почнала...

– Историята с отвлечането я измислих аз. Мъжът ми е само изпълнител.

Зад мен Елена тихо простена. Досега мълчеше и кротко слушаше интелigentния ни разговор. Мен обаче тръпки ме полазиха по гърба, такива признания човек прави само при една ситуация – когато вече няма значение. Тя не блъфираше, беше решила да ни убие. Сидерова се беше приближила достатъчно близо и при положение, че ръката ѝ с пистолета беше изпъната напред, бих имал някакъв шанс. Но тя го държеше до тялото си, като че беше сложила ръце на кръста. Погледнато отстрани сякаш в ситуацията нямаше нищо особено, трима души стоят до някакъв басейн и водят някакъв разговор. Само дето в следващите няколко секунди двама от тримата можеше да гушнат букета..., а в такава ситуация мозъка на човек щрака с невероятна бързина...

Пресегнах се бързо и рязко дръпнах хавлиената кърпа на Сидерова, така че за миг тя остана напълно гола. Няма жена, която в такава ситуация инстинктивно да не посегне да покрие интимните си части. Е, точно това направи и тя. Направи го много бързо, просто за част от секундата, но ми беше достатъчно да ѝ зашлевя най-звучния шамар който някога съм удрял на жена.

Сидерова се завъртя около оста си и падна в басейна.

С Елена останахме безмълвни известно време.

– Хайде... – подканих я аз.

– Ще се удави...

– Е, и?

– Ами..., не е гот!

Хванах с две ръце лицето ѝ и я погледнах в очите. Исках да видя съзнава ли, че жената от басейна беше виновна за най-голямата бъркотия в живота ѝ. Съзнаваше.

– Дръж пистолета и ако някъде нещо мръдне, стреляй!

Тя кимна с глава. Съблякох се и влязох във водата, където Сидерова наистина не даваше признаци на живот. Измъкнах я на брега и я проснах на земята. След около трийсетина секунди дишане уста в уста, домакинята започна да повръща вода, премесена с вечерята ѝ.

– Сега доволна ли си?

Въпросът ми беше отправен към Елена, която тихо каза:

– Попитай я къде е дъщеря ми.

– Няма нужда, знам къде е... – хванах я отново за ръка – Да вървим да си я приберем.

Запътихме се към официалния изход на имението. Ако бодигардът беше там – щях да стрелям. Вратата обаче зееше широко отворена, а наоколо не се забелязваше никой. Може би пазачът на вратата беше третият мъж, с който се стреляхме в подземие... Имаше ли значение?! Важното в момента беше по-бързо да стигнем при Ани.

– КЪДЕ Я ДЪРЖАТ?

Елена зададе въпроса веднага щом потеглихме.

– В едно близко село.

– Не може ли да караш по-бързо?

– Не!

Бях напълно искрен. Изтискавах от колата сетните ѝ силици, но възможностите ѝ бяха ограничени.

Мълчахме известно време. Един въпрос ме мъчеше, но не знаех как да попитам. Защо я намерих гола и къде бяха останали дрехите ѝ? Страхувах се от отговора. Имах чувството, че го зная и чувството ми май беше вярно! Така... Иванушка! С теб още не сме приключили!

По всички правила на играта сега трябваше да се обадя в най-близкото районно управление. Все пак зад гърба си оставях вероятен труп и съвземащ се удавник. Да не забравя и двата колета в апарта-

мента на Елена... Сигурно в полицията после щяха да ми дърпат ушите. Меко казано. Разчитах, че моят бизнес тепърва прохождаше в България и че отношенията между частни и държавни ченгета още не бяха добре регламентирани. Надявах се и на някои познанства в техните среди. Все едно. Да става каквото ще, първо трябваше да спася детето. Периферно забелязах, че Елена ме наблюдава от известно време.

– Имаш ли цигари? – попита.

– Не пуша.

– Майната ти.

На излизане от града имаше няколко капанчета, които работеха денонощно. Отбих до едно от тях и спрях. Елена ме изгледа, но не каза нищо. Слава Богу, намерих работещ телефон. Издиктувах на дежурното ченге, което се отзова на обаждането ми, адресите на Елена и Сидеров. Да отидат – ако искат да намерят интересни работи. Поколебах се, но в крайна сметка казах кой се обажда и затворих. Не разкрих най-близките си планове, а и дежурният не ме попита. Купих цигари и потеглихме. Спрях на почетно разстояние от мястото, където трябваше да се намира вилата на Сидеров. Очаквах да открия поредния палат, затова първоначално помислих, че съм сбъркал. Къщичката, до която стигнахме, с нищо не се отличаваше от останалите селски къщи. Може би в това ѝ беше предимството. Иначе отговаряше на описанието, което любезно ми предостави любовникът на Асен Ченгелийски - крайната къща, почти до горичката. Около нея в доста голям периметър друга не се виждаше. Чак сега се сетих, че имам само един пълнител, от който вече бяха изстреляни два куршума. Бях презаредил преди да вляза при Елена. Двата куршума отидоха по безезниците. Погледнах я – беше боса, а халата ѝ стоеше като подарен. От време на време току го пооправяше, сякаш се мъчеше да го изпълни. Безуспешно. Бяхме тръгнали на война съвсем неподготвени.

– Оставаш тук – рекох и понечих да отворя вратата.

– Забрави – каза категорично.

– Оставаш в колата – натъртих.

– Слушай, става въпрос за моята дъщеря!

– Става въпрос и за моята работа! Аз питам ли те как се вадят зъби!

Използвах затишието и продължих.

– Не мисли, че Ани е там сама и чака да влезеш и да я прегърнеш. Сто процента някой я пази. Дано да е само един... – последното казах по-скоро на себе си.

Елена продължи да мълчи и затова помислих, че се е примирила с положението. Надявах се кротко да стои в колата и да чака да доведе дъщеря ѝ. Блажени са верующите.

– Добре – каза, – но ако до пет минути не се върнеш с Ани, идвам!...

– Никъде няма да идваш – започваше вече да ме ядосва – Не до пет, а до петнайсет минути ако не се върна, започни да будиш хората. Все някой трябва да е останал в това село. Намерете телефон и звънете в полицията.

Излязох от колата и леко затворих вратата. С халата, вероятно на Иван, повече приличах на спасител по морето отколкото на ченге. Всъщност пак бях спасител, но не на удавница. Помислих, че като ми види халата пазачът ще си умре от смях, което би било идеалното разрешение на случая, ама нейсе...

Някъде в далечината се чуваше лай на кучета, но около мен всичко беше тихо.

Обиколих два пъти къщата, но не открих признаци на нечие присъствие. Ми, да влизаме тогава!

Ами ако това не беше вилата на Сидеров...? Само това оставаше, да ми лепнат някоя присъда за незаконно проникване в чужда собственост. Ако в къщата имаше някой съвсем невинен човек, добре щях да му изкарам акъла. Е да, ама от друга страна не вървеше да вляза и кротко да попитам: „Извинете, вие напоследък да сте отвличали някого?“

Вратата беше заключена на две места, но ключалките бяха обикновен секрет. Тренировките си казах думата и този път се справих по-бързо. С отключването не вдигнах особен шум. При отварянето обаче вратата изскърца пронизително и аз бързо направих кълбо напред в стаята. Останах на пода, подпрян на едно коляно.

– Кой е там?

Най-сетне жив човек!

Насочих пистолета по посока на гласа и казах:

– Полиция! Не мърдайте!

Чуха се няколко изщраквания, които отначало не можах да идентифицирам. Разбрах, че са били звуци от зареждане на ловна пушка, когато гърмът едва не ми спуска тъпанчетата на ушите. Ако бях из-

правен, това щеше да е последното нещо, което съм разбрал. Изстрелях два куршума по посока на пламъка от пушката. Никаква реакция. В тишината – същото прещракване. Тази пушка изглежда беше едноцевка. Направих следващото кълбо през рамо миг преди топът да засипе със сачми мястото, което напуснах току-що. При поредния акробатичен номер ударих главата си в нечий крак. Принадлежеше на човек, седящ на един стол. Инстинктивно насочих пистолета си там, където би трябвало да е коремът му, след което чух тих глас:

– Аз..., аз исках само да отида в Америка.

Не разбрах кой за къде беше тръгнал, но реших да мина зад гърба му като продължавах да го държа на мушка. Сега той ми служеше като жив щит срещу сачмите на другия, който като чу гласа на колежата си, изсипа порой ругатни и клетви:

– Тъпо, заспало копеле! Знаех, че на теб не може да се разчита. Педераст долен! Ще те убия, скапаняк, заедно с всички шибани ченгета. Разбра ли?! Овен крастав...

Ругатните бяха прекъсвани само от изстрелите на пушката. Едва успях от време-навреме да се обадя с моя „Макаров.“ Той излайваше като малко паленце срещу голям дог... При един от изстрелите, този пред мен се сви на топка и легна на пода. Замуча жално, като през цялото време мърмореше:

– Защо, Джимбо..., защо?

Разбрах, че вместо да се търкалям и обирам праха на пода, шансът ми беше в секундите на презареждане. А, и патроните ми бяха на привършване. По мои сметки трябваше да са останали най-много два или три. Изчаках полуклекнал поредния залп и с рязък старт се засилих срещу противника си в тъмното. Едновременно с това не преставах да стрелям. Времето докато тичам ми се стори безкрайно, но все пак в един хубав момент се сблъсках с някакво подобие на човек. В първия момент помислих че това беше стената, но разбрах че беше похитителят по шума от изгърваната на пода пушка. И станахме на кълбо. Аз се опитвах да удрия академично, той – където свари. Неговите удари имаха по-голям ефект. А и грам светлинка не се появи отникъде, да му се не знаеше и тъмнината...! Напипах пушката, точно така – едноцевка. Най-вероятно самоделка. Натиснах спусъка... – не беше заредена.

Говедо – не успял да зареди!

Хванах я с две ръце за цевта и заудрях с приклада по мястото, където си мислех, че трябва да е главата на звяра. По тъпите удари разбрах, че греша. Все пак не мина съвсем без поражения. Противникът ми простена и продължи да ръкомаха в много по-забавено темпо. Изправих се на крака. По-скоро усетих отколкото зърнах силуета му. Успях да го ритна с коляно в слабините. Ръцете му продължиха да се движат като платна на вятърна мелница, на която постепенно спират вятъра. Счупих приклада на пушката в главата му. Той леко се олюля. Беше ред на „мутафовките“, като директно започнах с най-забранените. Помислих, че ще си строша ръцете, защото този човек и алкохол менте не го събаряше!

След известно време, през което имах чувство че съм изиграл десет рундов мач с Майк Тайсън, моят човек реши, че е крайно време да падне.

Направи го бавно, като огромен кит, който е излязъл за малко на повърхността и сега се връща в морските дълбини. При падането не направи много поразии, само няколко керемиди напуснаха местата си на покрива и се потрошиха на паважа пред къщата.

Някъде в далечината се чуваха сирени. Искаше ми се да са полицейски.

След кратко напипване намерих ключа за осветлението.

Стаята приличаше на картофена нива, изорана от новобранец-тракторист. Тръгнах да търся Ани, като непрекъснато я виках по име. Имаше само една заключена врата. Не си губих времето с шперцовете, а директно налетях с рамото напред. Като влязох вътре, в първия момент не видях никого.

Воят на сирените се усилваше. Между тях обаче дочух да се прокрадва и леко подсмърчане. Надигнах завивката на леглото, която стигаше почти до пода.

Под леглото видях свита малка топка със светещи очи.

– Не се бой, Ани! Майка ти ме изпрати да те отведа от тук.

Понеже тя не бързаше да излиза, продължих:

– Ела, аз съм приятел...

– Зная... – каза съвсем тихо – Другите са с маски.

Усмихнах се. Щракаше му акъла на това хлапе.

– Защо тогава не излизаш?

– Страх ме е – призна чистосърдечно.

– Няма от какво. Чуваш ли сирените? Те са на полицейските коли – тези с бурканите отгоре. Идват за теб.

– Ама всичките ли?

– Всичките!

Бавно, сантиметър по сантиметър, топката се разгъна и излезе изпод леглото.

После направи това, което най-малко очаквах: хвърли се на врата ми и ме стисна толкова силно, че се наложи да седна, за да не я изпусна. Сълзите ѝ се стичаха по врата ми, но не смеех да мръдна. Чаках да се успокои.

– Ей, вие вътре! Пуснете оръжието и излезте с вдигнати ръце!

Никога не бях си представял, че тези думи ще звучат в ушите ми като райска музика.

– Чичко, ама ти имаш кръв!...

Понесох ценния багаж с едната ръка, а другата държах високо вдигната във въздуха. Я, колко много хора имало в това село... Елена се спусна и взе Ани от ръцете ми. Някой ѝ беше дал цървули и сега тя приличаше на звеноводка, тръгнала на плаж...

Някакви хора ме поеха и ме положиха да легна на тревата.

И светлини, светлини...

Като в дискотека.

СИГУРНО СЪМ ЗАДРЯМАЛ ЗА МАЛКО, защото се събудих в болницата. Познах по белотата и миризмата на чисто. Реших да се изправя и станах удивително леко. Чувствах болки по цялото тяло с различна сила и продължителност. Умирах от глад. Бях овързан с бинтове, а тук-там имах и лепенки от анкерпласт. Странно, но на тези места не изпитвах болка. Реших, че трябва да изследвам какво има под лепенките, ама после. В стаята имаше общо четири легла, но в момента бях сам. На шкафчето до моето видях цветя, ябълки и натурален сок. Започнах с ябълките. Цветята оставих за десерт. Освен бинтовете на себе си няхах нищо... Кой ли ме е съблякъл?

– А, вече сте станали?

Беше млада медицинска сестра, влязла без да почука. Бялата манта много ѝ отиваше. Сестрата го знаеше и затова я беше скъсила почти до невъзможното. Въобще не се впечатли от това, че съм гол. За нея не бях мъж, а просто пациент. Реших да проверя дали е така.

– Само аз – казах, – само аз! И то засега... –и недвусмислено се погледнах от кръста надолу.

Взех чаршафа от леглото и си го вързах на кръста. Тя се поизчерви и се усмихна. Значи все пак не бях само пациент. Във всеки случай успешно влезе в темата:

– Да, ама и вие трябва да легнете. Ако ви види Главният ще си отнесе скандала.

– Главните много ги обичам – рекох – с червени домати. И много подправки.

Сестрата вече откровено се засмя:

– Да можеше да ви чуе...

Захапах поредната ябълка.

– А бе, тук нещо по-сериозно за ядене няма ли?

– Ми, не ви донесохме обяда, защото бяхте в безсъзнание..., тоест спяхте. Пък вечерята е в седем.

Но мога да изтичам до кафето да ви взема вафла трепач или нещо подобно.

– Дай „нещо подобно“, че от трепачи ми дойде до гуша.

– Зная, цялата болница за вас говори. Спасили сте някакво дете.

– И майката, и майката...

– И това зная. Тези цветя са от нея. Донесе ги сутринта.

Така си и мислех, но все пак ми беше приятно и да го чуя. Лъчезарната сестричка се усмихна за пореден път и изнесе прелестите си навън, а аз легнах и се заех със сока.

*„Малката сестричка,
като катеричка.*

*Палава, игрива
да е здрава, жива!“*

Значи не бях толкова зле и с главата. Като дойде пак, ще поискам дрехите си и да ме няма. Имах още работа за вършене. Ванко, мамин сладък, още не сме приключили с тебе. Ще се видим двамата, пък ти ще ми разкажеш кое-как и най-важното, защо?

Усмихнатата сестра се върна удивително бързо заедно с цяла делегация – лекар, още една сестра и две ченгета. Лекарят трябва да беше Главният. На джоба на престилката му пишеше „Д-р Леви“.

„Леви – десни,
леви – десни,
кучета бесни...“

Това само си го помислих, а на глас казах:

– Това ли са ти вафлите?

Не знаех, че сестрите могат да се изчервяват толкова често.

Докторът каза:

– Трябва да лежите, господин Цеков, поне докато състоянието ви се стабилизира.

– От това по-легнал няма как да бъда.

– Да ама преди малко... – той погледна към сестрата, тя към мен и сведе скромно очи.

Щампа номер пет.

Едното ченге реши, че е крайно време да вземе нещата в свои ръце:

– Докторе, бихте ли ни оставили насаме с колегата.

Вай! Щом станах „колегата“, значи нямаше да ям много бой.

– Добре, но бъдете кратки.

Докторът и сестрите излязоха. Леви-десни, леви-десни..

– От кога имате разрешително?

– Кой пита?

Те си извадиха тапиите. Лейтенант и сержант. Говореше старшият.

– Та от кога?

– От скоро – бях самата скромност.

– Ще ни разкажете ли какво точно се случи?

– Елена не ви ли разказа?

– Искаме да чуем вашата версия.

– При мен има само истини, колега, версии няма.

– Та?

Това „та“ лейтенантът използваше за подканяне.

Разказах всичко каквото знаех. Е, почти всичко. Пропуснах някои детайли като случката с бодигарда и момичето, следенето на цветарката и бившият затворник. Пропуснах да намеся и моите момчета. Излишно щяха да ги разтакават. Като свърших, помълчахме известно време след което лейтенантът каза:

– Всичко е много хубаво, само дано онзи оцелее, че ако предаде Богу дух...

– Царство му небесно. А всъщност за кого говорим?

– За този, който си прострелял в къщата. Куршумът е минал на милиметри от сърцето. Оперираха го и сега чакат.

– Е, това си беше чиста проба самоотбрана. Трима на един!

– Нали знаете какви са законите в България. Пък те имат добри адвокати. Сидерова се кълне, че нищо не знае за отвличането.

– Как, та тя призна, че е измислила всичко! Призна го пред мен и Елена!

– Действала е емоционало, уплашила се от стрелбата. Помислила, че сте крадци. Пък вие сте я съблекли чисто гола...

– Хайде сега, лейтенанте! В чужбина за такова нещо щяха да ми ръкопляскаат...

Той се наведе над мен и като натъртваше над всяка дума, каза:

– Тук... не е... чужбина!

Запомних го за цял живот. После, винаги когато се сблъсках с всякакви форми на идиотизъм, си спомнях за този миг. Започнах да се смея. Нервите, болката, ядовете излизаха заедно със смеха. Затова той беше по-скоро спривав, отколкото радостен.

Полицайте се включиха във веселбата.

– Майтап ти се струва на тебе, ама стягай адвокати! Или се моли онзи да оцелее... – тонът беше станал по-приятелски, неофициален – Като излезеш оттук се отбий в Районното да оформим протокола.

– Утре – казах.

– Не е спешно. И още нещо... Досега не бях имал взимане-даване с частни ченгета – изрече го като мръсна дума, – но ти си се справил удивително добре. Така че ще те подкрепим.

Вдигнах ръката си и я опрях в слепоочието все едно козирувам. Той се позасмя и двамата излязоха. Дълго гледах затворената врата. Опитвах се да си спомня името на лейтенанта, но не успях. Отбелязах си, утре като отида в управлението, непременно да го науча.

ЕЛЕНА ДОЙДЕ МАЛКО СЛЕД ВЕЧЕРЯТА. Внесе в стаята мирис на свежест и неизменния, скъп парфюм.

– Зная че обичаш уиски, затова съм донесла една бира.

– Много смешно – казах, но не бях разочарован.

Тя наистина остави бутилка бира на шкафчето и още куп пакети.

– А това е от Ани. С благодарност.

Елена извади от една кутия малка кукла, представляваща американски полицаи. Едната му ръка беше на кръста върху револвера, а другата – опъната напред сякаш казва „стоп“. Националността си личеше от знамето със звездичките върху дясното му рамо.

– Ани каза да му измислиш име.

– Ами Пенчо! Пенчо ще се казва.

– Защо Пенчо? Той е американец!

– Този е раждан в България. После е отишъл в Щатите да въдворява ред. Я му виж мръсния поглед! Излязохме навън. Вечерта беше топла и спокойна. Седнахме на една пейка в двора на болницата. След доста пъшкания и с голямо притеснение се престраших да задам въпроса, който не ми даваше покой:

– Слушай, там в къщата... пристигнах навреме, нали?

– Какво имаш предвид?

– Ами, понеже беше... поразсъблечена...

Елена ме погледна, леко се усмихна и тихо каза:

– Имаш предвид изнасилването ли? Не, приятелю, не пристигна навреме.

Кръвта нахлу в главата ми. Бях сигурен, че женкар като Сидеров няма да пропусне случая, но все таях мъничка надежда. Е, не!

– И колко души... там?

– Един. Мисля, че беше най-главният, но не съм сигурна. Всичките бяха с маски.

Елена разказваше без особено напрежение, като нещо случило се с някой друг. Може би това беше начин на защита - да изгониш емоцията, за да оцелееш емоционално. Да, ама аз нямах защита срещу такъв вид емоция.

– Как е Ани? – попитах, колкото да кажа нещо.

– Справя се изненадващо добре. Сега при нея е една позната. Оставих ги, да прескоча до тук.

– Благодаря, Елена...

Замълчахме. И двамата гледахме в краката си. Като че ни беше трудно да се погледнем в очите. Сякаш бяхме виновни за случилото се.

– А кучето как е?

– Мъртво е. Но да не се изтървеш пред Ани. Казах ѝ, че съм го дала на приятели да го гледат. За известно време.

Разговорът вървеше трудно. Мислите и на двама ни бяха далеч от тук.

– Слушай, забрави ги! Аз вече забравих всичко. Е, почти... Най-важното е, че дъщеря ми си е в къщи. Парите ми пак са в банката. Ти беше прав, човек не бива да разсъждава прибързано. Забрави и прости. Аз вече простих.

– Наистина ли?

– Да.

– Много си добра. Прекалено добра.

– Нали сме християни. Ти не си ли?

– Не зная. Но съм сигурен, че добротата е качество. Разбираш ли, качество! Не може да се раздава на килограм. Не може. Или поне не бива!

Пак мълкнахме. Мислех, че разсъждава върху това, което казах, но тя смени темата:

– Когато излезеш оттук, непременно ни ела на гости. Ани те кани.

– Ами ти?

– Какво аз?

– Ти каниш ли ме?

Елена най-после заби двата въглена, които природата ѝ беше отредила за очи в мен и каза това, което много исках да чуя:

– Да. Аз те каня.

– Тогава ще дойда.

Е, само за този миг си заслужаваше боя и всичко останало.

На другия ден подписах декларация, че напускам доброволно здравното учреждение и се облякох в моите си дрехи, които Елена беше донесла в един от пакетите. Значи е намерила ключовете ми и е ходила у нас. Дано не бях оставил много разхвърляно. Бях ли си оправил леглото... В моите си дрехи се почувствах много по-добре. Пак си станах аз. Доктор Леви ми даде рецепта с един куп хапчета и още толкова наставления, които няха намерение да спазвам.

– Докторе, какви са тези лепенки по мене и докога да ходя като балсамиран?

– Ами от сачмите! Имаше две-три лоши, но повечето бяха подкожни. Може би рикоширали или не зная там, но във всеки случай сте имали голям късмет!

– Да, бе – рекох – страшен късмет.

По пътя за офиса купих бутилка уиски. Можех да си го позволя. Конецът на вратата си беше на мястото. Телефонният секретар беше пълен със съобщения най-вече от Петьо и Стилиян. Интересуваха се какво става. Позвъних им да ги успокоя.

Отбих се в полицията както бях обещал. Оказа се, че лейтенантът с доброто отношение към частните ченгета, се казва Методи Добрев. Две искрящо сини очи срещнаха погледа ми. Силни ръце и широка долна челюст допълваха картинката.

– Влизай – каза кратко.

– Разправяй – и аз не бях многословен.

– За кое?

– Кого хванахте и кого изтървахте.

– Само Сидеров не сме хванали. Но съм сигурен, че е тук, в страната. Обявен е за национално издирване. Прибрахме бодигарда му. Този, който си ранил в крака. Криеше се при някаква своя леля.

– И сериозно ли... там?

– Не бой се! Този само си го одраскал. Ти за другия се моли.

– А той как е?

– В съзнание е, но още не се е стабилизирал. И да ти призная, докторите не са оптимисти.

– А другите?

– От къщата на село двамата са живи и здрави. От единия докторите доста сачми извадиха, но само толкова. А и с пушката не си стрелял ти, нали?

– А говедата от апартамента на Елена?

– Козметика.

– Моля?

– Няколко шева, ситна тропоска. Една гипсова яка за няколко месеца. Дреболии.

Лейтенантът ми подаде цигара. Отказах.

– Другото..., Сидерова утре излиза под гаранция.

– Браво, бе!

– Не зависи от нас. Ние ги ловим, Прокуратурата ги пуска. Но не е чак толкова зле. Ще закача към нея един от моите хора. Денонощно. Сигурен съм, че Сидеров рано или късно ще си потърси половинката.

Нищо не казах. В думите му имаше логика.

– Ами ти какво смяташ да правиш? – директният му въпрос ме свари неподготвен.

– Нищо – рекох. – Ще почина ден-два и ще се заема с поредния случай. Чака ме една изневяра.

Той се засмя.

– Това добре. Бях се притеснил да не тръгнеш да гониш Иван Сидеров. Остави го на нас, ти свърши своето.

– Шефе, аз съм професионалист и работя за пари. Само те ме интересуват. Който иска, нека да влиза в разни анкети или в псевдопрестижни списъчета. Мъж на годината, жена на века и прочие. Виж, ако обявят за главата му награда...

– Няма такава опасност.

Лейтенантът беше сключил ръце отзад на тила си и ме гледаше без да примигва. Дали ми вярваше?... Едва ли.

Във всеки случай следващите му думи ме изненадаха:

– Ако някога решиш да напуснеш частния сектор, винаги можеш да разчиташ на мен. Имай го предвид.

Това беше похвала. Така го и възприех. На всеки друг бих отказал поканата за работа, но сега просто казах:

– Ще го имам.

Лейтенантът Методи ме тупна по рамото и ме изпрати до вратата. Ако по усмивката се съди за човешките отношения и пристрастия, явно му бях симпатичен. Въпреки, че не бях усмихнат колкото него, също го смятах за свестак.

СПРЯХ КОЛАТА ПРЕД КЪЩИ, но беше рано и реших да се поразходя. Да ми ответри малко главата, а и да си подреда мислите. Къде можеше да се крие Сидеров... При някой близък, разбира се. Ако бях на негово място, къде бих отишъл? При някой верен, ама много верен приятел. Колко ли такива имаше Иван? Ами аз? Сидерова се оказа един от верните му хора. За малко да ми отнесе главата. Какво нещо е живота, той я малтретира – тя пак при него. Може да кривне сегиз-тогиз, ама пак при насилника се връща... Насилието е заложено в природата ни. А може би страхът от него. Знае ли човек...

Дълго смятах и накрая се оказа, че хората на които евентуално мога да разчитам в такава ситуация, се броят на пръстите на едната ръка. Какво пък, все пак ги има. Колко ли такива имаше Сидеров?! Ще трябва да поразпитам малко във фирмата му. Дали още действа? Не. Ще изпратя Петър или Стилиян. Подчинените му ако разберат кой съм, няма да обелят и дума.

Всъщност за какво собствено го преследвах? Измислих няколко причини – от детско съперничество до нетърпимост към неправдата. После ги отхвърлих всичките. Накрая малкото мъжленце, което живее в мен и се обажда дето хич не му е работата, изкрещя: „Преследвах го, защото те е яд, че изнасили Елена!“ Трябваше да призная, че има право.

Нашата кооперация се виждаше отдалеч. Преди години като се нанесох, цялата светеше. Когато се прибирах по това време на вечерта, всички прозорци грееха в различни светлини. Драго ми беше да я гледам. Точно заради тези светлини я наричах „кошера“. Заради светлините и заради кутийките, в които сме наблъскани. И всеки е част от цялото. Кошерът. Да, ама тогава кошерът беше жив. Сега пак си беше на мястото, само дето тук-там светеше по някоя кутийка. Хората бягаха. Кой където му видят очите. Тези от провинцията бягаха към София, софиянци към чужбина. Всеки търси по-доброто. Дали го намира – друг въпрос.

Стигнах до извода, че съм в емоционална дупка. Чувал съм руснаците да казват, че лекуват депресията с водка. Дядо ми пък така си лекуваше настинката. „Лягаш – вика – завиваш се с едно одеало до брадата, но оставяш пръстите на краката си отвън. Пиеш от това дето най-обичаш. Смучеш докато спреш да си виждаш пръстите. На сутринта си кукурряк...“ Умен човек беше дядката. Пробвал съм рецептата – помага. Даже и в много други случаи, за мерак, за далак... Тази вечер си беше направо наложително да приложа лечението на стареца.

След един връял душ заех хоризонтално положение. Понеже рецептата изключваше ставане от леглото, дръпнах шалтера на телефона и телевизора. Пълн покой.

Тъкмо всичко вървеше по технология, когато съседката отдолу реши, че е време за ремонт... Точно под мен живее самотна, възрастна жена на неопределена възраст. Безкрайно набожна. Много добра и вечно усмихната женица. Един кусур имаше – беше работохоличка! По цял ден все нещо пренасяше от едно място на друго. От нейната кутийка вечно се чуваха всевъзможни звуци от ремонтни работи. И докато през деня се търпеше, през нощта беше ад. Тъкмо си решил, че е крайно време да положиш морно тяло и се захващаше такова чукане и блъскане, че за сън въобще не може да става и дума. Нещо повече – съседите, които имаха гости, започваха да се надвикват за да си чуят приказката. Панел. Няколко пъти я предупреждавах най-учтиво, че така все пак не е редно, на което тя отговаряше „Ау, леля..., ма то чува ли се?“ Разбрах, че трябва да предприема по-драстични мерки... Моят и нейната тераси бяха точно една под друга. И двете остъклени. Взех аз една „пиратка“, ама от тези, дето гърмят най-силно. Взех и един достатъчно дълъг конец, после завързах бомбичката, драснах кибритата и я пуснах много внимателно точно под прозорците на терасата на работливата ми съседка! След гърма чукането престана, а аз изтеглих конца обратно. Никакви следи. На сутринта отварям – на вратата съседката. „Крумчо, лелин, да те питам, чу ли снощи един силен гръм?“ „Не, казвам, само думкане чух.“ „То думкането от мене. Ама и гръм имаше.“ „Виж, викам, зная за такъв случай в провинцията. Една жена майсторила нещо през нощта, все чукала, все хлопала и не давала

на другите да спят. Ей, така започнало да ѝ гърми нещо под прозорците. Почне да хлопа – гръм; по-нечи гвоздей да забие – пак гръм.“ „Ама и през деня ли, вика, бе, Круме?“ „Не, викам, само през нощта!“ Бях самото великодушие. Оттогава тя стана по-вярваща, съседите – по-усмихнати, пък аз – по-спокоен. Мир и тишна в кошера. Някои от благодарното мъжко население на входа още ме черпеха по какия спомняйки си за случая.

... Сега главата ме цепеше до пръсване, ама не от уискито, а от прекъснатата технология.

Повиках Петьо и Стилиян в офиса. Докато дойдат се заех малко да почистя. Хигиената се изразяваше най-вече в избърсване на прахта. Тъкмо офисът светна и те дойдоха.

– Шефе, разправай!

Петър беше по-нетърпеливият.

Разказах им накратко преめждията от последните два дни. Не скрих нищо – все пак те ми бяха помощници.

– Сега бягайте във фирмата на Иван Сидеров. Поразпитайте там, кое как... Искам да разбера кои са най-доверените му хора. И най-важното, кои фирмаджийки е чукал... Мъжете сме много предвидими, при трудности все при любовниците си търчим.

Те се засмяха и тръгнаха да изпълняват новите указания. Беше ми интересно да наблюдавам промяната в тях. За няколко дни бях пораснали с години. Знаех на какво се дължи – на сериозната задача. Досега все с изневери ги бях занимавал. Няма нищо по-хубаво на този свят от самочувствието.

Позвъних на Елена. Даже по телефона се долавяше усмивката в гласа ѝ.

– Круме, обеща да дойдеш на гости.

– Отлагам, защото тръпката е в очакването. Да му се насладя по-пълно.

– Голям образ си, да знаеш. Довечера да си у нас!

– Виж, Елена...

– Чичо Круме, чакаме те – и Ани се беше докопала до слушалката...

– Ще дойда, принцесо. Обещавам.

– А така – слушалката се върна в предишните ръце – Значи на нея не можеш да отказваш, така ли?...

– И на двете не мога – рекох искрено.

Неусетно бяхме махнали всички прегради. Официалният тон от първите разговори беше отстъпил място на приятелското подхвърляне на думи. Кога и как стана това не разбрах, но да призная никак не беше неприятно.

Купих мляко с какао и вестник от отсрещното кафене и отново в офиса. Пресата ползвах да не изоставам от събитията, а питието – като бульон „трезве“. Мързелувах. Колко било хубаво да не правиш нищо. А работата пак да върви. Понякога, когато повече работех, по-малко получавах. Като нашата икономика, казах вече. Разлисих пресата. Войната в Югославия продължаваше. Заблудени ракети пак бяха паднали у нас. В Горна Баня имаше съборена къща. Софийнци започнаха да наричат горнобанската вода „НАТОрална“. Военни експерти ни учеха как по звука да различаваме кога лети самолет и кога ракета. Значи, ако първо чуеш гръм, а после шум, това е самолет пресякъл бариерата на звука. Ако обаче първо чуеш бръмченето, после гърма, пък след него нищо, то със сигурност е ракета. „Контролен пакет“, както нежно ги наричаха политците. Само дете някои след гърма на този пакет вече не чуваха нищо. Това ми напомни един стар виц, как се пада от деветия и от първия етаж? Ами много просто. В първия случай се чува „Аааа... туп!“ Във вторият – обратно: „Туп! Аааа...“

Реших, че докато чакам Петър и Стилиян, мога да проведа един разговор с художника. Че от него е изтекла информацията за парите на Елена беше повече от очевидно, но все пак можехме да си побъбрим на тази тема. Като стари приятели – ценители на красивото.

Този път съвсем официално паркирах трошката си пред ателието му. Асен беше вътре с още един мъж на средна възраст. Пиеха кафе. Като ме видя, художникът явно се притесни, но въпреки това ме покани с широк жест да се присъединя към компанията.

– Предпочитам да поразгледам... – казах.

– Както желаш, миличък, както желаш – изчурулика Асен.

Двамата продължиха разговора си, а аз разглеждах картините и най-вече малката пластика. Нямаше нови неща. Само старите бяха малко поразместени. Доколкото разбрах от разговора им, спазарявах някои неща точно от пластиката. По начина им на изразяване разбрах, че и другият беше с леви разбирания относно тялото си. Изчаквах да си тръгне, но той изглежда имаше други намерения.

След двадесетина минути разходки из ателието реших, че достатъчно време съм бил толерантен, застанах пред посетителя на Асен и го загледах директно в очите. Без да говоря и без да мърдам. Само

гледам. Пълен темерут. Посетителят първо се усмихна, след това явно се почувства неловко, защото започна да чертае окръжности по масата с показалеца на дясната си ръка. След няколко минути уси-лени занимания по геометрия, гостът се изправи. Изпитан метод. Много малко хора биха издържали подобно темерутско поведение от моя страна.

– Е, аз да тръгвам... – посетителят гледаше към Асен, но реплика му беше отправена към мен.

– Защо така изведнъж? Не се доразбрахме... – Асен трепкаше с мигли като тийнейджърка.

– Ще намина друг път. Пък ти помисли върху офертата ми.

– Непременно, непременно.

Изпратихме го до вратата. Аз само с очи.

– Добре направи, че го изгони, миличък! Беше започнал да ми додява.

Асен се беше заел да разтребва и ме покани да седна. Приех.

– Какво те води насам, приятелю?

Приех фриволния тон. Щом станахме приятели.

– Иван Георгиев Иванов.

– Този пък кой е?

Или наистина не се сещаше или беше перфектен артист. Затова направих тънък намек да го подсетя.

– Любовникът ти.

Мислех, че ще го притесня, но той не криеше хомосексуализма си.

– Ваньо?

– Същият.

– И какво е направил този път?

– Значи е имало и друг път?

– Е, имал е проблеми с властите, но то е било преди много години.

– За изнасилване. Лежал е малко в затвора. Този път ще лежи повече. За отвличане.

– Не, това не. Не и Ваньо.

Асен остави мокрите чаши на мивката и се замисли.

– Да не би...?

– Би!

Художникът избърса ръцете си в някаква мръсна кърпа и извади от едно тайно чекмедже бутилка ракия. Наля в две чаши. Не го спрях.

– Значи, той е в дъното на отвличането на Еленината дъщеря. Така ли?

– Той е изпълнителят, мозъка е друг. Сега предлагам да разкажеш всичко, което знаеш по случая.

– Че аз нищо не знам!

Погледнах го. Този човек освен всичко останало се и страхуваше. Може и да е ял боя от Ваньо...

– Виж, Асене, така и така минахме официалностите, ще ти споделя нещо като приятел. Твоят Ваньо в момента е в полицията. Хванат е с железни доказателства. Ако се безпокоиш от нещо, имай пред-вид, че Ваньо ще лежи в затвора дълго. Много дълго.

Асен отпи голяма глътка. Помълчахме.

– И сега какво?...

– Искам да знам кога и как си му дал информацията за парите на Елена.

– Не помня точно.

– Ами припомни си.

– Той не се е интересувал никога конкретно от Елена. Водех го със себе си по разни партита. Все ме питаше, този колко пари има, онзи колко е богат. Аз се движа сред хайлайфа. Познавам хора с па-ри... и така. Сигурно съм споменал и за доларите на Елена.

– А ти откъде знаеш за тях?

– От нея, разбира се – Ченгелийски даже се учуди, че мога да задавам такъв глупав въпрос – Веднъж бяхме пийнали, говорихме си за проблемите и тя ми сподели, че ако ми се наложи финансова инже-кция, винаги мога да разчитам на нея. Сто хиляди долара са крупна сума, нали?

Елено, Елено... – хем ти дрънка много устата, хем не помниш.

– А тя как е? – поинтересува се Асен.

– Коя, Елена или Ани?

– И двете.

– Добре са.

Разбрах, че веднага след като си тръгна ще им се обади, затова побързах да охладя ентузиазма му:

– Сега е по-добре да бъдат оставени на спокойствие. За известно време. Все пак премеждието си е премеждие...
– Да, да... – съгласи се художникът.
Станах.
– Страхувам се, че ще се наложи да свидетелстваш в съда. И един приятелски съвет, стой далеч от подобни хора! Не са ти в категорията...
Асен нищо не каза. Гледаше в една точка като хипнотизиран. Тръгнах. Той все пак дойде до вратата, хвана ме за ръката и каза:
– Виж, всеки си носи кръста в този живот. Искам да знаеш, че колкото съм виновен аз, толкова е виновен и Господ.
Нищо не отговорих. Тръгнах си под втрещения му поглед. Винаги беше по-лесно да обвиниш някой друг.

ПРЕД ОФИСА МЕ ЧАКАШЕ СТИЛИЯН. Две големи тъмни петна под мишците показваха, че е бързал. От безсънието през последните дни беше отслабнал и сега изглеждаше по-висок. А всъщност беше малко над средния ръст. Кафявите му очи се вторачиха в мен и той като скороговорка изстреля приготвената си реч:

– Шефе, във фирмата изглежда всички са негови хора. С много зор изкопчихме от една чистачка, че Сидеров и секретарката му си бъркали из гашите. Тя се казва Антоанета Мерджанова – секретарката – но ѝ викат Тони. И забележи, от два дни е в болнични.
– Ще се обади на моите хора да ѝ науча адреса.
– Къде мислиш, че е Петър?

Последното беше казано не без известна гордост.

Понеже мълчах той продължи:

– Оказа се, че тази Тони живее съвсем близо до фирмата, в която работи - тази на Сидеров, де. Чистачката даже ни посочи кооперацията ѝ. Сега Петьо дебне пред входа, аз ще го сменя довечера.

Друго си е да имаш умни помощници.

Стилиян продължи:

– Дойдох да разбера как изглежда въпросният Сидеров, че кооперацията голяма и влизат много хора.

Описах Иван до най-малките детайли. Помислих, че това което в момента правим беше изстрел в тъмното, но все пак опита си заслужаваше. Единствено Стилиян и Петър можеха да загубят малко време и съответно няколко лекции в университета. Като че много ходеха...

– Върви и умната!

Той се засмя, затова продължих:

– Този човек е много опасен. Виждал ли си котка, притисната в някой ъгъл?

– Не съм.

– И аз не съм. Ама знам, че ако я притиснеш става тигър. Нашият човек няма какво повече да губи. Може само да спечели. По неговите разбирания естествено. Предполагам има пари в чужбина и ще гледа да излезне. Но ще чака докато всичко утихне, не е глупак.

– Бягам.

– Ще чакам тук. Ако видите нещо интересно – звънете. Независимо от времето.

Вечерята у Елена се отлагаше за неопределено време. Донякъде се зарадвах. Искях да отида у тях, когато наистина всичко беше свършило. Позвъних да отложат визитата и искрено разочарование в гласа ѝ приятно погали самолюбие ми.

... До вечерта не се случи нищо съществено. Чак към двацет часа телефонът даде признаци на живот. Само дете не се обади този, когото очаквах.

– Лейтенант Добрев на телефона.

Представих си широката усмивка и ми стана драго. Уви, за кратко.

– Кажете, господин лейтенант!

– При нас има две момчета които твърдят, че работят за теб. Петър Петров и...

– Стилиян... – настърхнах.

– Точно тъй.

– И какво става?

– Слушай, Цеков! Нали се разбрахме като възрастни хора. Обеща да не се занимаваш повече със Сидеров, а разни копелдаци ми се мотаят из краката – лейтенантът доста повиши тон – Не искам да виждам теб или някой от твоите хора поне на сто метра от моите, докато не заловим онова говедо. Ясен ли съм?

– Нервните клетки не се възстановяват, господин лейтенант – бях загрижен за здравето му.

– Слушай частник, с теб ще скъсаме добрите отношения май.

– Не е нужно. Само пусни момчетата. Всъщност за какво сте ги задържали?

– Оказали съпротива. Помъчили са се да се сбият с моите хора.

– И не са ли ги набили?

– Казах „помъчили са се“.

– Значи не са били моите хора.

Лейтенантът охлаби малко напрежението. Пак се заканваше, но в гласа му се долавяше весела нотка:

– Не искам повече да ги виждам.

– Добре де, твоите униформени ли са били?

– Не, разбира се.

– И да не е пишело на челата им, че са ченгета? По какво обвинение сте задържали сътрудниците ми? – минах в настъпление.

– Опит за осуетяване на оперативна задача.

– Ау, че сложно.

– Искаш ли да търкат нарове цяла нощ? А, искаш ли?

– А ти искаш ли утре цялата полиция да знае, че две частни ченгета са набили половината ти отделение?

– Не са ги набили. Казах че само са опитали...

– Тогава ги пусни!

Пауза. Драматично дълга.

– Добре, само ще ми обещаеш, че повече няма да ми се мяркат пред очите.

– Те са свободни хора... – казах неопределено.

– Много добре знаеш какво имам предвид.

– Добре де, добре.

– Обещавах ли?

Лейтенантът беше много настоятелен.

– Честна пионерска!

– Говоря сериозно!

– Обещавам!...

Това май беше първата лъжа за днес и то чак надвечер. Отпуснал съм се.

Лейтенант Методи продължи:

– Няма да отразявам нищо в бюлетина. Искам да забравите за този случай!

– Кой случай?

– Ами за Сидеров и...

– Какъв Сидеров? – щях да питам, докато се досети.

В интерес на истината бързо схвана.

– Така, добре! Може и да се разберем.

... С голяма доза притеснения отидох да си прибера хората от полицията. На външен вид им нямаше нищо. Не личеше да са уплашени, по-скоро бяха ядосани. Успокоих се. Качихме се в колата изпроводени от няколко чифта недружелюбни очи. Меко казано.

На връщане казаха набързо какво се беше случило. Забелязали един подозрителен тип да се навърта около кооперацията. Решили да го наблюдават за да разберат що за птица е. Само дето и той ги видял и решил същото. Дебнали се известно време, после той тръгнал към задния двор на кооперацията. Моите хора решили, че им се е паднала идеалната възможност малко да го попритиснат. В двора обаче ги чакали още двама души. Ситуацията бързо станала напечена, но се разминало само с бутания и словесни схватки, изразени в споменаване на близки роднини. Мила родна картинка.

Разбрах че дяволът не е толкова черен, лейтенант Методи просто се страхуваше да не попречим. Надявах се да го убедя в противното.

– Аз съм виновен, момчета. Трябваше да се досетя, че и полицията ще се добере до информацията за секретарката на Иван.

– И сега, шефе? – попита Стилиян.

– Сега нищо. Продължаваме, от където бяхме спрели. Все едно, че нищо не се е случило. Само дето задачата ви се усложнява. Ще дебнете Сидеров и ще се пазите от ченгетата на лейтенанта. Кой засъпва пръв?

– Аз – каза Петьо. – Стиви ще ме смени в полунощ.

– Добре. Преди казвах „умната“, сега казвам шест пъти „умната“. Лейтенантът Методи спомена за сто метра. Ще ги намалим на петдесет. Има ли кафене пред тази кооперация?

– Кафенета да искаш.

– Значи, засядайте там и не мърдате. Ако се появи нашият човек, веднага телефонирате. Толкова. Нататък съм аз.

– За какви сто метра става дума? – пита Стилиян.

– Дистанция. Ако се приближите на по-малко от сто метра от ченгетата – изгаряте.

Двамата бяха недоволни от новата ситуация, но нищо не казаха. Петър отиде да дебне секретарката на Сидеров, Стилиян отиде да почива, а аз се запътих към офиса.

Отправих дежурен поглед към конеца, защитан на вратата. Не беше на мястото си.

След секунда-две размисъл бавно извадих пистолета и го заредих. Бях сигурен, че на излизане поставих конеца между вратата и касата. Както винаги. Но сега го нямаше... Натиснах бравата – беше заключено. Отключих и силно блъснах вратата без да влизам. Не се случи нищо. Ако вътре имаше някой, със зареден пистолет например, би го насочил на метър – метър и двайсет над пода. Затова приклекнах и подадох главата си там, където евентуалният посетител не би ме очаквал... Нищо, което да прилича на човек с пистолет не видях. Тръгнах към нишата. Ако имаше някой в офиса, той би се скрил само там. Другаде просто не беше възможно. Оставих пистолета да ме води и рязко дръпнах завесата, отделяща нишата от стаята. И тук нищо... Налагаше се да приема факта, че в офиса няма никой.

Да ама и конецът го нямаше. Много добре си спомням, че го поставих на традиционното му място. Започнах внимателен преглед на нещата си... Като че всичко си беше на мястото. Единствените неща, които ми се сториха разместени, бяха книгата на бюрото ми, но не бих се заклел... И все пак някои листи май бяха поставени под друг ъгъл спрямо бюрото. В същото време не липсваше нищо. На неизвестния посетител му е трябвала документацията ми, но не беше взел нищо.

Кой може да е идвал и защо? Не че беше много трудно да се проникне в моя офис, но определено си беше рисковано. По коридора непрестанно минаваха хора, а и можех да го спипам, нали? Значи това, което е търсил, за него е било много важно... Разгледах под лупа ключалката на касата. Дребни дракотини показваха, че некакният гост е човъркал и тук. С остър предмет, както се казва в полицейските сводки. Отворих я. И от касата не липсваше нищо. Няколко снимки и филмови ленти от стари случаи – недокоснати. Счетоводните книги на фирмата – също. Щеше да е голям майтап данъчните да бяха тръгнали по този начин да проверяват приходите и разходите ни. Трите хиляди долара, които Елена ми даде като хонорар, кротко зеленееха в ъгъла. Или не беше успял да отвори касата или го беше интересувало нещо друго. Важно. Поне за него.

„Гостенче мило,

какво си търсело

във моята стая?

Не зная, не зная...“

Е, няма да се обади по телефона и да ми каже я.

„Как ли си влязло

и как си излязло?

Ключалката ужким

Секретна е. Чушки!“

След няколко поетични опита мозъкът ми се избистри дотолкова, че се сетих. Поне мислех, че така трябва да е станало. Във всеки случай беше единственото възможно обяснение. Най-ценното, което имах в офиса бяха адресите на моите клиенти. Освен парите, естествено. Ако посетителят е бил Сидеров, всичко си идваше на мястото. Търсил е адреса на Елена. Предположението ми се видя напълно разумно. Все пак отвличането го извършиха неговите хора, Иван до последния момент беше в сянка. Напълно беше възможно да не е знаел адреса на Ани и майка й. Грабнах слушалката и набрах познатия телефонен номер. Бях свикнал от другата страна веднага да отговарят, затова с доста притеснение изчаках няколкото свободни сигнала.

– Ало, кой е?

Беше Ани. Гласчето ѝ звучеше бодро и ясно като камбанка. Най-после. Успокоих се.

– Ей сладкиш, как е настроението?

– Мамо, мамо, чичо Крум. Мамо, бързо!

– Остави майка си, ти как си?

– Ами... добре.

– Слушаш ли?

– Даааа...

– Круме, какво става?

Елена беше задъхана. Личеше, че е бързала.

– Нищо. Реших да проверя как сте.

– Много мило. Защо не дойдеш?

– Нали се разбрахме. Ще те предупредя и ще цъфна с цял цигански оркестър.

– И защо не тази вечер?

– Имам да свърша една работа. Виж, при теб всичко наред ли е?

– Какво имаш предвид?

– Да си забелязала някой да се върти около вас..., или да си имала странно обаждане по телефона...?

– Не. А трябва ли?

– Безпокоя се, нищо повече... – реших да не ѝ казвам за посещенията в офиса ми.

– Ако все пак ти се стори нещо нередно, не се притеснявай да ми звъниш по което и да е време. В офиса съм.

– Искаш да ме уплашиш ли?

– Да, за да мога после да те успокоявам. А бе, правя се на мъж...

Само дето този път тя не се расмя.

Сидеров..., Елена – адреса ѝ. Разумно било. Краставици!

Все пак в офиса ми не е влизал призрак, нали? Бил е човек от плът и кръв. Най-различни варианти минаха през главата ми. От този да е влизал обикновен крадец, до този – да съм забравил да поставя конец на вратата. Само дето обикновените крадци не действаха така, а аз никога не забравях. Вратата беше заключена. Значи той е държал да не разбере за посещенията му. Нищо не е взето. Но може да е преписано. Или преснето на филмова лента. Пак сигнал до адресите.

Малко преди полунощ главата ми щеше да се пръсне по шевове, а от Петър и Стилиян нямаше знак. Да..., Петър и Стилиян... Като си спомних разправията на моите момчета с ченгелата на лейтенант Методи, една мисъл пробягна през главата ми като болида на Шумахер. Все пак малко преди да изхвърчи, успях да я зашипя за опаската. Ами ако все пак е бил Иван? Тогава той не е търсил адреса на Елена, а на някой друг. Ако Сидеров така или иначе е бил у секретарката си, може да е чул разправията на преследвачите. Разбрал е, че там повече не може да остане и е използвал суматохата да се измъкне. И къде би отишъл? Няма да има безброй любовници, които да живеят сами, я. Да, но неговите хора също имат любовници. Като художничката Асен Ченгелийски например. Точно този адрес е търсил Иванчо.

Набрах номера на хазайката на сътрудниците ми - мила женица. Извиних се за късния час и потърсих Стилиян. Наложих се да почакам, докато го събуди.

– Кажеш, шефе.

– Не е ли време да сменяш Петър?

– След малко застъпвам.

– Пак ще застъпиш, само че не там. Отиваш пред апартамента на художника. Предупреди Петьо да те смени сутринта.

– Да не мислиш, че Сидеров...?

– Мислиш!

Пауза за размисъл.

– Дааа... Шефе, ти си гений. Точно така, ами че Асен е швестър! Те за едното чуване са готови на...

– Ей, ей! Хазайката не те ли чува?

– Не, тя е отгътък. Браво, шефе! Хвърча!

Все си беше друго да те поизчеткат малко.

... Събудих се с първите лъчи на слънцето. Заспал бях на бюрото и целият се бях схванал. След няколко минути раздвижване се почувствах готов да приема предизвикателствата на новия ден. Поне физически. Испитвах огромна нужда да взема душ, затова пришпорих возилото към къщи. Пътном реших да видя какво става пред дома на художника. Спрях колата достатъчно далеч и въпреки вни-

мателното оглеждане не видях никого. Кой ли трябваше да е на пост по това време? Реших да приближа още малко, макар да беше рисковано. Само с крайчеца на окото да ме мерне Сидеров и щеше да изчезне яко дим. На двайсетина метра от кооперацията пак спрях. Тъкмо си мислех, че моите хора са си дали почивка, когато зад гърба си чух познат глас:

– Много рано си станал, шефе.

Беше Петър. Значи бяха се сменили отново.

– Нещо интересно? – попитах малко раздразнен, че не можах да го видя как се е промъкнал зад мен.

– Няма. Както знаеш тук дойдохме след полунощ. Прозорците на художника още светеха, но завесите бяха плътно спуснати и нищо не можеше да се види. После оставих Стилиян, а аз отидох да дремна малко. През неговото дежурство също нищо не се е случило. Лампата угаснала към три сутринта, което значи че художникът ще спи до обяд. А това ще рече, че ти имаш свободен предиобед.

– Зле ли изглеждам?

– Като дъвкан и изплют.

– Мерси.

– Моля.

Както винаги брутално искрен. Често ме дразнеше, но за кратко. Винаги съм му признавал точността. Във всяко отношение.

– Когато Асен тръгне към ателието, да го последвам или...?

– Или!

– Ясно. Интересува ни само Сидеров.

– Точно така.

– Добре, но ако той е вътре може да не излезе седмици, че и месеци.

Петър просто каза на глас мислите ми. Трябваше поне да сме сигурни, че Иван е вътре.

– Прав си – казах. – Ще опитам да измисля нещо. Дотогава си отваряй очите на четиринайсет.

... След като взех душ и се преоблякох се почувствах много по-добре. Естествено. Вече в офиса последва сутрешния ритуал с вестника и млякото с какао. Пак войната в Югославия заемаше две трети от пресата. „Умереният лидер на косовските албанци...“ Това винаги ми е звучало като: „Нервният лидер на румънските цигани“ или „Пияният лидер на руските новобогаташи“. Прилагателни.

Как да разбере дали Сидеров беше при Асен Ченгелийски? Можех, разбира се, да се обадя на лейтенант Методи и за нула време щяхме да узнаем. Ама нали не това беше целта! Исках го в ръчичките си това животно. И щях да го намеря. Макар Петьо да беше прав, това можеше да продължи доста дълго. Реших да играя ва банк!... Набрах телефона на художника и зачаках. Разчитах на изненадата. След няколко минути съненият глас на Ченгелийски негодуваше в ухото ми.

– Ало, кой моля?

– Асене, моля да ме извиниш, Крум Цеков те безпокои. Дай слушалката на Сидеров, че трябва спешно да говоря с него!

– Момент така.

Хвана се. После бързо се опомни:

– Какво, кой? Боя се, че имате грешка.

Да, ама беше късно. Мълчахме и двамата. Чуваше се само нервното дишане на художника.

– Асенчо, мамин сладък, нали те предупредих да стоиш далеч от тези хора.

– Аз..., не ви разбирам господин Цеков!

Затворих. Поне вече знаех, че предположенията ми са били верни. Сега Петре, ти си на ход.

Бях сигурен, че след няколко минути Иван Сидеров ще изхвърчи като празничен фойерверк от жилището на художника. Вярвах, че моят човек няма да го изпусне и много скоро очаквах да науча новото местонахождение на Сидеров.

... Знаех, че Петьо ще търси начин да се свърже с мен, но не очаквах това да стане толкова скоро. Затова, когато телефонът иззвъня, в първия момент не вдигнах. После вече нямаше как.

– Крум Цеков слуша.

– Търсил си ме, задник.

Беше Сидеров. Чак онемях от изненада. След кратка пауза казах:

– Признавам хладнокръвието ти.

Само дето той побърза да ме опровергае.

– За кой се мислиш ти, бе? А?! За Господ ли?! Нещастник мръсен..., педал долнопробен... Самозван келеш нещастен...

Моят бивш приятел започна да ругае. Дълго и страстно. На мен ми оставаше само да слушам. Умееше да псува този човек, не се повтори нито веднъж. Инстинктивно отместих слушалката да не ми се изцапа ухото. Използвах една кратка пауза, за да вметна:

– Това е само между мен и теб, нали?

Репликата хвана място и отсреща най-после се замълча.

– Това е само между нас двамата – повторих.

– Предложение ли ми правиш?

– Да. Викам, да се срещнем някъде. Ти избери мястото.

– Без ченгета?

– Ако смятах да ги намесвам, вече да си арестуван.

В последвалото мълчание Иван разсъждаваше. Нямах как да не разбере, че съм прав.

– Как разбра, че съм аз?

– Че си влизал в офиса ми ли?

– И това. Но по ме интересува как въобще ме свърза с този случай.

– По навиците – казах – по навиците.

– Не разбирам, какви навици?

– Когато човек рязко смени навиците има защо. Ти никога не си ползвал такси. Никога. А те видях в едно жълтурче като отивах с парите към парка.

– С изрезките от вестник.

– Да, но те видях.

– Грешка.

– Точно така. Тя ми отвори очите.

Сидеров запали цигара. Шумът от щракането на запалката отекна в ухото ми като гонг за поредния рунд.

– Ами сега защо?

– Какво защо?

– Пиклата се върна, моите хора са в кауша. Защо ме преследваш?

– Заради Елена – казах простичко.

– Какво заради Елена?

– Ти си знаеш.

– Аха – сети се Иван.

– Аха – повторих като ехо след него.

– Тъй да бъде – каза – Стой там и не мърдай. Като избира къде и кога да се видим, ще се обадя. Дай ми малко време.

За да изчезнеш, си помислих, а гласно казах:

– Чакам.

Затворихме едновременно.

Ако знаех, че художникът ще се хване толкова лесно, щях да пратя и Стилиян при Петър. Сега беше късно. Че Сидеров ще се махне от там беше ясно като бял ден, дано само Петьо не го изпусне. Аз трябваше да не мърдам от офиса. Нали така бях обещал.

След около два часа моят помощник се обади.

– Шефе, в пощата сме.

– Сме?

– Да, аз и... човекът.

– Той какво прави?

– Телефонира, също като мен. Не зная на кого. Не мога да се залепя за кабината му, нали разбираш. Но мисля, че говори с чужбина. Много цифри набра.

– Като излезе от апартамента направо в пощата ли отиде?

– Не. Точно това исках да ти кажа. Посети няколко кафенета и бинго зали, записал съм ги всичките, в рапорта ще ги опиша последователно. Това са все известни бандитски сборища.

– Нормално.

– Не мисля, че е нормално. Много рискува. Най-малкото някой може да го издаде.

– И какво прави, търси някого или какво?

– Това е най-интересното, като че събира стари кредити. На едно място даже се скараха с бармана и се наложи да минат в някаква задна стаичка. Прекалено внимание обърнаха върху себе си.

До този момент Петьо говореше полушепнешком. Сега изведнъж се оживи, сякаш някой внезапно предложи да изпълни съкровените му желания:

– Добре скъпа, ще бъде както искаш ти! Добре, само гледай децата и се погаждайте с мама...

После отново шепнешком:

– Пак ще се обадя.

Тъй! Сидеров си събираше версиите. Колко ли пари щеше да събере? Щяха ли да му стигнат да напусне страната? Каквито и средства да събереше би било лудост да опита бягство в този момент - всички ченгета по гарите и летищата вероятно имаха негова снимка. Не, парите му трябваша за друго. Фалшив паспорт, пластична операция..., а може би и двете. У нас вече се бяха навъдили доста звани и незвани хирурзи, които можеха така да те префасонират, че и собствената ти секретарка да не може да те познае. А да извадиш фалшив паспорт беше като да си изрежеш ноктите на краката в неделя сутрин. Но дали щеше да ми се обади? Като ме върза на телефона той ме отдалечи от себе си. Е, нямаше как да знае, че след него имам човек.

Съперничеството ни имаше дълбоки корени. Надделявахме един над друг с променлив успех. Да. Той нямаше да пропусне да разчисти сметките си с мен. Вероятно сега ме обвиняваше за всичките си неудачи. Дали искаше да ме убие? Малко вероятно, Сидеров беше всичко друго но не и убиец. Въпреки че беше много ярна приказката за наклонената плоскост. А той доста отдавна крачеше по нея.

Следващите няколко часа минаха в чакане. Поръчах пица и няколко пъти мляко с какао. По телефона се обадиха различни хора, но не и този когото очаквах. Даже лейтенант Методи ме потърси да разбере как съм със здравето. По-скоро искаше да се увери, че не му се мотая пак из краката. И да откопчи информация, ако имах такава. Стилиян звъня няколко пъти, но не знаех къде да го пратя и затова му казах да стои вкъщи и да чака.

Също като мен.

Чак на свечеряване се обади Петьо:

– Шефе, провалих се – гласът му звучеше дрезгаво.

– Какво стана?

– Изглежда ме е усетил. Влязохме в някакъв заден двор на една кооперация и уж беше пред мен, а после някой ме удари отзад по главата. Трябва да съм загубил съзнание.

– Ще ти забраня да влизаш в задни дворове.

– Да бе, доста ми се събра.

– Много ли си ударен?

– Не. Главата ме боли, но това е всичко. Има съвсем малко кръв.

– От къде се обаждаш?

– Тук от едни съседи. Намерили ме паднал и ме свестили.

– Да благодариш на хората.

– Няма да забравя.

– Ако трябва да дойда да те взема, или да пратя Стилиян.

– Няма нужда, ще хвана такси. Просто трябва да полежа малко и ще ми мине.

– Добре, върви и лягай! Утре ще уредя да те прегледат. Дано нямаш сътресение.

– Не, нищо ми няма.

– Върви и лягай!

– Слушам – даже се опита да се позасмее – Шефе...

– Кажи.

– Съжалявам.

Каза го искрено.

– Е, има го в играта – аз също.

Така... Сега Сидеров беше с един ход пред мен. Ако не се обадеше, губех шансове да го открия. Вероятно полицаите щяха да се доберат до него преди мен. Оставаше да седя и да чакам. В последно време само това правех.

След още няколко часа реших да се прибирам в къщи. Човек трябва да умее и да губи. Ако вече не беше напуснал страната, Иван вероятно така дълбоко се беше покрил, че надали щях да го открия. Съзнавах, че това дете попаднах в дирите му до този момент беше повече късмет. Е, и малко мисловни упражнения. Но сега каквито и упражнения да правех, нямаше да разбере къде се подвизава моят бивш приятел.

Беше малко преди десет. Угасих лампата и тъкмо се канех да заключвам, когато телефонът иззвъня.

– Чакаш ли още, глупак?
– Ако имаш предвид мен, да.
– Аз други глупаци не познавам.
– Познаваш още един, но както и да е.
– Така ли, и кой е той?
– Иван Сидеров.
– Много смешно. Като си такъв умник, защо не кажеш откъде се обаждам.
– От България.
– Ха, позна. Все още съм тук. Само дето смятам да поскитам по широкия свят. И ще го направя с твоя помощ – тук Иван се засмя.
    Беше сигурен в себе си. По всичко личеше, че държи в ръцете си някакви козове.
– И, като как си я представяш тази работа?
– Ами много просто, трябват ми пари. Ще заемеш ли на стария си приятел три хиляди долара? Цифрата малко ме шокира с точността си, но още не разбирах накъде бие. Дали все пак не беше успял да отключи касата в офиса ми? Да, но тогава той просто би ги взел. Би ги отмъкнал като бръмбар сламка и аз щях да остана само със спомена за тях. Тогава откъде знаеше, че бяха точно три хиляди?
– Кажи де, ще ми ги дадеш ли?
– Трябва да съм луд – казах.
– Така си и знаех. Значи трябва да си ги взема сам. На вълка затова му е дебел врата... – и пак се засмя. – Сега аз ще затворя...
– Чакай малко – побързах да кажа.
– А, не. Ти чакай! И слушай! Ще затворя, а ти ще набереш един много познат номер. Сети ли се? Това, което мина през главата ми, никак не ми хареса. Това не можеше да е истина! Нямахме как Сидеров да е у Елена. Тя не би го пустила в дома си.
– Ааа..., май загоря. Позвъни умнико, позвъни. Тук освен мен две красиви дами те очакват...
И затвори.
Трескаво набра телефонния номер на Елена и Ани.
– Ку-ку – беше Сидеров – Радио „Хоризонт“. Сега картинката е напълно ясна, нали? – пак се изкичоти.
Смехът започваше да ме дразни. Нещо повече, изпитвах дива ярост. Ядът ми беше по-скоро към Елена. Как е могла да го допусне? Сто пъти я предупредих. Но за това нямаше време, по-късно щях да разбера кое как е станало.
– Казвай какво искаш.
– Ама, ти май не ме слушаш. Ааа..., много си разсеян напоследък.
Даже започна да се гаври. Можеше да си го позволи.
– Слушай тъпанар, вземай доларите и идвай веднага тук ако искаш курвите си живи. Трябват ми твоите долари, загоря ли? И още нещо, ако видя само едно ченге около теб, с тези тук е свършено. Нямам какво да губя.
За съжаление беше прав. Мълчах, а той продължи:
– И един медицински съвет. Този път не носи изрезки от вестник!
Тук телефонът даде свободно. Иван беше затворил.
Идваше ми да си блъсна главата в стената.
„Елена, Елена – тиква зелена!“
Бавно станах и отключих касата. Взех доларите, пистолета и един резервен пълнител.
Тази история трябваше да приключи веднъж завинаги.

... ПРЕДИ ДА СЕ КАЧА НА ЕТАЖА, където живееше Елена, огледах кооперацията от всички страни. Лампите в интересувания ме апартамент светеха, но вратите и на двете тераси бяха плътно затворени, а и нямаше как да се кача по терасите до четвъртия етаж без да ме забележи някой съсед. Това щеше да предизвика много шум, а точно в този момент тишината означаваше живот. Сидеров беше решен на всичко. Притиснат в ъгъла, той се беше променил. Усетих промяната по гласа му и да призная никак не ми хареса.

Асансьорът не работеше – позната картинка. Тръгнах по стълбите, а в обувките ми сякаш имаше олово. Предполагах, че Елена и Ани са живи и здрави, но уплахата не ме напускаше. Както казваше дядо ми, притеснението не е копче да го изключиш когато пожелаеш. Всичко е въпрос на чувствителност.

– Кой, моля? – попита Елена в отговор на моето позвъняване.

– Аз съм – казах кратко и едва познах гласа си.

Вратата се отвори мъничко, колкото да видя главата на Елена. Бях сигурен, че Сидеров с крие зад нея, затова се обърнах директно към него:

– Пусни жените, Иване. Нали се разбрахме, че това е между нас двамата.

– Влизай, тъпанар...

Моят човек не смяташе за необходимо да разнообразява епитетите, с които се обръщаше към мен. Вратата остана отворена, а Елена започна да отстъпва назад. Влязох и затворих след себе си. Иван беше хванал жената за косите и държеше насочен пистолет към главата ѝ.

– Така, бавно без излишни движения!

Не мърдах. Гледах към Елена, чийто глава беше извита неестествено назад. Сигурно я болеше, но не го показваше.

– Сега с два пръста извади патлака и го ритни към мен – каза Сидеров.

Изпълних нареждането му. Бяхме още в коридора и пистолетът ми гладко се плъзна по теракотения под. Без да ме изпуска от очи той се наведе и го сложи в джоба си.

– Сега и другия.

– Нямам друг.

– Лъжеш!

– Не лъжа.

– Добре, да влезем в стаята. Всички. Като едно голямо семейство.

Двамата продължиха да отстъпват назад. Когато влязохме в познатия хол, той силно блъсна Елена и тя падна върху дивана. Иван насочи пистолета си към мен.

– **Легни!**

Каза го простичко, без особена емоция.

Аз го изпълних по същия начин.

След като ме пребърка внимателно Сидеров намери доларите и резервния пълнител. Остана много доволен и от двете находки.

– Иди и седни до нея!

Това не беше чак толкова неприятна заповед. Изпълних я, а той продължи:

– Да ви се порадвам запоследно.

– Добре ли е Ани? – попитах.

Въпросът не беше насочен конкретно към никого. Отговори Елена:

– В съседната стая е. Вързана. Боже, няма ли веднъж да свърши всичко.

– Много му се събра на това дете... – беше по-скоро констатация от моя страна.

– По твоя вина тъпогълник, по твоя вина. Ако първия път беше донесъл долари вместо вестници, всичко отдавна да е забравено.

Иван държеше пистолета си насочен към мен. Ръката му беше спокойна и отпусната. Никакво напрежение. От тази констатация тръпки ме полазиха. Така спокойни бяха само убийците. Погледнах го в очите, но не успях да разбера какво е намислил. Може би и той самият още не знаеше. Но беше изненадващо спокоен.

– Е, взе доларите, сега изчезвай! Отивам да развържа детето...

Станах.

– Никъде няма да ходиш!

– Ще ме убиеш ли?

– И окото ми няма да трепне...

Като че наистина го мислеше. Седнах обратно. Знаех, че мога да се справя с него. Трябваше само да го доближа. За секунда трябваше да го разсее нещо. Или някой. Погледнах Елена, тя гледаше в краката си.

– Колко изненади си ми подготвил отвън, стари приятелю?

– Браво бе, как се досети?

– Просто добре те познавам.

– Нищо не познаваш. Ако беше така щеше да знаеш, че никога не бих рискувал живота на Елена и дъщеря ѝ за три хиляди долара.

– Искаш да кажеш, че отвън няма капани, така ли?

– Така.

– След малко ще разберем колко е така... – погледна часовника си – След около половин час ще дойде човек да ме вземе. С такси – натърти на последното и ме погледна многозначително. Аз само се усмихнах.

– Значи са ти останали още хора извън кауша.

Сидеров продължи сякаш изобщо не бях го прекъсвал:

– Ако се качи безпрепятствено, значи всичко е наред. Ще си кажем сбогом и повече няма да чуете за мен. Ако обаче не се качи...

Някакво подобие на усмивка заигра на тънките му устни.

– За всичко си помислил – похвалих го, а усмивката му стана по-осезаема.

– Добре, не ти ли стигам аз. Пусни жените.

– Че те са си в къщи. Къде ще ходят в тази тъмница – пак гавра, съпроводена с полуусмивка – Предлагам да пийнем. С теб надали ще се видим повече. Да ти призная, никак няма да ми липсваш. Няма да ми липсва и тази тъпа, окрадена държава.

Докато говореше Сидеров отиде до барчето и извади шише уиски. Отпи голяма глътка направо от бутилката. Остави я на масичката пред мен. Бутилката беше наполовина пълна и предположих, че е пил и преди да дойда. От моето уиски. От уискито, което беше предназначено за мен. Така или иначе това беше някакъв шанс. Алкохолът забавяше реакциите.

– Пия само от чаша – излъгах.

– За теб винаги, тъпанар.

Донесе две чаши и ги сложи пред мен и Елена. Напълни ги до средата и се отдалечи. С бутилката. През цялото време не отмести поглед от мен. Или ми личаха намеренията, или той наистина ме познаваше много добре. Взех чашата и я чукнах о Еленината. Тя най-после ме погледна. Отпихме и тримата. Ако някой влезеше сега, би помислил, че е попаднал на мило приятелско парти. Трябваше, разбира се, да изключим пистолета на Сидеров, който продължаваше идиотски да сочи мен и само мен.

Пред входа спря някаква кола. Най-после Иван отмести погледа си и надникна през прозореца. Беше доста далеч и от двамата ни, така че можеше да си го позволи. Бутнах леко Елена и посочих с очи Сидеров точно в момента, в който той се обърна отново към нас.

– Фалшива тревога. Някаква жена. Пък и то има още време.

И пак погледна часовника си.

Не зная дали Елена разбра какво исках да ѝ кажа, но определено застана нащрек. Необходимо ми беше само за миг да му отклони вниманието! Бях решил да го замеря с чашата и после да скоча отгоре му. Оттам-нататък, каквото е писано. Исках само Иван да бъде по-близо до нас, за да мога да го улуча в главата. Трябваше да улуча. В тази игра втори шанс няма. Елена поглеждаше крадешком ту мен, ту него. Стиснах по-здраво чашата. Надявах се да ме е разбрала. Ако Елена не стореше нищо, оставаше момента с идването на колата, той пак щеше да погледне през прозореца. Беше доста далеч от мен, но това щеше да е единствената възможност. Трябваше да действам преди неговият човек да се качи. Срещу двама губех всякакви шансове.

– Капни още малко де, както си я подкарал, ще изпиеш цялата бутилка – казах.

Той се позасмя и се приближи към масата. В този момент Елена бутна нейната чаша и я събори на пода. Чашата не се счупи, но тупна достатъчно силно и Сидеров инстинктивно погледна натам. Точно този момент очаквах.

Запратих моята чаша с все сила към главата му. Уцелих го някъде над лявото ухо. Той вдигна двете си ръце към главата като междувременно успя да натисне спусъка. Проехтя изтрел, от който за кратко нищо не чувах. Предполагам, че и с другите е било така. Хвърлих се към Иван и го съборих на пода. Надявах се от удара да е изгървал пистолета, но не би. Проехтя втори изтрел, който ме оглуши окончателно. Някъде, много далеч, чух шум от строшено стъкло. Успях да хвана дясната му ръка и започнах да я удрям в стената. Той все още здраво стискаше пистолета. Междувременно блокирах, доколкото можех лявата, с която Сидеров методично ми разбъркваше мозъка. Независимо от всичко, главната ми цел беше пистолета. След двайсетина удара най-после го чух как тупна на пода. Иван остана без оръжие, но с по-пресни сили. Успя да ме обърне и се опита да легне върху мен. Пощещнах го с пета в корема. Той се прегъна, но не ме пусна. Нанесох му няколко крошета, но с ма-

лък ефект, защото не можех да замахна. В крайна сметка килограмите му си казаха думата и той успя да ме затисне под себе си. Бавно и методично започна да ми разваля физиономията. Помислих, че той има нужда от пластичен хирург, не аз. Парирах ударите му с все по-малък ефект и разбрах, че ако не предприема нещо, много скоро изобщо няма да мога да си вдигна ръката. Събрах всички останали ми сили и го хванах за реверите. Бях решил да го ударя с глава по носа... или където улучех. Сидеров изглежда разбра замисъла, хвана китките ми, силно ги стисна и започна да се опъва назад. Още малко и щях да го изпусна, когато той странно омекна. После издаде някакви нечленоразделни звуци, строполи се с всичките си килограми отгоре ми и притихна...

Избутах го с много мъка от себе си и видях Елена, която стискаше бутилката уиски в ръка.

По-скоро това което беше останало от нея – гърлото.

Беше треснала Иван по главата и това окончателно реши проблема. После пусна стъклото на земята, строполи се до него и заплака.

Завързах Сидеров по моя си начин – с неговия колан. Тръгнах да търся кърпа, вода, лед и всички останали атрибути, необходими за съживяване. Вече имах опит. Слава Богу, в хладилника имаше лед, който наложих с кърпата на главата си. Елена се беше свързала и вече беше отвързала Ани. Сега ревяха и двете. След известно време Сидеров започна да дава признаци на живот. Пъшкеше. Двете създания до мен вече не ревяха. Подсмърчаха. На мен ми се пиеше. Идилия.

– Имаш ли друго уиски? – въпросът беше към Елена.

– Да не съм кръчма.

– Майната ти.

Елена ме погледна и след кратка пауза се засмя. Засмях се и аз. След малко към нас се присъедини и Ани. Тя повтаряше всичко, което прави майка ѝ. Като скачени съдове. Иван се понадигна да види какво празнуваме. Това ни развесели още повече.

Позвъних в полицията и обясних кой съм. Помолих да събудят лейтенант Методи. Това беше моето малко отмъщение.

... Знаех, че няма да пристигне сам, но навалицата, която докара със себе си надхвърли очакванията ми. Лейтенантът започна да оглежда мен, а екипът му – стаята.

– Лицето ти е като на зле гримиран вампир от кофти филм.

Я, чувство за хумор... Нищо не отговорих. Беше ми интересно да наблюдавам полицията в действие.

– Господин лейтенант, погледнете това.

Един млад полицай, с много лунички по лицето, показваше на лейтенант Методи куршума, който току-що беше извадил от стената зад дивана. После го прибра в найлоново пликче.

– Може би в съседната сграда ще откриете още един – казах и посочих счупения прозорец.

Двамата отидоха до него и започнаха на око да изчисляват траекторията за да разберат къде да търсят.

– Колко пъти стреля по теб? – попита лейтенантът.

– Два – отговори Елена вместо мен.

– И нито веднъж ли не те улучи? – Методи не сваляше очи от мен.

– Както виждаш – казах и се усмихнах.

– Жалко.

Усмивката ми стана още по-широка, от което отново потече кръв от сцепената ми устна.

Елена отиде до кухнята за чиста кърпа. Ани изтича да напълни чаша вода. Аз щастливо кървах.

След половинчасово суетене, вдигнаха Сидеров и го поведоха към управлението. Бяха му позволили да си сложи колана на панталоните и сега ръцете му висяха отзад на кръста, оковани в белезници. На изпроводяк той, без да се обръща, каза:

– Още не сме свършили с теб, кретен. Още не сме свършили.

Не погледна към никого, но даже Ани разбра за кого беше предназначена репликата. За да покаже, че е изцяло на моя страна, малката попита:

– Чичо Круме, искаш ли още вода?

– Нея мила, благодаря!

Лейтенантът не се разчувства от милите ни отношения, посочи ме с пръст и каза :

– Утре да си при мен... – и след малко – ...в управлението.

– Знаем си урока... – и аз направих пауза – ...и пътя.

После всички излязоха.

Останахме Елена, Ани и аз. Най-после. Чувствах се като у дома си. Пропуснах да кажа, че преди да дойдат и да приберат Сидеров, аз си прибрах доларите. Не че не вярвах на полицаите, но щяха да ми ги върнат чак след съдебния процес. А този процес се очертаваше да бъде дълъг. Много дълъг.

КАКТО БЯХ ОБЕЩАЛ, на другия ден отидох на посещение при лейтенант Методи. Въпреки обедното време, управлението беше пълно с народ. Щом влязох разговорите престанаха. Почти в пълна тишина пресякох общото помещение и стигнах до кабинета на лейтенанта. Това беше то славата. Чувствах се като кинозвезда. Лейтенант Методи ме посрещна с добре заучена служебноназидателна реч, нещо като триене сол на главата. Независимо от високопарните думи и високия тон, той беше на моя страна. Четях го в очите му. Така че търпеливо изчаках да свърши и обещах вече много да слушкам.

Когато лейтенантът спря с конското, се отпусна на стола зад бюрото си. Казах му, че Сидеров има още един човек навън. Шофьорът на таксито. Споменах и за Асен Ченгелийски, макар да знаех, че няма как да бъде подведен под отговорност. Лейтенантът обеща да се погрижи и за двамата. Това означаваше, че ще открият въпросния шофьор, а Ченгелийски просто малко ще го поуплашат. На Асенчо сигурно щеше да му е от полза. Да внимава отгук-насетне с подбора на интимните партньори.

Бях решил да си дам ден-два почивка и след като излязох от управлението тръгнах безцелно по улиците. Хубаво е човек от време навреме да се разхожда просто заради самата разходка. Взех да си подсвирквам позната мелодия. Имаше защо. Иван и хората му бяха зад решетките, с Елена бяхме сгъстили редиците. Оставаше само финалният акорд, но по всичко личеше, че идва и неговият ред. Аз бях млад и тук-там здрав, а животът хубав. Колко ли такива мигове изживяваше човек за краткия жизнен път?!

Отскочих до офиса да заключа пистолета в касата. Бях решил да зачеркна с дебела черта този случай и да се отдам на прости, човешки удоволствия. Уви, съдбата ми беше приготвила друго изпитание. Докато се суетях около касата звънна телефонът.

– Разгеле... – беше лейтенант Методи – Връщай се обратно тук!

– Да не сте изтървали Сидеров?

– По-лошо. Твоят бодигард е умрял.

Бях подготвен за такъв развой на събитията, но въпреки това новината никак не ме зарадва. Означаваше неприятности. Само дето тогава още не подозирах мащаба им.

– И сега, какво? – попитах колкото да кажа нещо.

– Длъжен съм да те арестувам. Така че ако не искаш да те разкарвам с белезници из целия град, домъкни си подутата физиономия тук. Веднага.

Мислех, че синините по лицето ми са се разнесли и отоците спаднали. Явно бях започнал да им свиквам.

– Рискуваш, лейтенанте. Ами ако изчезна?

– И къде ще ходиш? Нали ти казах да стягаш адвокати. Вероятно ще те пуснат под гаранция, но засега трябва да си тук. Ела, не усложнявай нещата.

Естествено нямах намерение да ходя никъде. Просто дразнех лейтенанта. А и нямаше от какво да се страхувам, та тогава действах при законна самоотбрана, по дяволите! В чужбина... На този завой запечнах. Сетих се за прословутата реплика на лейтенант Методи – тук не е чужбина.

ОБАДИХ СЕ НА ЕЛЕНА И ОБЯСНИХ новосъздалата се ситуация. Помолих я да плати гаранцията след като съдът определи размера. Като приключи всичко щях да ѝ върна парите. Кога ли щеше да стане това? Взех да се съмнявам, че тази история някога ще приключи.

Лейтенант Методи ме вкара в една килия с трима цигани. Това пък беше неговото отмъщение. Разбрах го когато научих, че имало и друга празна килия. Каза ми го дежурният сержант:

– Изрично беше наредено да сте тук. Ако зависеше от мен, бих ви вкарал в една свободна килия, ама...

– Няма такава килия – рекох.

Сержантът ме погледна и си тръгна безмълвен. Първоначално изражението на лицето му беше съчувствено, но сега се промени в стил „троши си главата като е тъй“. Не исках да бъда неблагодарен.

Просто исках да кажа, че думите „свобода“ и „килия“ трудно съжителстват една до друга. Затова пък на мен ми се наложи да съжителствам с циганите, или ромите, както ги наричаха по европейски. Те първоначално мълчаха респектирани от белезите по лицето ми, но после предложиха да играем карти и постепенно ледът се стопи. Карето се заформи и в килията даже стана уютно. Играхме кару-царски белот до късно през нощта. Бяхме заложили по лев на игра, за стимул. Изглежда им хареса да ме обират, защото още със събуждането на другия ден поискаха да подновим играта. Вечерта, когато съм най-работоспособен, успяха да ми вземат десет лева, затова сега предложих направо да им ги дам. Те казаха, че така не им било сладко и ще не ще трябваше поне да държа картите. В тази ситуация ни завари лейтенант Методи. Ядоса се, че ме вижда в такова разположение на духа, конфискува картите и си го изкара на дежурния сержант. След като спря да фучи се обърна към мен и каза:

– Излизаш. Гаранцията ти е платена.

Под аплодисментите на циганите аз се върнах обратно в цивилизацията.

... Адвокатът, който ми беше намерила Елена, се казваше Гърдев. Двата чакаха на изхода и ме отведоха в първото кафене. Беше около шейсетгодишен, изцяло побелял и вероятно помъдрял. Поне се надявах да е така. Като седнахме, той подхвана:

– Сега ми разкажи премеждията си, моето момче. Ама от началото.

– Елена сигурно ви е разказала...

– Искам да го чуя от теб.

Помислих, че не е първият, който поставя нещата по този начин, но въпреки това му разказах всичко. Поне за което си спомнях. Някъде се спирах и се връщах на по-предни събития и общо-взето не скрих нищо. Гърдев беше видимо доволен, усмихваше се през цялото време.

– Според мен въобще не би трябвало да има процес... – казах – Невинен съм.

– Само до доказване на противното, моето момче, само до доказване на противното – и съвсем искрено се засмя – Ти си защитавал интересите на своята клиентка, но си нахлул въоръжен в чужда собственост.

– Щеше ли да има разлика, ако бях влязъл официално през парадния вход?

– Огромна.

– И нямаше да ме съдят?

– А, не съм казал такова нещо. Пак щяха да те съдят, но щяхме да изградим защитата по друг начин. Виж, в България е така – щом има смъртен случай, трябва да има човек в затвора. Неписан закон.

– Това означава ли, че съм вътре?

– С двата крака.

Замълчахме. Ако целта на адвоката беше да постигне драматичен ефект, трябва да признае, че успя.

– И нищо ли не може да се направи? – попита Елена.

Изглеждаше искрено загрижена за моето бъдеще.

– В нашите среди казваме – всичко зависи от човешкия фактор. Имате късмет, че аз съм се заел с това дело. Определено ми е интересно и ще направя всичко, което е по силите ми да спася от затвора този млад човек.

Винаги съм посрещал с недоверие хората, които си правят самореклама, но не зная защо, на този му повярвах. Имаше нещо във вида му, което внушаваше доверие. Можеше всичко да се окаже добре заучена поза, но... Щяхме да поживеем и да видим. Само дето експериментът беше с моя живот.

– Не мога да си позволя скъп адвокат, господин Гърдев – казах съвсем искрено.

– Това означава ли, че приемате аз да ви защитавам?

– Да, но...

Адвокатът леко повдигна ръка и аз млъкнах.

– Нека уговорката ни бъде такава – в случай че победим, ще почерпите по една бира. Ако пък въпреки всичките ми усилия влезете в затвора, аз ще почерпя по бира.

Гърдев доволно се усмихваше. Нямаше вид на човек, който би се съгласил да работи за този дето клати гората. Погледнах Елена. Въпреки репетиранонаивния поглед не успяваше да скрие лукавата усмивчица. Значи, плащаше тя. Е какво, парите ѝ не отидоха за благотворителност, нека поне ме спасяха от затвора.

– Уиски – казах.

– Не ви разбрах – веднага реагира адвокатът.

– Не пия бира. Ако загубим, уиски, моля!

Тук Гърдев се засмя силно. С цяло гърло, като че не се намираше на обществено място. Или искаше да си оправдае името.

– Нахален млад човек – прозвуча по-скоро като комплимент.

Адвокатът впери малките си очички в мен. Това, което видя, изглежда му хареса, защото пак се засмя.

– Ще спечелим – каза и ни остави сами.

Когато излезе помислих, че изборът на Елена за първи път е бил правилен.

– Наистина ли смяташ ушите ми за красиви? – попита Елена малко след като Гърдев се скри от погледите ни.

– Моля?

– Два пъти каза да си отворям добре красивите уши.

– И вместо това ги затваряш. Как допусна Сидеров да влезе в апартамента ти?

– Той се представи за новия директор на училището на Ани. Минавал на инспекция да види битовите условия на живот, възможностите на родителите и така нататък.

– И ти го пусна.

– Не, но когато открях вратата той ме блъсна и просто нахлу.

– Ясно.

– Не ми отговори за ушите.

– Запушени са.

– А красиви ли са?

Макар да говорехме за ушите я погледнах в очите и казах:

– Красиви са.

И след малко:

– Много.

ОКОЛО ТОВА ДЕЛО ПЪРВОНАЧАЛНО се вдигна много шум. Медиите се надпреварваха да пускат изречения, казани от главните участници в шоуто. Публикуваха снимки на Ани, майка ѝ, сем. Сидерови и т.н. Следваха интервю след интервю. Аз отказах да давам каквито и да било изявления. Доста репортери се пробваха, но бях непреклонен. Затова се ограничиха да публикуват само името ми.

Постепенно всичко утихна. Най-упоритите продължаваха да следят развоя на събитията, но само с по няколко думи. Всяко чудо за три дни. Най-голямото за тринайсет. Максимум.

Стихането на медийния ентузиазъм ми позволи да се върна към ежедневните задължения. Бях станал популярен и работата се увеличи доста. Взех сериозно да се замислям дали да не назнача още хора. За съжаление случаите, които разследвах бяха повече от банални, като естествено преобладаваха изневерите. Имаше един случай на мнимо отвлечане, но и той завърши доста тривиално - скарали се роднините при делба на земеделски земи, единият от засегнатите отвлякъл братовчедка си, с намерение да изнудва родителите ѝ. За по-голям дял. Те ме бяха наели, но още преди да открия каквото и да било, младите се върнаха сгодени. Делбата стана излишна и аз бях поканен на сватба.

Освен тази покана обаче, непрекъснато получавах покани и от следователя по делото. Имах чувство, че съм му симпатичен и затова не минаваше седмица без да се срещнем. Повтрях едни и същи неща до втръсване. Нямахме как иначе, защото и въпросите бяха едни и същи - защо съм влязъл през терасата, а не през вратата, защо съм стрелял с чужд пистолет, защо не съм се целил само в краката и така нататък, и така нататък... Понякога даже ми ставаше забавно и измислях невероятни отговори: „В къщата на Иван влязох през терасата, защото не обичам лесните неща. Стрелях с чужд пистолет, защото на моя му се беше изпотила дръжката и прочее...“ След подобни мои словоизлияния следователят обикновено констатираше: „Защо тогава миналия път казахте друго? А?...“ Та, така. Отвреме-навреме посещавах Елена и Ани, но истинското, голямото гостуване оставях за накрая. След процеса. Ако разбира се ме оставеха извън високите стени на „Университета“.

По време на предварителното производство някой пусна приказка, че това дело трябва да се раздели на три различни дела. Отвлечането на Ани – едно, отвлечането и изнасилването на Елена – друго – и убийството на бодигарда – трето. Това определено не беше в моя полза. Никой съдебен заседател не би застанал на моя страна ако преди това ясно не разбере причините, довели до злополучната стрелба. Гърдев задейства всичките си връзки и успя да убеди прокуратурата, че трите дела всъщ-

ност са трите части на едно неделимо цяло. Макар наглед малка, това беше много важна победа на моята защита.

... Дойде денят на първото дело – пред Окръжния съд. Не се вълнувах много, защото знаех, че това е само началото. По това време нямаше съдебен процес, който да е завършил от раз. Всички, като по задължение, минаваха трите етапа и завършваха във Върховния съд. Дори трудово-правните спорове стигаха до най-висшата инстанция. Ако случайно на някое дело му се разминеше Върховния, за всички беше ясно, че страните нещо са се спогодили. Считаше се за непрофесионализъм ако някой адвокат посъветва свой клиент да не ходят по-нагоре. Поради тази и много други, съвсем понятни от икономическа гледна точка причини, присъдите за едно и също дело при различни инстанции варираха от „осанна“ до „разпни го“.

Залата се оказа тясна да събере всички желаещи да присъстват. Чувствах се като главен актьор в на шумяла театрална постановка. Само дето не ми даваха думата. Не ми даваха нито да обвинявам, нито да се защитавам. Други правеха това вместо мен. Сякаш бях цветен телевизор, на който са отнели говора. Дистанционно. Да се чувствам като цветен, а не като черно-бял телевизор, заслугата беше изцяло на Елена. Тя държеше да се облека в свежи тонове, за да покаже на съдиите чистата си душа. Много мразех други да ми определят поведението, но на нея нямаше как да откажа. Самата тя беше облечена в строгия, сив костюм, с който беше когато теглехме парите от банката. Сигурно знаеше, че ѝ стои добре.

На подсъдимата скамейка се бяхме събрали всички звезди на шоуто и изключение на Сидерова. Тя беше призована само като свидетел. Понякога се питах, не сгрехих ли като я извадих от басейна? Погледнах към Иван. Лека усмивчица демонстрираше сигурността му в изхода на делото. Докъде стигаха връзките на Сидеров? Може би превъзходството във физиономията му беше само поза, прикриваща вътрешна нервност. Съвсем скоро щеше да стане ясно.

Прокурорът беше на неопределена възраст, със сини очи и двойна брадичка. Не зная защо не ми беше симпатичен. Държеше главата си изправена и врата силно изпънат назад. Как ли не се схващаше? Така даваше илюзия, че гледа отвисоко. Имаше нужда от това упражнение, защото беше на ръст не повече от метър и шейсет. Комплексът на niskия мъж. Дядо ми навремето казваше: „Видиш ли niskъ мъж, режи му главата!“ Това, че прокурорът беше на неопределена възраст, не му попречи да определи точно и ясно престъпниците. За съжаление сложи и мен в един куп със Сидеров и компания, без да му мигне окото. След като прочете обвинителния акт, прокурорът направи нещо като въстъпителна реч, от която се почувствах като лошия чичко от приказките. По-лош и от Сидеров, защото той какво, беше отвлякъл, поизнасилил малко, но нали не беше убил човек.

Слава Богу, че веднага след прокурора дадох възможност на моят адвокат да каже няколко думи. Когато той завърши разбрах, че всъщност нищо лошо не съм направил. Всичко беше въпрос на гледна точка. И на риторика. Сигурно така се бяха почувствали Сидеров и неговите хора, след речта на техния адвокат. Той пък се оказа най-младият между всички ни. Зализано, нахакано и определено умно копеле. Очертаваше се интересна борба.

Започна разпита на свидетелите. Освен всички познати лица, бяха призовани и доста хора от фирмата на Сидеров, както и едно семейство пенсионери, които работили в къщата му. Мъжът бил градинар, жената – домашна помощница. Всички без изключение говореха за Сидеров като за Господ. Някои, като секретарката му например, искрено вярваха в това. Повечето уплашени. Личеше в очите, жестовите и цялостното им поведение. Разбрах ги напълно. Те очакваха, че и този път шефът ще се измъкне.

Искрени усмивки в залата предизвика разпитът на Сидерова. Тя се кълнеше, че е невинна и не разбирала защо я разкарват. Аз съм щял за малко да я изнася и удавя, а съм се разхождал спокойно по улиците. Сидеров, както и бодигардовете му я оневиниха като заявиха, че тя въобще не била в час. Нищо не знаела за отвличанията и въобще за тъмната страна от живота на мъжа си. Това донякъде ми прозвуча обнадеждаващо. Явно Сидеров се страхуваше от решетките и искаше да има сигурен човек навън, който да върти бизнеса. Оставаше нашата – на мен и Елена дума – срещу нейната. И тримата бяхме страни в това дело. На кого щеше да повярва съдът?

Усмивки, но от друг характер предизвика разпита на Ани. На няколко пъти тя имитираше своите пазачи и го правеше толкова умело, че чак съдията се усмихна под добре поддържания мустак. Съдията се казваше Чамов и беше изряден във всяко отношение. Освен разстителността под носа имаше и лека брадичка, поддържана до педантичност. Но най-характерното бяха ръцете му. Имах чувство, че всеки жест е внимателно заучен и точно дозиран. По-късно разбрах, че съм бил прав.

Делото беше подновено сутринта на другия ден. След като разпитаха последните свидетели и дадоха кратка почивка, най-после дойде и моя ред. Прокурорът започна да ме пече на бавен огън, като ме въртеше на всички страни. Явно обичаше симетрията. Личеше, че дълго се е готвил, защото въпросите му бяха логични и точни като действията на пилот от формула едно. Опитвах се да отговарям по същия начин. Той въобще не спомена за отвлеченията и изнасилването. Като че не съществуваха. Най-напред започна разпита с няколко „невинни“ въпроса за квалификацията ми, обичам ли да стрелям, спортувам и така нататък. След това директно скоочи на влизането ми в Сидеровия дом.

– Защо носехте три пистолета, господин Цеков? На война ли бяхте тръгнали?

– Ако на вас бяха отвлекли дъщеря ви...

– Моля, отговорете на въпроса!

– Протестирам – викна моят адвокат – Вторият въпрос е подвеждащ.

– Приема се – съгласи се съдията. – Отговорете само на първия въпрос.

– Два от пистолетите бяха на бодигардовете, които дойдоха в дома на Елена. Аз ги обезоръжих...

– Не ни интересува как сте се снабдили с оръжията, господин Цеков, а защо сте ги носили? Защо не ги оставихте там, където ги намерихте?

– Защото не съм луд.

Репликата ми предизвика раздвижване и усмивки в залата.

– Уважавайте съда, моля – обади се отново съдията.

Не разбрах за кого бяха предназначени думите му, за мен или за хората в залата. Въпреки това продължих:

– Не можех да оставя пистолетите при двама души, които дори и вързани бяха показали достатъчно ясно намеренията си.

– Оставете момчетата, които така жестоко сте пребили и отговорете на въпроса, господин Цеков – подхвана отново прокурорът – Отишли сте в дома на един гражданин, въоръжен като за военен конфликт. Нима очаквахте, че там ви чака цяла глутница въоръжени екстремисти?

– И какво, нямаше ли? – попитах наивно пък аз.

Този път се наложи съдията да си послужи с чукчето за да въдвори ред сред зрителите.

Прокурорът ме дразнеше с определенията си. Бодигардовете, в неговите уста, бяха станали „момчетата“. Оттук до „дечицата“ крачката беше само една. Колкото повече повтаряше „момчетата“, толкова повече заседателите оставаха с погрешни впечатления за бячите на Сидеров, защото когато кажеш „момче“, съвсем не си представяш въоръжения и дебеловрат бодигард. Разбира се, докато прокурорът се опитваше да създаде това невинно впечатление, моят адвокат обратно - през цялото време ги наричаше похитителите, изнасилвачите, изнудвачите и така нататък. Все мили прилагателни. Това компенсираше нещата. Като изключим тази част от разпита, общо-взето се справих добре. Бях учудващо спокоен и сдържан.

После дойде вещото лице и надълго и нашироко обясни кой куршум откъде е изстрелян, как е летял и къде е стигнал. Беше прагматично точен, но с едно изречение показа на чия страна са симпатиите му:

– Фаталният изтрел е дошъл малко изотгоре. При това положение е възможно стрелящият да се е целил в краката, но жертвата да е прилекнала в последния момент.

Разбира се, прокурорът набързо му благодари и беше дадена поредната почивка.

Дойде ред на заключителните акорди на това дело – обвинителната и защитна пледоарии. Прокурорът продължи да ме рисува в черни краски, но към казаното по време на процеса не прибави нищо ново. Съвсем ясно определи своите пристрастия между мен и Сидеров. А през цялото време говореше за ред и законност. Точно за тези думи се хвана моят адвокат.

– Уважаеми дами и господа! Кога друг път ако не сега ще кажем „Не!“ на насилието?! Кой друг ако не ние ще го направим? Престъплението стана част от нашето ежедневие. Страхуваме се да излезем нощем на улицата, нещо повече - страхуваме се и в собствените си домове. Погледнете входните си врати, ключалка до ключалка. Чуйте непрестанния вой на полицейските сирени и автомобилни аларми. Това ли е нашата България?! За това ли толкова години търпяхме на глад и мизерия? Господин съдия, господа съдебни заседатели, ако някога отвлекат, не дай Боже, вашите жени или дъщери, дано се намери един млад човек като моя клиент, който да ги защити. От сърце ви го желая.

Последните му думи бяха заглушени от аплодисментите на залата. Този път съдията не си направи труда да усмирява присъстващите, а направо излезе съпроводен от двамата съдебни заседатели. Започна голямо чакане.

Както казах никога съдебните дела в България не се решаваха от раз. Често решенията на различните инстанции се различаваха, а понякога напълно отричаха. Затова и не се учудих много от първите две присъди. В Окръжния ме осъдиха условно, а Апелативния ми даде пет години реални решетки. В първия случай спечелихме, а вторият беше категоричен разгром. С Гърдев решихме да оставим питиетата за след решението на най-висшата инстанция – Върховния касационен съд.

В дните преди делото да се гледа във Върховния, по вестниците пак се появиха няколко статии за случая. Даже някакво подобие на обществено мнение се надигна в моя защита. Появиха се реплики, че аз все пак съм защитавал едно невинно дете и майка му. Това доста ме учуди, защото знаех, че хората се страхуваха от такива като Сидеров. Страхуваха се от Сидеровщината, която тотално беше обхванала обществото ни. Разбира се, медийният шум този път приключи далеч преди тринайсетия ден. Но все пак започна. И това беше по-важното.

В крайна сметка ми дадоха малка условна присъда с голям изпитателен срок. С различна продължителност Сидеров и хората му щяха да поседят на топло. Макар и радостни, аз и Елена приехме присъдата спокойно. Най-емоционален се оказа адвокатът Гърдев. Той подскочи и ни запрегръща сякаш това беше първото спечелено дело в живота му. Даже Ани се учуди на поведението му и го помолви да се отмести, за да може да ме целуне и тя.

– Довечера сте у нас на гости – каза Елена. – Обещали сте, когато всичко приключи...

Боже, наистина ли всичко приключи? Уж не бях много емоционален човек, а... Щях да изпия една ракия. Полагаше ми се. Последния път, когато подобни мисли ми се въртяха из главата, се беше появила Елена. И всичко започна. Сега, една година по-късно, приключи. И животът си течеше..

– С удоволствие, драга. С най-голяма удоволствие – каза Гърдев прекъсвайки мислите ми. По всичко личеше, че е голям привърженик на трапезните изживявания.

– Чичо Круме, нали...? – не се доизказа Ани.

– Да, миличко, обещал съм.

По стара традиция се уговорихме за осем часа.

В оставащото време до вечерта успях да наема един цигански оркестър, състоящ се от четирима души. Инструментите им съответно бяха кларнет, цигулка, акордеон и тъпан. За да се омешам в тъпаната, се бях облякъл досущ като тях. За цвят сложих и една червена роза зад ухото.

Пред апартамента на Елена отидохме към осем и половина. Исках да съм сигурен, че няма да има закъснели. Първо подхванахме:

*„Стани ми стани,
що ми сладко спиш,
стани, целуни ме
и си пак легни.“*

Циганите пееха тихо, а аз с цяло гърло. Бях отменил тъпанджията от задълженията му и по липса на друг инструмент той пляскаше с ръце. След първите два куплета нищо не се случи. Чак на третия Елена отвори вратата, хвърли бегъл поглед и пак затвори. Беше ядосана, задето закъснявам. Тогава реших да сменя тактиката. Прекъснах тази песен и помолих момчетата да подхванем „Радка – пиратка“. Поради липса на други музикални умения продължавах да бия тъпана. Предната песен беше лирична и не позволяваше особени ударни изяви. Сега обаче картинката беше друга и аз налагах инструмента все едно беше прокурорът. Циганите усетиха, че моментът е върховен и също усилиха темпото. Макар и да не можеха да спазват моя ритъм, песента се понесе доста стройно. По моя преценка.

Елена този път само откряна вратата, взря се продължително в тъпанджията, засмя се и отвори широко входа към своя дом. Една малка ръчичка хвана моята и ме поведе към хола. Тъпанът пречеше да виждам и аз се блъсках в стените и мебелите. Това не беше пречка за Ани и тя не престана да ме дърпа докато не ме доведе до обичайното ми място.

Циганите насядаха кой където свари. Всички бяхме любители на по-обширния аперитив и се радвах, че алкохол имаше достатъчно. След две три чаши музикантите решиха да покажат, че освен да пият могат и друго. Чак сега забелязах, че всъщност те свирят и пеят доста прилично. Ани гледаше кларнетиста, той чашата си, Гърдев мен, а аз Елена естествено.

– Защо не започнеш да работиш при мен, моето момче? – попита адвокатът – Точно човек като теб ми трябва. Зад гърба ти ще стои солидна адвокатска кантора. Обещавам доста работа. В крайна сметка всичко в този живот е въпрос на пари.

– И на желание – казах, като не свалях очи от Елена – И на желание.